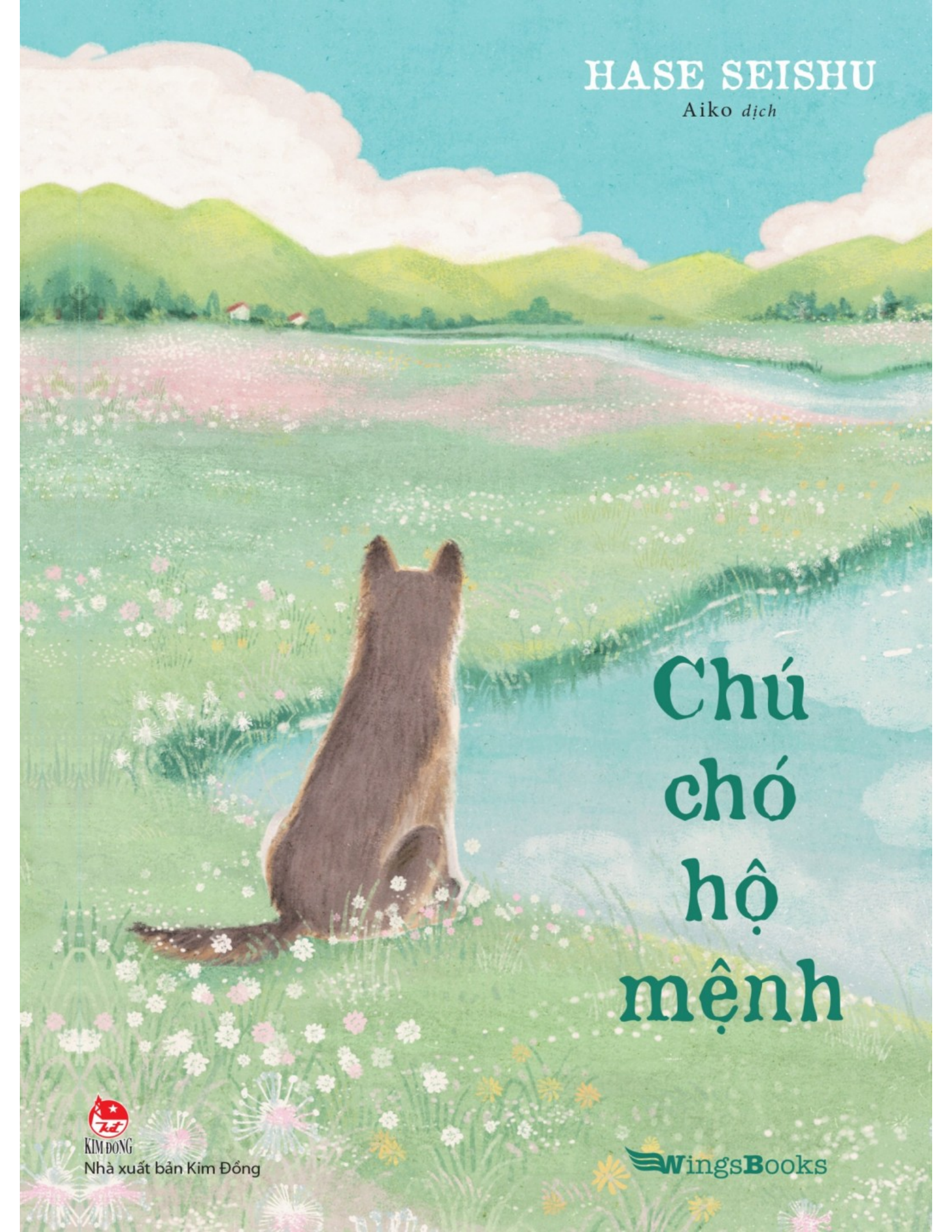

HASE SEISHU

Aiko dịch

Chú
chó
hộ
mệnh

KIM ĐỒNG

Nhà xuất bản Kim Đồng

 WingsBooks

CHÚ CHÓ HỘ MỆNH

Tác giả

HASE SEISHU

Người dịch

AIKO

Đơn vị phát hành

WINGSBOOKS

Nhà xuất bản

KIM ĐỒNG

ebook@vctvegroun

30-06-2023

TÁC GIẢ

HASE SEISHŪ Sinh năm 1965 tại Hokkaido, Nhật Bản. Tốt nghiệp Đại học Thành phố Yokohama.

Sau một thời gian làm việc ở nhà xuất bản cũng như công việc phê bình sách, ông ra mắt với tư cách là một tiểu thuyết gia vào năm 1996 với tác phẩm *Bất dạ thành*. Với tiểu thuyết này, Hase Seishu đã được trao Giải thưởng Người mới thuộc Giải thưởng Văn học Yoshikawa Eiji và Giải thưởng Lớn của Hiệp hội Tiểu thuyết Phiêu lưu Nhật Bản. Năm 1998, ông nhận Giải thưởng của Hội Nhà văn Trinh thám Nhật Bản với tác phẩm *Lễ cầu siêu: Bất dạ thành 2* và Giải Oyabu Haruhiko với *Thành phố trôi dạt* vào năm 1999. Năm 2020, Giải thưởng Naoki danh giá được trao cho tiểu thuyết *Chú chó hộ mệnh* của ông.

Chú chó hộ mệnh xuất bản năm 2020 tại Nhật Bản, là tác phẩm ăn khách với trên 250.000 bản in được bán ra. Tiểu thuyết đã giành Giải thưởng Naoki danh giá, và được chuyển thể truyện tranh vào năm 2022.

CHÀNG TRAI VÀ CHÚ CHÓ

1

Có một con chó ở trong góc của bãi đậu xe. Hình như nó đeo vòng cổ nhưng không có dây dắt. Phải chăng nó đang đợi chủ đi mua đồ? Con chó trông khá thông minh, nhưng có chút gầy yếu.

Là chó của người gặp nạn trong thảm họa chăng? Nakagaki Kazumasa trầm nghĩ trong lúc dừng xe.

Đã nửa năm trôi qua kể từ khi thảm họa kép đó* xảy ra. Những người mất nhà do động đất và sóng thần vẫn đang sống ở nơi lánh nạn. Nghe kể vì nơi lánh nạn không cho mang động vật vào, nên có người đã ngủ ngoài xe cùng vật nuôi của mình.

Kazumasa ghé vào cửa hàng tiện lợi, mua cà phê, bánh mì và thuốc lá. Sau khi pha xong cốc cà phê ở quầy tự phục vụ, cậu đi ra ngoài, đứng gần gạt tàn và châm thuốc. Cậu mở túi bánh ra, nhân lúc nhả khói mà cắn một miếng.

Con chó vẫn ở đó, nhìn chăm chăm vào Kazumasa.

“Nói mới nhớ...”

Kazumasa ngẩn cổ nhìn. Trong cửa hàng không có khách nào khác. Cũng chỉ có mình xe cậu đậu trong bãi.

“Chủ của mày đang đi vệ sinh à?” Kazumasa hỏi con chó. Nó phản ứng với tiếng nói và tiến lại gần cậu.

Nó giống chó chăn cừu, nhưng cơ thể nhỏ hơn một chút, tai và mũi cũng dài hơn. Có lẽ nó lai giữa chó chăn cừu và giống chó khác.

Con chó nhanh chóng đi đến và dừng lại trước mặt Kazumasa. Nó hếch mũi lên đánh hơi. Chắc chắn không phải là để ngửi mùi thuốc lá rồi.

“Cái này ư?”

Kazumasa giơ túi bánh lên. Con chó chảy dãi.

“Mày đói lắm hả?”

Cậu véo ra mẫu bánh, đặt lên lòng bàn tay mình và đưa tay tới gần con chó. Nó ngửi rồi thông thả ăn.

“Phải rồi. Chắc mày đói lắm nhỉ. Chờ tao chút nhé!”

Kazumasa dập diều thuốc, đặt cốc cà phê lên trên gạt tàn rồi đi vào trong cửa hàng. Cậu nhét nốt phần bánh còn lại vào miệng. Kazumasa mua túi thức ăn cho chó có ghi dòng chữ “ức gà sấy khô”. Con chó dõi mắt nhìn theo cậu qua khung cửa sổ.

“Cậu có biết chủ của con chó kia là ai không?” Kazumasa hỏi nhân viên đang tính tiền.

Người nhân viên đưa mắt nhìn ra ngoài, nét mặt trở lại vẻ vô cảm thường ngày.

“Tôi không biết. Nó ở đó từ sáng rồi. Tôi định lát nữa sẽ gọi cho trạm cứu hộ.”

“VẬY Ờ?”

Kazumasa cầm lấy túi thịt sấy khô, và quay lại chỗ gạt tàn. Đuôi con chó khể phe phẩy.

“NÀY, ĂN ĐI.”

Cậu xé rách túi, lấy ra miếng thịt, rồi đưa cho con chó. Loáng cái nó đã ăn hết. Chưa đầy năm phút, con chó đã chén sạch gói ức gà sấy khô.

“MÀY ĐÓI ĐẾN THẾ CƠ Ờ?”

Kazumasa vươn tay, xoa đầu con chó. Nó chỉ nhìn cậu, không cảnh giác, cũng không làm nũng.

“CHO TAO XEM CHÚT NÀO!”

Kazumasa chạm tay vào vòng cổ của con chó. Cái vòng làm bằng da, có gắn thẻ, bên trên ghi cái gì đó.

“TAMON? MÀY TÊN LÀ TAMON HẢ? TÊN GÌ MÀ KÌ CỤC THẾ.”

Cậu cứ tưởng sẽ có thêm địa chỉ hay số điện thoại của chủ nuôi, ai ngờ trên thẻ chỉ ghi mỗi tên con chó.

Kazumasa châm thêm điếu thuốc rồi uống ngụm cà phê. Con chó - Tamon - vẫn đứng bên cạnh cậu. Nó không đòi thêm đồ ăn, cũng không làm nũng, mà chỉ đứng ở bên cạnh Kazumasa. Hình như nó nghĩ được cho ăn thì làm thế mới phải phép.

“TAO ĐI ĐÂY.” Hút xong điếu thuốc, Kazumasa nói với Tamon.

Cậu chỉ ghé vào cửa hàng tiện lợi vì thấy đói trong lúc đang làm việc thôi. Công ty chế biến thủy sản Kazumasa từng làm việc đã bị phá sản do trận động đất. Đây là công việc mãi cậu

mới tìm được sau khi dè sẻn tiêu hết số tiền tiết kiệm ít ỏi của mình.

Kazumasa vào trong ô tô và đặt cốc cà phê ở khay giữ. Cậu khởi động xe, vào số.

Tamon vẫn đứng im ở chỗ gạt tàn, nhìn Kazumasa.

Tôi định lát nữa sẽ gọi cho trạm cứu hộ... Lời của nhân viên cửa hàng vang vọng bên tai cậu.

Bị người của trạm cứu hộ đưa đi, rồi con chó sẽ ra sao nhỉ?

Vào khoảnh khắc nghĩ đến điều đó, Kazumasa ngả người sang ghế lái phụ, mở cửa.

“Lên xe đi!”

Tamon chạy tới, nhảy lên ghế lái phụ.

“Mày ngồi yên nhé. Đừng tiểu ra đây đấy, biết chưa?”

Tamon nằm sấp trên ghế, khuôn mặt như thể nó đã quen với việc ngồi ở vị trí này.

* * *

“Con chó kia là sao?”

Numaguchi vừa đếm tiền vừa liếc đôi mắt đục ngầu sang ghế lái phụ. Tamon nhìn Kazumasa.

“Chó em mới nuôi đấy.” Kazumasa đáp.

“Cậu dư dả đến mức nuôi được cả chó cơ à?”

Numaguchi nhét tiền vào phong bì, đưa điều thuốc lên miệng. Kazumasa nhẹ nhàng chìa bật lửa ra.

Numaguchi là đàn anh học cùng cấp ba với cậu. Từ hồi đó Numaguchi đã bị gọi là lưu manh, sau khi tốt nghiệp cũng không có công việc chính thức mà cứ nhảy qua nhảy lại mấy công ty đen ở Sendai. Anh ta không được băng nhóm chính thức công nhận nhưng vẫn luôn hoạt động như một phần của họ. Bây giờ Numaguchi chuyển sang bán đồ trộm cắp.

Lúc dùng hết tiền tiết kiệm, Kazumasa đã chạy tới kể khổ với Numaguchi và được anh ta phân cho việc giao hàng.

“Có chút chuyện nên...” Kazumasa chống chế. Nếu cậu lỡ miệng bảo đã nhặt con chó lúc đi giao hàng, thế nào cậu cũng bị ăn đấm.

“Thôi, dù sao cũng mới qua nửa năm. Có họ hàng hay người quen không nuôi nổi chó cũng chẳng có gì lạ.”

Numaguchi vừa nhả khói vừa vặn cổ. Nơi này là một nhà kho gần sân bay Sendai. Nếu đưa mắt về phía Đông thì có thể thấy Thái Bình Dương. Trước khi thảm họa xảy ra, ở đây có rất nhiều toà nhà lớn nhỏ, nhưng tất cả đã bị sóng thần cuốn trôi rồi.

“So với nửa năm trước, vùng này trông khá tiêu điều nhưng vẫn còn đỡ chán.”

Con đường cong queo, sụp lở đầy đất cát và mảnh vụn đã được sửa sang, nhưng nhà cửa thì vẫn chưa phục hồi lại trạng thái ban đầu. Nhà kho Numaguchi đang thuê này trước kia vốn

là tài sản của một công ty vận chuyển. Numaguchi đã đến nói chuyện đúng lúc chủ công ty đang túng quẫn vì không có việc và được cho thuê lại với giá rẻ.

“Cậu thử dạy nó sửa khi cơm đến gần xem.” Numaguchi bảo.

“Chó làm được thế ạ?”

“Được chứ. Nghe bảo lũ chó khôn lắm.”

“VẬY em sẽ thử.”

“Ừ. Với cả anh có chuyện này muốn nhờ cậu.”

“Chuyện gì thế anh?”

“Cậu có muốn kiếm thêm chút tiền không? Hồi xưa cậu từng đua xe kart ở SUGO nhỉ?”

“Đó là chuyện xa lắc xa lơ rồi anh.” Kazumasa đáp.

Đúng là cho đến hồi học cấp hai, cuối tuần nào Kazumasa cũng đến đua xe ở trường đua SUGO. Cậu từng mơ ngày nào đó sẽ trở thành tay đua Công thức 1. Chỉ có điều cậu đã nhận ra bản thân không có tài năng và từ bỏ vào mùa hè năm lớp chín. Sau đó, cậu chưa từng lái xe đua lần nào nữa.

“Cũng được coi là kinh nghiệm trong quá khứ. Hôm nọ Suzuki ngạc nhiên lắm đấy. Cậu đã chở cậu ta đúng không?”

“Vâng.”

Suzuki là đàn em của Numaguchi. Khoảng hai tuần trước, Kazumasa từng chở cậu ta từ kho này đến ga Sendai.

“Cậu ta cứ luôn mồm khen cậu chạy nhanh, cua mượt, lái xe cũ mà cứ ngỡ siêu xe đấy.”

Kazumasa gãi đầu, không biết trả lời thế nào.

“Dù không phải xe đua thì cậu đều lái được đúng không?”

“Em nghĩ em có thể lái xe êm hơn người khác một chút thôi ạ.”

“Anh muốn mượn kĩ năng lái xe đó của cậu.”

“Ý anh là sao ạ?”

Numaguchi dụi điều thuốc ngăn ngủ rồi vút đi.

“Anh bị nhờ giúp một băng trộm người nước ngoài mà không từ chối được.”

“Băng trộm ấy ạ?”

“To mồm quá đấy, thằng ngốc!”

Kazumasa bị cốc đầu, nên bèn ngậm miệng luôn.

“Anh muốn cậu chở họ về khi họ xong việc.”

Kazumasa liếm môi. Nếu chỉ vận chuyển hàng trộm cắp và nhận tiền thì cậu có thể viện cớ là làm mà không biết gì cả, nhưng chở bọn trộm vừa phạm pháp xong và cùng di chuyển trên một chiếc xe lại là chuyện khác. Nếu bị tóm, cậu chắc chắn sẽ bị coi là tòng phạm.

“Thù lao dày lắm.”

Ngón cái và ngón trỏ tay phải của Numaguchi làm dấu tạo thành chữ O*. Kazumasa có cảm giác nhìn thấy khuôn mặt của mẹ và chị gái đằng sau hình tròn ấy.

“Anh cho em suy nghĩ một chút được không ạ?”

“Được, nhưng đừng nghĩ lâu quá. Trả lời anh trong tuần này đây.”

“Em hiểu rồi.”

Kazumasa chuyển ánh mắt từ Numaguchi sang chiếc xe. Tamon vẫn ngồi im như tượng và nhìn chăm chăm vào cậu.

2

Kazumasa đổ thức ăn cho chó mua ở Home Center* vào bát tô và để trước mặt Tamon. Con chó bắt đầu sì sụp ăn.

“Mày đúng là đói thật nhỉ. Trông mày chỉ còn da bọc xương như thế mà.”

Kazumasa khoanh chân ngồi trên chiếu, vừa hút thuốc vừa nhìn Tamon. Cứ mỗi lần dừng xe chờ đèn đỏ, cậu lại vuốt ve Tamon ngồi trên ghế lái phụ. Tuy toàn thân nó được lớp lông dày bao phủ nên có phần khó nhận ra, nhưng Tamon rất gầy. Xương trơ cả ra, khắp người đều là vết thương đã kết vảy.

“Rốt cuộc mày từ đâu đến vậy?”

Ăn xong, Tamon liếm mép, ngồi xuống chiếu.

“Lại đây nào!”

Kazumasa vẫy tay, Tamon liền tiến lại gần cậu. Khi được cậu xoa đầu và ngực, con chó khép hờ mắt ra điều thoả mãn. Cậu

chưa nuôi chó bao giờ, cũng chưa từng muốn nuôi một con, nhưng giờ cậu thấy cũng không tệ lắm.

Di động đổ chuông. Là cuộc gọi của chị gái Mayumi.

“Có chuyện gì thế chị?” Kazumasa bắt máy.

“Không có gì. Chị chỉ thắc mắc em đang làm gì thôi.”

Cậu nhận ra ngay là chị Mayumi đang nói dối. Chị đang mệt mỏi vì chăm bệnh cho mẹ. Chắc chị gọi điện định trách mắng vài câu nhưng nghe thấy giọng Kazumasa nên lại đổi ý đây mà.

“Mẹ bị làm sao ạ?”

“Cũng không có gì...”

Giọng chị Mayumi dần dần trầm xuống, cuối cùng nghe như tiếng thở dài.

Mẹ cậu có dấu hiệu sa sút trí tuệ khởi phát sớm từ mùa xuân năm ngoái. Suốt một thời gian dài, các triệu chứng bệnh tương đối nhẹ, nhưng từ lúc phải sống ở nơi lánh nạn sau thảm họa, bệnh của mẹ cậu bắt đầu trở nặng. Bác sĩ nói có lẽ mẹ thấy căng thẳng vì phải rời xa căn nhà thân quen và sống chung với nhiều người.

Chị Mayumi vốn đang sống ở một toà chung cư trong thành phố, nhưng đã trả lại nhà để tiện chăm sóc mẹ. Sau khi dọn dẹp và sửa sang lại nhà cửa, chị và mẹ bắt đầu sống chung. Đó là chuyện của hai tháng sau thảm họa. Từ đó, có lẽ do bức bối tích tụ, chị Mayumi ngày một héo hon. Tuy mới ba mươi tuổi nhưng không biết tự khi nào, khuôn mặt chị đã vàng vọt, tiêu tụy như phụ nữ trung niên.

“Xin lỗi chị. Nếu em tháo vát hơn một chút thì ít nhất chị cũng không phải lo lắng chuyện tiền nong.”

“Tình hình chung mà, em không cần bận tâm đến chuyện đó đâu.”

“Nhưng mà... Phải rồi, em vừa nhặt được một con chó.”

“Chó á?”

“Có lẽ nó bị lạc chủ sau thảm họa, nhưng nó ngoan với thông minh lắm, nên em định nuôi luôn. Lần tới em sẽ dẫn nó về. Em từng nghe bảo là có liệu pháp trị liệu bằng chó. Người cao tuổi bị bệnh hay mất trí nhớ khi chạm vào chó sẽ thấy dễ chịu hơn.”

“Ừ, chị cũng có nghe nói chuyện đó. Em dẫn nó về đi. Chị nghĩ mẹ sẽ vui lắm đấy. Từ xưa mẹ đã muốn nuôi rồi mà.”

“Mẹ muốn nuôi chó ấy ạ?”

“Ừ. Mẹ kể hồi còn bé, nhà ngoại có nuôi một con. Nhưng bố không cho.”

“VẬY mà em không biết.”

“Chuyện từ trước khi em chào đời cơ. Mẹ thất vọng lắm nhưng về sau, biết mình mang thai em nên mẹ đã quên luôn chuyện đó.”

“Ra thế.”

“Con chó tên gì vậy?”

“Tamon.” Kazumasa trả lời. Cậu rất vui vì giọng của chị gái có sức sống hơn khi nói về con chó.

“Gì cơ? Tên gì mà lạ thế.”

“Trên vòng cổ có thẻ tên, bên trên ghi Tamon. Tamon trong Tamonten*.”

“Mà thôi, tên gì cũng được. Tóm lại, em dẫn nó về sớm nhé. Phải đến mấy tháng rồi chị chưa thấy mẹ cười ấy.”

“Vâng.”

“Ôi, may mà gọi cho em. Lâu rồi chị mới thấy vui như thế này đấy. Quả nhiên gia đình vẫn là nhất nhĩ.”

Nói xong, Mayumi đập máy.

Tamon gối đầu lên đùi Kazumasa ngủ. Khuôn mặt thanh thản và sống lưng lên xuống đều đều như đang nói rằng nó tin tưởng Kazumasa.

Kazumasa nhẹ nhàng vuốt lưng, tránh làm Tamon tỉnh giấc.

Nhiệt độ cơ thể Tamon truyền đến, sưởi ấm trái tim cậu.

3

.....

Kazumasa lên mạng tra cứu thông tin về Tamon.

Tamon, chó, đực, chó chăn cừu, tạp chủng, mù phương hướng, thảm họa... Cậu đã thử hết những từ khoá hiện lên trong đầu, nhưng chẳng cái nào cho ra kết quả.

Điều này có nghĩa là không có ai tìm nó cả. Do chủ nuôi không thể nuôi tiếp hay vì người đó đã mất rồi nhĩ? Dù sao đi

nữa thì điều này cũng có nghĩa là cậu có thể nuôi Tamon mà không sợ ai nói gì.

Kazumasa giúp Tamon lên xe rồi xuất phát. Cậu sẽ đưa nó về thăm mẹ. Tuy mới nhắc đến hôm qua, nhưng người ta thường bảo chuyện tốt nên làm ngay mà.

Mẹ cậu và chị Mayumi sống ở một căn nhà riêng trong khu dân cư ở phía Nam sông Natori. Bố cậu đã vay nợ để mua nhà ngay khi chị gái chào đời, và khoản nợ được thanh toán bằng tiền bảo hiểm sinh mệnh của ông. Khi bệnh của mẹ trở nặng, có thể phải vào viện dưỡng lão, cậu đã bàn chuyện bán căn nhà này với chị Mayumi, nhưng vì thảm họa nên không ai đề cập đến nữa.

Diện tích của căn nhà bé, vườn cũng chỉ đủ để đỗ một chiếc ô tô và trồng chút hoa cỏ. Kazumasa đỗ xe ở phía trước cái xe hạng nhẹ của chị Mayumi. Tuy hơi thò ra ngoài một chút nhưng chưa bị ai phản nản gì.

“Đi thôi, Tamon. Mà phải ngoan đấy nhé.”

Kazumasa quàng vòng cổ và dây dắt mới mua cùng thức ăn cho chó vào cổ Tamon, rồi cả hai cùng xuống xe.

“Chị ơi, em dẫn Tamon về này!” Cậu cất tiếng gọi ngay khi mở cửa ra. Một lát sau, có tiếng nói vọng ra.

“Kazumasa? Em dẫn con chó đến rồi à?”

“Vâng.”

Kazumasa lau lòng bàn chân con chó bằng khăn ướt mình mang đến rồi bước vào nhà. Mayumi đi ra từ phòng tắm.

“Chị đang giặt đồ à?”

Cậu vừa hỏi mà đã thấy nét mặt của Mayumi có chút ủ ê.

“Mẹ vừa mới són ra ấy mà.”

Từ biểu hiện của Mayumi, chắc không phải chỉ là đi nhẹ rồi.

“Chị vất vả quá...” Kazumasa thấy bản thân thật có lỗi với chị Mayumi.

“Chị thì cũng quen rồi nhưng... tâm trạng của mẹ hơi tệ một chút. Chắc mẹ thấy ngại nên mới thế. A, chào Tamon.”

Mayumi cúi người, vươn tay về phía Tamon. Con chó không ngại ngần mà ngửi mùi trên ngón tay Mayumi và lè lưỡi ra liếm.

“Trông nó thông minh thật đấy.”

Mayumi xoa đầu Tamon.

“Chị thấy nó có ngoan không?”

“Trông cũng có vẻ hiền lành. Chắc mẹ sẽ thích nó lắm đấy. Em đưa nó cùng vào nhé?”

Được Mayumi dẫn đường, Kazumasa dắt Tamon đi dọc hành lang. Phòng của mẹ cậu nằm ở trong cùng tầng một, là căn phòng rộng nhất và sáng sủa nhất.

“Mẹ ơi, Kazumasa tới chơi. Chúng con vào nhé?”

Không có tiếng trả lời nhưng Mayumi vẫn mở cửa. Mùi thuốc khử trùng nồng nặc lan tới. Kazumasa nắm lại sợi dây, cùng Tamon bước vào phòng.

“Mẹ thấy trong người thế nào ạ?”

Mẹ cậu nằm đắp chăn, chỉ nghiêng đầu nhìn ra khóm hoa ngoài cửa sổ.

“Mẹ ơ?”

Kazumasa gọi thêm một lần thì mẹ cậu ngoảnh mặt lại.

“Cậu là ai thế?”

Câu hỏi của mẹ khiến Kazumasa thấy sốc, cậu cắn môi. Cậu biết bệnh của mẹ đang dần trở nặng, nhưng đây là lần đầu tiên bà không nhận ra cậu là con trai của mình.

“Mẹ nói gì vậy? Đây là Kazumasa, con trai của mẹ mà.”

Mayumi cười hoà giải, nhưng sườn mặt mím cười mất tự nhiên như đang nói chính chị ấy cũng thấy sốc vì điều này.

“A, Kazumasa đấy à? Con lớn quá rồi nhỉ.”

Trong lúc Kazumasa đang đứng chết lặng vì không biết trả lời mẹ làm sao cho phải, Tamon tiến lại gần bà. Nó đưa mũi lại gần khuôn mặt đang nằm của bà, ngửi ngửi.

“Ồ, chó... Mày... Lẽ nào mày là Kaito?”

Mẹ cậu vươn tay, xoa đầu Tamon.

“Là Kaito. Đúng là Kaito rồi. Mày đã đi đâu thế?”

Giọng bà bắt đầu kéo dài như thiếu nữ.

“Kaito là sao hả chị?” Kazumasa hỏi Mayumi.

“Chị cũng không biết. Chắc là con chó mẹ nuôi hồi bé.”

“Kaito, Kaito!”

Không chỉ giọng nói, mà cả trái tim của người mẹ đang xoa đầu Tamon cũng như quay lại hồi thiếu nữ.

“Bệnh của mẹ nặng như thế này từ khi nào ạ?” Kazumasa nhìn chăm chăm vào mẹ mình.

“Chắc là từ hai, ba tuần trước. Có lúc mẹ không nhận ra cả chị cơ.”

“Sao chị không nói với em?”

“Chị không muốn làm em lo lắng. Dù chị đã định là lúc nào đó sẽ nói với em.” Mayumi cụp mắt xuống.

“Mẹ bảo này!” Bà ngồi dậy. “Phải đưa Kaito đi dạo mới được.”

“Vâng. Mọi người cùng đi dạo đi?” Kazumasa nhanh chóng đáp.

* * *

Kazumasa cầm dây dắt, vừa lo lắng vừa nhìn theo bóng lưng của người mẹ đang vui vẻ đi dạo cùng Tamon.

Trái ngược với sự lo lắng của hai người con, mẹ cậu rất cao hứng. Bà liên tục bắt chuyện với Tamon, lúc dừng lại liền cúi xuống cưng nựng Tamon.

“Như là mẹ đã quay lại hồi còn bé vậy.” Mayumi nhận xét.

“Vâng.”

Kazumasa gật đầu. Thay vì nói trở lại, trông bà cứ như quay trở về lúc còn bé. Nhìn thấy dáng vẻ khác thường của mẹ, cậu bắt đầu lo lắng. May thay Tamon biểu hiện rất xuất sắc. Lần đầu

đến đây nhưng nó không tỏ ra sợ sệt gì mà đường hoàng đi dạo cùng mẹ cậu.

Nếu có chuyện gì xảy ra, chắc chắn Tamon sẽ bảo vệ mẹ cậu. Tamon đã khiến Kazumasa nghĩ như vậy.

“Kazumasa, sao con đi chậm thế? Nhanh lên nào!”

Mẹ cậu quay lại, vẫy tay. Bà đã nhớ ra Kazumasa.

“Tại mẹ đi nhanh quá đấy.”

Kazumasa bước nhanh, sánh vai cùng mẹ.

“Con thấy Kaito thông minh không? Nó không hề kéo mẹ mà điều chỉnh tốc độ cho khớp với mẹ luôn.”

Không chỉ giọng điệu, cả cách dùng từ của mẹ cậu cũng rất trẻ trung.

“Vâng, Kaito thông minh thật.” Kazumasa xoa đầu Tamon với tất cả sự biết ơn.

“Từ hồi bé xíu nó đã thông minh rồi.”

Đúng như chị Mayumi nói, mẹ cậu đã coi Tamon là chú chó mình nuôi lúc bé. Dù giọng nói và điệu bộ trẻ lại, nhưng không có nghĩa bà đã khỏi bệnh.

Mấy mẹ con bắt đầu nhìn thấy sông Natori với cánh đồng trải dài hai bên bờ.

Mẹ cậu định qua đường ở nơi không có đèn giao thông lẫn vạch kẻ dành cho người đi bộ.

Nguy hiểm! Kazumasa nuốt lại lời nói sắp bật ra khỏi miệng.

Tamon dừng lại. Sợi dây dắt căng ra làm mẹ cậu cũng dừng bước.

“Sao thế, Kaito?” Bà cúi xuống bắt chuyện với con chó.

Một chiếc xe tải lớn chạy vụt qua sát bên cạnh bà ngay lúc ấy.

“Đột ngột qua đường như vậy nguy hiểm lắm đấy, mẹ!” Mặt mày Mayumi biến sắc.

“Con đừng lo. Có Kaito đi cùng mẹ mà.”

Mẹ hai chị em cười vô tư.

Kazumasa nhìn Mayumi. Làn gió hanh khô thổi qua, báo hiệu mùa thu sắp tới.

* * *

“Hôm nay may mà có mày đấy, Tamon!”

Kazumasa vươn tay về phía ghế lái phụ, xoa ngực Tamon.

“Mày đã ngăn mẹ tao xuống đường mà. Chị tao khen mày cứ như thần hộ mệnh đấy.”

Vừa được Kazumasa vuốt ve, Tamon vừa nhìn thẳng vào mắt cậu.

Đi dạo gần một tiếng về, mẹ cậu kêu mệt và đi ngủ. Có vẻ lâu rồi bà mới ra đường chứ chưa nói đến việc đi dạo.

Kazumasa nói lời chào tạm biệt với khuôn mặt say ngủ của mẹ cậu rồi ra về.

Đèn giao thông đổi màu. Hai tay Kazumasa nắm vô lăng, chân đạp ga.

Trước thảm họa, cậu lái xe số sàn. Kazumasa còn nghĩ xe số tự động chẳng phải ô tô. Tiếc là chiếc xe đó đã bị hàng rào bê tông đổ sập xuống đê cho bẹp dí. Cậu không có tiền mua xe mới, nhưng vì cần cho công việc nên cậu được Numaguchi đưa cho chiếc xe đang lái này. Tất nhiên nó là xe cũ, hỏng hóc nhiều, lại tốn nhiên liệu. Để nuôi con xe này cũng tốn kha khá tiền.

“Mình muốn có xe mới quá!” Kazumasa thàn than.

Tamon nhìn cậu.

“Mình cũng muốn gửi cho chị ít tiền nữa...”

Tamon lại nhìn thẳng về phía trước.

“Mình cần tiền!”

Tamon ngáp.

Kazumasa đỗ xe ở làn dừng khẩn cấp gần chung cư. Tuy là khu vực cấm dừng đỗ nhưng cậu chưa phải nhận vé phạt lần nào. Vì sau thảm họa, cảnh sát bận đến vất chân lên cổ. Một lúc nào đó, chắc mọi thứ sẽ được khôi phục như cũ nhỉ. Khi đó, bãi đỗ xe sẽ hoạt động lại thôi.

Tóm lại là, cậu cần tiền, rất cần tiền!

Về đến nhà, Kazumasa cho Tamon ăn thức ăn của chó, còn bữa tối của cậu là một li mì.

“Mày ăn còn sang hơn tao đấy.” Vừa nhìn Tamon đang hăng hái ăn, Kazumasa vừa nói. Giận bản thân đến điều đó cũng than thở thành lời, cậu hung hăng châm thuốc.

Có điện thoại. Là chị Mayumi gọi đến.

“Sao thế chị?” Kazumasa bắt máy.

“Mẹ dậy rồi, nhưng lại làm ầm lên hỏi Kaito đi đâu.”

“Em sẽ lại dẫn nó tới.”

“Mẹ khoẻ hơn khi nó tới là chuyện tốt, nhưng chị thấy hơi lo. Giờ mẹ đang hờn dỗi như con nít ấy. Với cả, chị đã bảo Kaito là do em dẫn tới rồi, nhưng mẹ lại quên.”

“Quên em á?”

Kazumasa nghe thấy tiếng thở dài thay câu trả lời.

“Chắc chẳng mấy chốc mình phải đưa mẹ vào viện dưỡng lão mất.” Kazumasa bảo chị.

“Nhưng mình lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.”

Sau khi trả xong khoản nợ mua nhà, số tiền bảo hiểm sinh mệnh của bố cậu chỉ còn lại một ít. Chị Mayumi đang chăm sóc mẹ bằng số tiền đó và thu nhập ít ỏi của mình. Gạo và rau được họ hàng bên ngoại gửi cho nên cũng đỡ được phần nào.

“Em xin lỗi chị.”

“Em cần gì xin lỗi. Chúng ta là gia đình mà.”

Kazumasa dập máy, dụi điếu thuốc lên gạt tàn.

“Tamon, tao tính nhận lời.” Kazumasa nói với Tamon.

Tamon ăn xong đang nằm ở bên cạnh cậu.

“Công việc mà anh Numaguchi nói ấy. Nó nguy hiểm hơn công việc bây giờ nhưng lại kiếm được nhiều hơn. Với cả, tao có

cảm giác mà sẽ bảo vệ tao, giống như mà bảo vệ mẹ hôm nay ấy.”

Tamon nhắm mắt, nhưng mỗi lần Kazumasa cất tiếng nói, tai nó lại khẽ động đây.

“Cũng phải kiếm tiền mua đồ ăn cho mà nữa nên tao sẽ làm.”

Tamon mở mắt nhìn Kazumasa.

Cũng được chứ sao. Cậu có cảm giác nó nói với mình như vậy.

4

Ba người đàn ông đi ra từ chung cư. Cả ba đều nhỏ con, da ngăm đen. Một người đi về phía ô tô, gõ cửa bên ghế lái. Kazumasa bèn mở cửa sổ.

“Cậu là Kimura?”

Người đàn ông nói ra tên giả của Kazumasa.

“Đúng vậy.”

“Tôi là Miguel.” Người đàn ông giới thiệu. Tiếng Nhật của hắn khá lưu loát. “Còn kia là José và Ricky.”

Kazumasa gật đầu. Dù sao cũng đều là tên giả.

“Lên đi!” Miguel gọi hai người còn lại.

Người đàn ông tên José ngồi ở ghế lái phụ, còn Miguel và Ricky ngồi hàng ghế sau.

Miguel nói gì đó. Hắn nhận ra có Tamon ở cốp xe. Tamon đang nằm trong cái chuồng mà Kazumasa đã chuẩn bị.

“Tại sao lại có con chó ở đây thế?” Miguel hỏi.

“Nó là thần hộ mệnh của tôi đây. Anh hiểu chứ?”

Miguel nghiêng đầu ra điều không hiểu.

“*Guardian angel.*” Kazumasa nói tiếng Anh.

“A, hiểu rồi.” Miguel gật đầu, liền thoảng nói gì đó với hai người ở phía sau.

“Nó không sửa hay làm loạn gì đâu.”

“Nếu là thần hộ mệnh thì chúng tôi cũng cần. Tiếng Nhật gọi là gì thế?”

“*Mamorigami.*”

Miguel đọc đi đọc lại từ *mamorigami* hai, ba lần.

“Vây, chúng ta đi thôi!” Miguel ra hiệu.

Kazumasa liền nhả chân phanh.

Numaguchi đã chuẩn bị cho cậu chiếc Subaru Legacy được trang bị đầy đủ này. Nó là loại xe số bán tự động, có thể lái như xe số sàn.

“Lái thẳng đến Kokubuncho là được, đúng không?” Kazumasa nhắc tên của khu phố mua sắm. Miguel gật đầu. Bây giờ là hai rưỡi sáng. Xung quanh không một bóng người. Kazumasa vừa tránh hệ thống nhận diện biển số xe tự động, vừa lái xe về phía trung tâm thành phố. Từ khi làm việc cho

Numaguchi, cậu đã tra cứu xem hệ thống nhận diện biển số xe tự động được lắp đặt ở đâu và nhớ như in trong đầu.

“Cậu lái nuốt đấy.” Miguel khen.

Tuy xe chỉ chạy chậm trong thành phố nhưng có vẻ Miguel đã nhận ra sự khác biệt.

Khu phố mua sắm vẫn sáng ánh đèn neon, người qua lại đông đúc. Kazumasa dừng xe ở một góc của khu văn phòng.

“Nửa tiếng nữa, vẫn ở nơi này.”

Mấy người nhóm Miguel xuống xe. Tamon vẫn nằm trong chuồng.

Vừa không nhìn thấy bóng dáng của ba người kia, Kazumasa liền lái xe đi. Đang bật điều hoà mà mồ hôi cậu vẫn túa ra như tắm. Cổ họng khô khốc. Không biết bản thân cậu đã thấy hồi hộp từ lúc nào nữa.

Kazumasa lái xe đi mông lung không đích đến. Mỗi khi thấy ánh đèn của xe đối diện, tim cậu lại nảy lên một nhịp. Cậu liên tục kiểm tra tình trạng của Tamon qua gương chiếu hậu để lấy lại bình tĩnh. Mỗi lần nhìn vào gương, Kazumasa lại thấy Tamon quay về một hướng khác nhau. Lúc là cửa sổ bên trái, lúc thì bên phải, khi nhìn cửa sau, lúc lại nhìn thẳng.

Chẳng mấy chốc Kazumasa đã nhận ra rằng Tamon thường xuyên quay mặt về hướng Nam.

“Phía Nam có cái gì sao?” Cậu thử bắt chuyện với Tamon nhưng nó không phản ứng. Tamon vẫn yên lặng nhìn về phía Nam.

Giờ hẹn đã đến gần.

Kazumasa dừng xe ở chỗ chia tay lúc này, sẵn sàng trong tư thế chỉ cần đạp ga là có thể chạy bất cứ lúc nào. Bàn tay nắm vô lăng ướt đầm mồ hôi. Tuy cậu đã chùi lòng bàn tay vào quần bò nhưng chẳng mấy chốc mồ hôi lại túa ra.

“Có gì bất thường không, Tamon?” Kazumasa quay đầu lại hỏi Tamon.

Nó nhìn cậu. Ánh mắt tràn đầy tự tin như an ủi cậu rằng không sao đâu, cứ bình tĩnh đi.

Kazumasa thấy mấy người đàn ông đi ra từ phía các toà nhà cao tầng. Chiếc túi trống không lúc xuống xe giờ đã căng phồng.

Cậu nghe nói họ tấn công tiệm vàng.

Mấy người đàn ông lại gần, bước chân bình tĩnh như vừa ghé quán nào đó làm một chén rồi giờ đang đi về.

“Mau lên nào!” Kazumasa giục thầm.

Cậu có cảm giác sẽ nghe thấy tiếng chuông cảnh báo hay còi xe cảnh sát ngay lập tức.

Hình ảnh bản thân bị xe cảnh sát rượt đuổi bao lần hiện lên trong đầu rồi biến mất. Dù cậu đã cố hết sức lái chiếc Legacy nhưng vẫn bị bắt.

“Hãy đưa chúng tôi rời khỏi đây.”

Miguel leo lên ghế lái phụ. José và Ricky thì ngồi ở phía sau. Kazumasa nhấn ga ngay khi cửa xe được đóng lại.

“Không cần vội vàng như vậy đâu. Cứ từ từ, từ từ thôi. Cậu hãy bình tĩnh nào. OK?”

Miguel vỗ nhẹ lên tay phải đang đặt trên vô lăng của Kazumasa.

“A, xin lỗi.”

Kazumasa giảm lực đạp chân ga. Quá nổi bật là mầm họa. Cậu phải lái xe an toàn và thông thả, để không thu hút sự chú ý của cảnh sát.

“Thần hộ mệnh của cậu đỉnh thật.”

Miguel nhìn về phía sau. Tamon vẫn quay mặt về hướng Nam.

Kazumasa liếm môi. *Bình tĩnh nào!* Cậu vừa tự nhắc nhở bản thân, vừa chạy xe tránh hệ thống nhận diện biển số xe tự động.

Mấy người đàn ông nói chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ Kazumasa không biết, cười cợt và hút thuốc lá. Cảm giác hài hoà đến mức không thể tưởng tượng nổi là họ vừa phạm tội xong.

Kazumasa đi đường vòng hướng về phía chung cư đã đón mấy người kia. Cậu dừng xe ở nơi cách chung cư vài trăm mét.

“Cảm ơn cậu, Kimura. Hẹn gặp lại.”

Miguel xuống xe với nụ cười trên môi. Tiếp đến là hai người còn lại. Tamon nhìn chăm chăm vào ba người họ. Cả ba đi xa dần, không hề ngoảnh đầu lại.

Kazumasa lấy điện thoại ra gọi cho Numaguchi.

“Em vừa xong việc.”

“Ồ, cậu vất vả rồi. Về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

“Nhớ kiểm tra hộp thư nhé.”

“Hộp thư? Có chuyện gì ạ?”

Điện thoại ngắt kết nối khi cậu vẫn đang nói dở. Kazumasa tắc lưỡi, khởi động xe.

“Xin lỗi vì bắt mày cùng tao làm chuyện chẳng ra sao này nhé, Tamon. Mình về nhà ngủ thôi.”

Tamon vẫn quay đầu nhìn về phía Nam.

Về đến chung cư, trước khi vào nhà, Kazumasa nhìn vào hộp thư. Bên trong có một chiếc phong bì màu nâu. Cậu nắm chặt phong bì, vội vàng vào nhà. Kazumasa mở khoá cửa, lau chân cho Tamon. Trong lúc đó, cậu tranh thủ bình tĩnh lại.

Cậu rót nước cho Tamon, rồi ngồi bệt trên chiếu, lấy thuốc lá ra hút. Hút xong, cậu với tay lấy phong bì. Bên trong phong bì là hai mươi tờ mười nghìn yên. Chỉ một đêm mà cậu đã kiếm được số tiền bằng cả tháng đi giao hàng. Giá như tuần nào cũng có việc kiểu này nhỉ...

“Mình có thể giúp chị sống thoải mái hơn.”

Kazumasa lẩm bẩm, châm điếu thuốc mới. Tamon lại gần cậu, rồi nằm xuống. Vừa nhắm mắt là nó đã bắt đầu ngáy.

“Mày mệt rồi hả?” Kazumasa khẽ hỏi Tamon, tay đếm lại số tiền.

Kênh nào cũng phát bản tin giống nhau: Sáng sớm hôm nay, một nhóm ba tên cướp đã xông vào tiệm vàng ở Kokubuncho, lấy đi rất nhiều vàng bạc và đồng hồ cao cấp, ước tính giá trị lên đến gần một trăm triệu yên.

Toàn bộ hành vi phạm tội đã bị camera an ninh của cửa tiệm quay lại và giờ đang phát rộng rãi trên tivi. Nhóm ba người kia đội mũ chỉ hở con mắt, dùng xà beng phá vỡ cửa kính và đột nhập vào cửa hàng, không hề vội vàng mà phá vỡ tủ kính, nhét đá quý và đồng hồ vào túi. Từ khi đi vào đến lúc đi ra chỉ vỏn vẹn năm phút.

Phát thanh viên nói rằng xét từ độ nhuần nhuyễn trong hành động, cảnh sát coi đây là hành vi trộm cắp có tổ chức và đang tiến hành điều tra.

“Thật không vậy trời...?”

Cả người Kazumasa phát run lên khi nhìn hình ảnh được chiếu. Nếu chỉ lái xe không thôi thì Kazumasa sẽ coi đó là chuyện của người khác, nhưng nhìn tình hình thực tế của hành vi phạm tội, cậu có cảm giác chính mình cũng là tòng phạm.

Hai mươi tờ mười nghìn yên cũng không đủ để an ủi Kazumasa. Nếu Mayumi biết nguồn gốc số tiền thì chắc chị sẽ buồn lắm.

“Nhưng tiền vẫn là tiền.” Kazumasa nói với chính mình.

Cậu cần tiền để sống. Chưa kể cậu còn một người mẹ suy giảm trí nhớ ngày càng nặng, và một người chị hi sinh bản thân để chăm sóc mẹ.

Cậu cần tiền. Chỉ cần kiếm được tiền thì việc gì cậu cũng làm. Ai ngờ thảm họa xảy ra đã làm cậu thất nghiệp. Dù chỉ là một cộng rơm thì cậu cũng muốn bầu víu. Và cộng rơm đó chính là công việc của nhóm Miguel. Dù là phạm pháp, nhưng nếu chỉ có thể dựa vào nó thì cậu cũng sẽ làm. Nếu không, mẹ cậu và chị Mayumi làm sao sống được.

“Tamon, đi dạo thôi!” Cậu nói với Tamon đang nằm ngủ.

Tamon nhanh chóng bật dậy, đi về phía cửa. Cứ như thể nó đã sống ở căn phòng này mấy năm rồi.

Người sống ở chung cư này đa phần là độc thân. Sau khi mọi người đi làm hết, chẳng có ai nhìn thấy Kazumasa dẫn Tamon ra ngoài cả.

Kazumasa bước đi không mục đích. Cậu đã tìm hiểu cách nuôi chó trên mạng. Cậu đọc thấy bài báo viết rằng ít nhất phải dẫn chó đi dạo ngày hai lần, thời gian trên ba mươi phút.

Tamon không kéo dây mà luôn hoà nhịp cùng Kazumasa. Chắc chắn nó sẽ đi bên trái cậu. Nó chỉ dừng lại đi tiểu ở chỗ có cột điện hay biển quảng cáo là cùng.

“Chủ trước dạy mày rất cẩn thận nhỉ.”

Kazumasa thở dài. Trong nhận thức của Kazumasa thì chó là loại động vật nhỏ thích kéo dây dắt mà chạy vòng quanh, gặp người hay con chó khác thì sẽ tru lên đầy kích động. Tamon

khác hoàn toàn với chúng. Nó tin tưởng người cầm dây dắt mình, nhưng cũng không hoàn toàn ỷ lại mà đành hoàng bước đi. Cứ như người bạn đồng hành hoà hợp vậy.

Kazumasa định rẽ trái ở khúc ngoặt, nên suýt đâm trúng Tamon. Vì Tamon định đi về phía bên phải.

“Sao thế? Mày muốn đi về phía đó ư?”

Cậu cũng không có mục tiêu cụ thể nên cứ để kệ Tamon đi theo ý thích.

Kazumasa đang định rẽ phải ở lối đi tiếp theo thì Tamon phản đối. Nó muốn đi thẳng.

“Không được. Đi thẳng sẽ ra đường lớn. Nhiều người nhiều xe đi dạo khó lắm.”

Kazumasa ngăn nó. Tamon dừng lại, mặt vẫn hướng về phía trước.

“Tao đã bảo đi đằng này mà...”

Đang định kéo dây thì Kazumasa chợt nhận ra. Tamon đang muốn đi về phía Nam.

“Này, ở phía Nam có gì thế? Chủ cũ của mày, hay nơi mày từng sống...?”

Tamon nhìn lên Kazumasa.

“Nếu mày muốn đi đâu thì tao sẽ chở mày đi, nhưng không biết điểm đến thì khó lắm. Xin lỗi mày nhé, Tamon.”

Kazumasa kéo nhẹ sợi dây. Lần này Tamon ngoan ngoãn nghe theo cậu. Rẽ phải ở lối đi, cả hai bắt đầu đi như lúc trước.

Tamon muốn đi về phía Nam. Kazumasa tin chắc điều đó.

* * *

Kazumasa vừa rửa xong cái đĩa Tamon dùng để ăn thì Numaguchi gọi tới.

“Cậu xem bản tin chưa?”

“Rồi ạ.”

“Mấy người này tay nghề tốt phết nhỉ.”

“Bọn họ là gì thế anh?”

“Anh cũng không rõ lắm. Nghe nói họ bắt đầu từ Tokyo và Osaka, giờ thì hoạt động trên cả nước. Họ nhờ anh hỗ trợ trong lúc đang ở đây. Bù lại, họ sẽ đưa chúng ta chút phần trăm số tiền họ kiếm được.”

“Em hiểu rồi.”

Người ta bảo tổng thiệt hại của vụ này lên đến gần một trăm triệu. Nếu là mấy phần trăm thì sẽ có vài triệu chạy vào trong túi Numaguchi. Trả cậu hai trăm nghìn xong thì vẫn còn dư dả chán.

“Tuần sau cũng nhờ cậu nhé.”

“Tuần sau ấy ạ? Cảnh sát đang điều tra khắp nơi mà.”

“Nhanh chóng kiếm chác trong thời gian ngắn rồi chuyển sang nơi khác là mảnh khoé của họ mà.”

Kazumasa nén tiếng thở dài. Mong muốn mong manh định kì kiếm được số tiền hai trăm nghìn của cậu đã tan vỡ. Thời gian nhóm Miguel ở Sendai rất ngắn.

“Người tên Miguel nói là hẳn rất thích thần hộ mệnh của cậu. Thần hộ mệnh gì thế?”

“Là con chó đấy anh.”

“Con chó đó ư? Đúng là kì quặc. Mà thôi, cứ biết thế nhé. Có tin cụ thể hơn anh sẽ liên lạc lại sau.”

“Vâng, em chờ tin của anh.”

Kazumasa đập máy.

“Quả nhiên trên đời làm gì có món hời nào.” Cậu nói với Tamon.

Tamon nhìn lại Kazumasa. Đời là thế mà. Cậu có cảm giác Tamon nói với mình như vậy.

* * *

Mẹ Kazumasa quên cậu, nhưng lại nhớ rõ Tamon.

Bà cười hớn hở, vẫy tay về phía Tamon, gọi nó là “Kaito! Kaito!” và liên tục xoa đầu nó.

Tamon cũng không tỏ ra bất mãn gì cả.

“Chị à, mình nói chuyện chút được không?”

Kazumasa gọi Mayumi vào bếp.

“Có chuyện gì thế?”

“Chị cầm đi. Tuy ít nhưng chắc cũng giúp ích được phần nào.”

Cậu đưa Mayumi phong bì màu nâu. Bên trong có một trăm nghìn yên. Mayumi nhìn vào bên trong, rồi nhắm mắt.

“Tiền này là gì?”

“Thu nhập phụ của em. Em thắng pachinko* liên tục hai ngày đấy.” Kazumasa kể ra câu chuyện cậu đã chuẩn bị từ trước.

“Pachinko á? Em chơi cờ bạc đấy à?”

“Pachinko chỉ là trò chơi thôi, đâu phải cờ bạc. Em chơi để giết thời gian, ai ngờ lần này trúng mánh.”

“Em đừng có được đà mà chơi quá thường xuyên đấy.”

“Em biết mà chị.”

“Được rồi, số tiền này chị sẽ nhận. Cảm ơn em.”

Mayumi ôm phong bì nâu vào ngực, cúi đầu trước Kazumasa.

“Chị đừng làm vậy. Chúng ta là gia đình mà.”

“Kể cả thế, lúc cần cảm ơn vẫn phải nói lời cảm ơn chứ. Mà công việc của em thế nào? Có thuận lợi không?”

“Vâng, em cũng quen rồi. Chắc sắp được tăng lương, dù chỉ xiu xiu.”

Kazumasa đã kể với chị gái rằng mình làm lái xe cho công ty chuyển phát. Mayumi cũng biết Numaguchi. Nên nếu biết cậu làm việc cho anh ta thì chị sẽ lo lắng không cần thiết mất. Chăm sóc mẹ đã đủ vất vả cho chị rồi. Cậu không muốn chị mình phải lo lắng thêm nữa.

“Em đừng tiêu xài lãng phí, hãy tiết kiệm tiền đi. Nếu bệnh của mẹ nặng hơn thì một mình chị chắc chắn không thể trông mẹ được. Đến lúc đó sẽ cần đến tiền.”

“Tiền bảo hiểm của bố còn bao nhiêu hả chị?”

“Cũng cỡ ba triệu.”

“Chỉ có vậy thôi ư... Hay em lên Tokyo làm?”

“Chuyện đó em phải nghĩ cho thật kĩ đấy.” Mayumi nghiêm túc đáp.

Tiếng cười lạnh lạnh của mẹ họ truyền từ trong phòng tới. Nếu là bình thường, Kazumasa và Mayumi sẽ thấy thật thư thái, nhưng cứ nghĩ tới căn bệnh của mẹ, cả hai lại đau lòng.

“Mình đưa Tamon đi dạo đi. Cả ba chúng ta.” Kazumasa đề nghị.

Mayumi gật đầu.

“Có nó, mẹ thích đi dạo lắm. Bình thường mẹ toàn ru rú trong nhà thôi.”

Mayumi nhét phong bì nâu có tiền vào túi sau quần bò, tháo tạp dề.

“Mẹ ơi, mình đưa Kaito đi dạo nhé?”

“Đi thôi, đi thôi!”

Cách trả lời của mẹ họ y hệt một cô bé.

* * *

Mấy người gia đình Kazumasa đi tuyến đường khác với hôm trước đến sông Natori. Họ đi qua con đường ở ven cánh đồng, đến gần bờ sông. Bờ sông được tu sửa lại trông hơi giống công viên, có cả ghế đá.

Họ chọn một chiếc ghế đá. Kazumasa trải cái túi nilon luôn cầm trên tay phải xuống ghế. Giữa đường họ có ghé vào một cửa hàng tiện lợi mua sandwich, cơm nắm và đồ uống.

“Thời tiết đẹp thật!”

Mayumi ngẩng đầu lên nhìn trời. Bầu trời quang đãng xanh trong, không nóng cũng không lạnh. Cơn gió chạy trên mặt sông thổi qua cơ thể hơi rịn mồ hôi làm ai cũng thấy thoải mái.

“Mẹ ăn gì ạ?” Kazumasa hỏi.

“Sandwich dăm bông.” Mẹ cậu đáp ngay lập tức.

Kazumasa vừa cười vừa bóc túi sandwich dăm bông, cầm ống hút vào hộp nước cam, và đưa cho bà.

“Mẹ cho Kaito ăn cùng được không?” Mẹ cậu cầm lấy cái sandwich, rồi hỏi Mayumi.

“Không được đâu mẹ. Người ta bảo thức ăn của con người có hại với chó mà.”

Bà xì mặt. Kazumasa lấy gói ức gà sấy khô ra khỏi túi nilon.

“Mẹ cho nó ăn cái này thì được này.”

“Thật không?”

Mẹ Kazumasa cầm lấy túi ức gà sấy khô. Tai Tamon vểnh lên. Chắc nó còn nhớ ức gà khô được Kazumasa cho ăn vào lần đầu

gặp mặt. Mẹ Kazumasa cho Tamon ăn ức gà sấy khô. Tamon vấy mạnh đuôi, cắn miếng thịt.

“Mày ngoan lắm, Kaito.”

Bà vừa cười vừa nhìn Tamon.

“Mẹ cũng ăn đi.”

Bị Mayumi giục, bà đưa miếng bánh lên miệng.

“Mình cũng ăn đi. Chị đói quá rồi.”

Mayumi ăn sandwich salad khoai tây, còn Kazumasa ăn cơm nắm vị trứng cá tuyết. Đồ uống là trà ô long đóng chai.

Ăn xong, Kazumasa rời khỏi ghế đá, đi hút thuốc một mình.

Mẹ cậu vẫn tiếp tục nói chuyện với Tamon. Mayumi nhìn mẹ và Tamon, mỉm cười.

Nhìn thế nào cũng thấy là một cặp mẹ con hoàn hảo. Ánh nắng đầu thu ôn hoà và sự tồn tại của Tamon càng tô điểm thêm cho sự hoàn hảo đó.

Hút thuốc xong, Kazumasa quay lại ghế đá. Cậu nhận ra hai mắt Mayumi đang rưng rưng.

“Chị sao thế?”

Mayumi che mắt.

“Chị thấy hạnh phúc quá. Tại gần đây tinh thần chị khá căng thẳng. Với cả, vừa ngồi ở bờ sông ăn cơm hộp vừa nghe tiếng cười của mẹ vào ngày đẹp trời như thế này làm chị thấy không khác gì thiên đường, cho nên nước mắt cứ chực trào ra.”

Kazumasa ôm vai Mayumi.

“Nửa năm trước giống như sống trong địa ngục nên càng làm chị xúc động hơn.”

“Nhờ Tamon đấy.” Kazumasa nói.

“Đúng vậy. Nhờ nó mà mẹ khoẻ hơn, gia đình mình mới có thể ra ngoài đi dạo như thế này. Tất cả là nhờ nó.”

Hình như biết vẫn còn thịt sấy khô, nên Tamon nhìn chăm chăm vào mẹ Kazumasa. Bà vui mừng tiếp nhận, coi đó là cách thể hiện sự yêu mến của Tamon. Lần cuối cùng cậu thấy mẹ mình cười như thế này là khi nào nhỉ?

Kazumasa nhắm mắt. Cậu cảm nhận ánh nắng sau mí mắt. Tiếng cười của mẹ cậu bay vào tai. Mayumi sụt sịt mũi.

Có lẽ thiên đường là như thế này đây. Vừa ấm áp, yên bình lại hạnh phúc.

Tamon đã đưa gia đình Kazumasa lên thiên đường.

6

Nhóm Miguel leo lên xe. Cũng giống hôm trước, José ngồi ở ghế lái phụ. Miguel xoay người ở ghế sau, đưa ngón tay qua khe hở của cái chuồng để gỡ cùm Tamon.

“Hôm nay cũng có thiên thần hộ mệnh nên công việc sẽ suôn sẻ cho xem.” Miguel lên tiếng.

“Anh có vẻ quý Tamon nhỉ.” Kazumasa nhún ga.

“Tamon? Có nghĩa là gì?”

“Tôi không biết.” Kazumasa nghiêng đầu. “Nó là chó đi lạc. Trên vòng cổ nó có ghi Tamon nên tôi nghĩ đây là tên nó.”

“Chó đi lạc... Do thảm hoạ ư?”

“Có lẽ vậy. Không biết nó và chủ lạc nhau, hay người đó đã chết rồi.”

Miguel lại xoay người và nói với Tamon cái gì đó. Tuy là thứ tiếng Kazumasa không hiểu, nhưng cậu đoán hẳn bảo nó là con chó đáng thương. Miguel có vẻ thích chó.

Numaguchi bảo cậu đêm nay chở nhóm Miguel đến ga Nagamachiminami của tuyến tàu điện ngầm Namboku. Ba người kia xuống ở gần lối ra ga tàu điện ngầm.

“Hẹn ba mươi phút nữa, ở đây.” Miguel nói vậy và biến mất trong phố đêm.

Kazumasa lại chạy xe không mục đích như lần trước, ba mươi phút sau thì quay lại điểm hẹn. Ba người kia xuất hiện ngay, dáng vẻ bình tĩnh y chang lần trước. Kazumasa cũng bình tĩnh hơn. Dù là chuyện gì thì con người cũng sẽ làm quen được tuốt.

Cậu không nói lời thừa thãi, vừa lái xe vừa tránh hệ thống nhận diện biển số.

Tiếng còi xe cảnh sát vọng lại từ xa, nhưng không có vẻ gì là tiến về phía này cả.

Nhóm Miguel quả là chuyên nghiệp. Họ khéo léo đột nhập vào cửa hàng trang sức và rút lui trước khi cảnh sát ập tới. Có lẽ

trước khi ra tay, họ đã kiểm tra rất cẩn thận, xác định rõ cái gì có ở đâu rồi mới làm.

Giống lần trước, Kazumasa dừng xe ở khá xa chung cư. José và Ricky nhanh chóng xuống xe, rời đi. Miguel thì vẫn ngồi lại.

“Có chuyện gì vậy?” Kazumasa hỏi. Cậu không sao bình tĩnh nổi.

“Cậu nhường thiên thần hộ mệnh cho tôi được không?” Miguel đề nghị.

“Tamon á? Không được. Nó có phải chó của tôi đâu.”

“Năm trăm nghìn thì sao?”

Nghe mức giá, Kazumasa nuốt ngược trở lại câu nói “Mau xuống xe cho tôi nhờ” đang chực dâng lên tận họng.

“Năm trăm nghìn á?”

“Nếu cậu nhường con chó này cho tôi, tôi sẽ trả tiền cho cậu.”

“Sao anh lại trả số tiền lớn như vậy để mua nó?”

“Nó là con chó thông minh, lại là thiên thần hộ mệnh mang đến may mắn nữa. Tôi muốn đưa nó đi. Nếu ở cùng con chó này, có lẽ tôi sẽ không bị cảnh sát bắt. Năm trăm nghìn không được ư? Thế thì một triệu nhé?”

Lòng cậu dao động. Vì cậu có thể nhận được số tiền bằng mấy tháng làm lụng vất vả chỉ trong tích tắc. Chỉ cần nhượng lại Tamon thôi. Có một triệu yên, chị Mayumi có thể nhẹ gánh hơn. Cậu quý Tamon thật đấy, nhưng nó chỉ là con chó cậu mới nhặt về nuôi được không lâu. Nghĩ đến hạnh phúc của mẹ mình và chị Mayumi, cậu buông tay cũng không khó khăn lắm. Với cả,

Miguel có vẻ yêu chó. Chắc hẳn sẽ thương yêu và chăm sóc tốt cho Tamon.

Kazumasa chạm mắt với Tamon. Tamon nhìn chăm chăm vào cậu. Ánh mắt như nhìn thấu tâm can.

“Không được.” Kazumasa lắc đầu. “Tamon là gia đình của tôi. Anh có trả bao nhiêu tiền tôi cũng không thể bán nó được.”

“VẬY Ừ? Tiếc thật đấy, nhưng tôi hiểu tâm trạng của cậu. Chó là thành viên quan trọng trong gia đình mà. Tôi hiểu rồi.”

Miguel xuống xe. Hắn bắt chuyện với Tamon, không biết là nói gì.

“Lần sau lại nhờ cậu. Nhớ mang thiên thần hộ mệnh theo nhé.” Kazumasa gật đầu. Miguel quay lưng, bước đi.

“Xin lỗi mày nhé, Tamon. Trong thoáng chốc, tao đã định làm chuyện không phải với mày. Mày đã đưa gia đình chúng tao lên thiên đường mà tao lại...”

Kazumasa quay xe về phía Tây, hướng tới lối vào của đường cao tốc Tohoku. Ngược hướng về nhà, nhưng cậu không thể cứ thế về ngủ được. Lâu lắm rồi cậu mới muốn phóng xe chạy.

Hình ảnh Tamon phản chiếu trong gương chiếu hậu quả nhiên vẫn đang nhìn về phía Nam.

Rời khỏi đường Đông Bắc Sendai ở sân bay quốc tế Sendai, Kazumasa hướng về phía biển. Sau thảm họa, cậu vẫn luôn tránh đến gần biển. Vì trận sóng thần vẫn in dấu vô cùng sống động trong lòng cậu. Kể cả nỗi sợ hãi mà sóng thần mang lại.

Dù vậy, cậu vẫn muốn ngắm biển. Nửa năm trôi qua từ sau thảm họa, gia đình cậu có thêm thành viên mới là Tamon. Có lẽ đây là lúc đặt dấu chấm hết cho mớ cảm xúc này.

Nhà cửa và nhà kho trước thảm họa nay đã không còn bóng dáng. Rừng cản gió cũng bị sóng thần nuốt trọn.

Kazumasa dừng xe. Cậu giúp Tamon xuống xe, rồi đi bộ về phía bãi biển. Trời sắp sáng. Bầu trời gần đường chân trời bắt đầu được nhuộm đỏ. Cơn gió dễ chịu lúc ban ngày giờ tạt qua lạnh buốt. Mùa thu sắp đến thật rồi. Không có trăng, các vì sao toả sáng lấp lánh trên bầu trời. Tiếng sóng vỗ bờ nghe thật buồn.

Kazumasa yên lặng đi dọc bờ biển. Đầu tiên là hướng lên phía Bắc. Tamon ngoan ngoãn đi theo.

Rẽ phải giữa chừng, Tamon đột nhiên tăng tốc. Không hiểu tại sao, nhưng nó như bị kéo về phía Nam.

Kazumasa thả dây. Tamon dừng chân, ngoảnh đầu lại.

“Mày đi đi!” Kazumasa bảo nó. “Mày muốn đi về phía Nam đúng không? Chẳng phải có người đang đợi mày sao? Đó là người quan trọng với mày mà? Mày đi đi! Cứ làm gì mày thích.”

Bản thân cậu cũng không hiểu tại sao lại buột miệng nói mấy lời này.

Cậu rất quý Tamon. Không có Tamon, không chỉ cậu mà hẳn mẹ cậu cũng rất buồn. Có lẽ bệnh của mẹ cậu sẽ càng nặng hơn. Dù vậy, trong thâm tâm cậu vẫn luôn vang lên tiếng nói hãy để Tamon làm điều nó thích.

“Đi đi!” Kazumasa lặp lại.

Tamon nhìn Kazumasa, tiện thể quay đầu về phía Nam. Nom bộ dạng nó nheo mắt như đang đánh hơi cái gì. Nó dồn lực vào chân. Trông như thể sắp bật chạy tới nơi.

Dù miệng bảo Tamon đi, nhưng tim Kazumasa lại đau thắt khi nghĩ đến việc nó sẽ đi thật.

Tamon có gia đình của nó. Giờ nó chỉ đang tạm rời xa gia đình mình. Và mấy người Kazumasa là bạn đồng hành nó gặp trong hành trình tìm lại gia đình mà thôi. Cậu đã hiểu ra. Vì hiểu nên cậu không thể trói buộc Tamon được. Cậu có cảm giác điều đó giống sự phản bội đối với tình cảm mà Tamon đã thể hiện.

Cơ thể Tamon xụi xuống. Nó dừng đánh hơi, bước về phía Kazumasa. Con chó sấp người lại gần đùi Kazumasa như muốn làm nũng.

“Mày không đi cũng được ư?” Kazumasa hỏi.

Tamon vẫy đuôi đáp lại.

“Thật chứ? Mày nhớ người đó lắm mà?”

Tamon vẫn dính chặt thân mình vào đùi Kazumasa, không có ý di chuyển.

“Cảm ơn mày.” Kazumasa nói. Đó là những lời từ tận sâu thẳm đáy lòng cậu. Kazumasa chưa từng thấy biết ơn ai đến mức này. “Cảm ơn mày nhé, Tamon.”

Kazumasa cúi người, ôm Tamon. Tamon áp mũi vào má cậu. Mũi của Tamon lạnh như băng.

“Em lại chơi pachinko hả?”

Mayumi nhìn số tiền Kazumasa vừa đưa, rồi trừng mắt với cậu.

“Vâng, chắc là vận may cho người mới.”

“Chị đã bảo em đừng chơi mấy trò cờ bạc này rồi mà.”

“Em không chơi nữa rồi. Chắc em cũng sắp dùng hết vận may của mình.”

Kazumasa cùng Mayumi rời khỏi quán và ra xe. Cậu đề xuất với chị rằng thi thoảng họ nên lái xe đi chơi, thế là hai người quyết định sẽ đến Zao ở tỉnh Miyagi. Trên đường đi, mẹ Kazumasa kêu đói nên cả nhà ghé vào quán bánh mì thấy trên đường mua vài chiếc.

“Ngày nào em cũng dẫn Tamon về, lại đổi xe mới... Em đang làm gì thế? Giờ em không làm việc đúng không?”

Ánh mắt của Mayumi như đâm thẳng vào ngực cậu.

“Em thắng được một khoản nên tạm nghỉ làm vài bữa.” Cậu thử đùa vài câu, nhưng biểu cảm của Mayumi không chút thay đổi.

“Em không làm việc gì không nên đấy chứ?”

“Việc không nên là gì cơ?”

“Chị nghe nói em làm việc cho Numaguchi nhỉ. Có thật vậy không?”

“Numaguchi là thằng nhóc đầu gấu đó à? Chị đừng đùa thế chứ.” Kazumasa nghiêm túc phủ nhận.

Mayumi từ xưa đã tinh ý rồi.

“Kazumasa!”

Bị chị nắm tay, Kazumasa dừng bước. Chỉ lúc chuẩn bị mắng, Mayumi mới gọi tên cậu.

“Nhà mình trông cậy cả vào em đấy. Nếu em xảy ra chuyện thì chị và mẹ biết phải làm sao hả?”

“Em biết mà chị.” Kazumasa bĩu môi.

“Làm gì có việc nào nhàn hạ mà lương cao. Giờ vẫn đang lúc phục hồi sau thảm họa nên ở đâu cũng thiếu người làm. Chỉ cần không kén cá chọn canh thì tìm việc không khó đâu.”

“Em biết rồi. Lâu lâu mới có dịp ra ngoài chơi, chị đừng giận mà.”

Kazumasa hất tay Mayumi ra, bắt đầu bước đi. Ở ghế sau, mẹ cậu đang mỉm cười. Bà nói gì đó với Tamon đang trong chuồng đặt ở cốp xe.

Lời của chị Mayumi có phần khó nghe, nhưng cậu không thể đánh mất nụ cười của mẹ.

“Em sẽ nghiêm túc làm việc!” Trước khi lên xe, Kazumasa nhìn về phía Mayumi.

Nhóm Miguel sắp rời Sendai. Khoản thu nhập hời kia cũng sẽ bị cắt. Cậu phải làm việc. Cậu luôn ghét lao động chân tay, nhưng giờ không thể nói vậy được. Cậu cũng phải tránh mối quan hệ dửng dăng với Numaguchi.

“Con mua sandwich dăm bông về rồi đây.” Cậu đưa túi giấy có món khoai khẩu cho mẹ.

“Cảm ơn con, Kazu.” Mẹ cậu nói.

Ngực cậu nóng lên. Mẹ vẫn luôn gọi cậu là Kazu cho đến khi cậu lên trung học. Có lẽ do kí ức của mẹ hỗn độn, nhưng mẹ vẫn nhận ra Kazumasa.

“Kaito muốn đi dạo.”

“Mình sắp đến công viên lớn rồi, tới đó mình sẽ đi dạo.”

“Ừ.”

Mayumi lên ngồi ở ghế lái phụ. Kazumasa khởi động xe.

“Mẹ thích Kaito lắm.” Mẹ cậu nói vậy, rồi cắn miếng sandwich. “Mọi người đều thích Kaito.”

Kazumasa vừa bẻ lái vừa quay xe.

“Kaito cũng nói nó rất yêu quý gia đình mình.”

Trông mẹ cậu thực sự hạnh phúc.

* * *

Mười ngày sau vụ thứ hai, Numaguchi gọi điện tới.

Vẫn như mọi lần, cậu đón nhóm Miguel, thả họ ở nơi họ nói, tới đó đón và đưa họ về. Công việc đơn giản, cũng không lo bị cảnh sát truy đuổi. Nhóm Miguel rất chuyên nghiệp.

“Có lẽ đây là lần cuối của họ ở Sendai đây.” Numaguchi bảo.
“Cậu thấy sao? Dù nhóm Miguel không ở đây nữa, cậu có muốn

làm việc tương tự không?”

“Dạ thôi ạ. Mẹ và chị em cũng lo lắm. Em muốn tìm một việc hợp pháp để làm.”

“Vậ ư? Anh cũng không muốn ép cậu. Nhờ cậu nhé.”

Numaguchi cười rồi dập máy.

Số tiền nhận được cho tới bây giờ cậu đều đưa một nửa cho Mayumi, một nửa thì cất giữ phòng thân. Làm xong việc lần này, cậu sẽ có thêm hai trăm nghìn yên. Có bốn trăm nghìn, cậu sẽ đủ sống một khoảng thời gian. Trong lúc đó, cậu sẽ tìm một công việc tử tế.

“Đi thôi!” Kazumasa nói với Tamon.

Tamon đang nằm ở gần cửa. Phản ứng với lời nói của Kazumasa, nó đứng dậy, đuổi người. Thái độ như thế nó đã biết tối nay họ sẽ ra ngoài. Chắc nó đoán được từ bầu không khí Kazumasa toả ra. Tamon có kinh nghiệm đọc tiếng lòng của con người.

Kazumasa vừa mở cửa sau, Tamon đã nhảy vào cốp xe. Nó tự đi vào chuồng, chờ Kazumasa đóng cửa.

“Đây là chuyến cuối rồi. Mà hãy bảo vệ chúng ta thật tốt nhé.”

Kazumasa chấp tay. Tamon ngáp một cái.

Tháng Mười đuổi đến ngay trước mắt, trời ngày càng lạnh tê tái. Hơi thở còn toả ra khói trắng nhạt.

Kazumasa ngồi vào ghế lái, chạy xe, châm thuốc. Cậu mở cửa sổ để Tamon không hít phải khói thuốc mình nhả ra. Loáng cái

nhật độ trong xe giảm xuống. Không chịu nổi cơn lạnh, Kazumasa dập thuốc, đóng cửa sổ.

“Lần đầu tiên tao hút thuốc mà để ý đến sức khoẻ của người khác đấy.” Cậu nói với Tamon. Tamon vẫn ngoảnh mặt về phía Nam.

Kazumasa đón nhóm Miguel ở chỗ mọi khi. Đêm nay Miguel cũng ngồi ở ghế sau. Hắc cười nói với Tamon.

“Đến Kokubuncho đi.” Miguel bảo.

“Lại nữa ư?”

Nơi họ phạm tội đầu tiên là Kokubuncho. Trộm đồ hai lần ở cùng một nơi, nghe có vẻ điên rồ.

“Cảnh sát đang chú quan. Họ sẽ nghĩ thủ phạm không thể gây án ở cùng một nơi.”

Kazumasa gạt đầu, lái xe về phía Kokubuncho. Nhóm Miguel là dân chuyên, kẻ nghiệp dư như cậu biết gì mà nói.

“Đêm nay là lần cuối ở Sendai.” Miguel mở miệng. “Vậy nên tôi hỏi thêm một lần. Cậu có đồng ý nhượng lại thiên thần hộ mệnh của cậu cho tôi không?”

Kazumasa lắc đầu.

“Không.”

“Vậy ư?”

Miguel cười, không nhắc đến chủ đề này lần nào nữa.

Kazumasa thả nhóm Miguel ở gần Kokubuncho, lại lái xe vòng quanh. Đúng như Miguel nói, cậu không thấy bóng dáng

của cảnh sát hay xe tuần tra nào. Đã gần ba tuần trôi qua kể từ vụ án đầu tiên, có lẽ họ đã điều tra xong rồi.

Ba mươi phút sau, cậu quay lại chỗ cũ. Nhóm Miguel lên xe. Ba người đều bình tĩnh, không chảy một giọt mồ hôi.

“Cảm ơn cậu nhé, Kimura. Sendai quả là thành phố tốt. Tôi rất muốn quay lại đây.”

“Kế đến các anh sẽ đi đâu?”

Hình ảnh Miguel trong gương chiếu hậu cười đầy ẩn ý.

“Đó là bí mật.”

“Đúng nhỉ. Tôi đã hỏi một câu ngốc nghếch rồi.”

Kazumasa yên lặng, tập trung lái xe. Ba người nói nhiều hơn mọi khi. Có lẽ họ thả lỏng hơn vì đây là lần gây án cuối cùng ở Sendai.

Chung cư nhóm Miguel ở xuất hiện trong tầm mắt. Kazumasa nói lỏng chân ga.

“Hửm?”

Thấy hình ảnh Tamon phản chiếu trong gương chiếu hậu có phần kì lạ, Kazumasa liền nhìn chăm chú. Tamon đang nhìn về phía khu chung cư. Bình thường nó toàn nhìn về hướng Nam cơ mà, có chuyện gì thế nhỉ?

Vừa thăm thấy lạ, cậu vừa đạp phanh. Xe vừa dừng lại hẳn, Tamon đã bắt đầu sửa.

Sao vậy, Tamon?

Đẩy cần phanh về phía trước, Kazumasa quay lại. Đây là lần đầu tiên cậu thấy Tamon như thế này.

Đột nhiên, Miguel hét cái gì đó. José và Ricky đang định xuống xe.

Có ba người đàn ông nhảy ra từ con đường mười mét phía trước, tay lăm lăm chày kim loại và gậy sắt. Từ con đường phía sau cũng xuất hiện ba gã khác.

“Lái xe đi!” Miguel hét.

Kazumasa nhả phanh, xoay vô lăng. José đã quay về xe, Ricky ngồi lại chỗ ghế lái phụ có chút lè mề. Một chân của hắn vẫn ở bên ngoài.

“Nhanh lên!” Miguel giục.

“Nhưng còn Ricky...”

“Không muốn chết thì lái mau đi!”

Nghe lời Miguel, Kazumasa đạp ga theo phản xạ. Ricky ngã xuống đường. Máy tên đàn ông kia quát tháo cái gì đó.

“Tăng tốc!” Miguel hét lớn.

“Anh có nói thế thì tôi cũng chịu...”

Một gã đàn ông chặn trước xe. Kazumasa bẻ lái. Xe xoay một vòng, lốp xe ma sát với mặt đường tạo tiếng vang. Vừa vặn tránh gã đàn ông kia.

Bức tường xuất hiện trước mắt. Một chiếc Hiace lao ra từ lối đi. Kazumasa đạp phanh. Bức tường ngày càng gần. *Đụng mất!* Kazumasa cúi đầu. Một giây sau khi nghe thấy tiếng sủa của

Tamon, Kazumasa bị va đập mạnh và bóng tối nuốt chửng lấy cậu.

* * *

Kazumasa cảm thấy cơn đau khủng khiếp và rên rỉ. Đầu đau, họng đau, bên sườn cũng đau. Khói toả đầy xe. Ho một tiếng, cậu không chịu nổi cơn đau nhức.

Kí ức dần quay lại. Cậu đã lao thẳng vào sườn chiếc Hiace.

Tamon!

Kazumasa gọi Tamon, nhưng không thấy có phản hồi từ con chó. Nén cơn đau, cậu tháo đai an toàn, muốn mở cửa mà không mở được. Chắc cửa đã bị hỏng do va chạm.

“Ông Trời ơi, con thì sao cũng được, xin ông hãy cứu Tamon.”

Kazumasa húc vai vào, cửa xe mở ra. Cậu lăn xuống. Kazumasa định đứng lên, nhưng lại nhận ra thân dưới của mình không có chút sức lực nào. Mồ hôi chảy vào mắt. Cậu lấy tay lau trán và liền cảm giác đó không phải mồ hôi. Thứ đang chảy trên trán cậu là máu.

Lạnh quá. Cậu chết cứng mất. Cơ thể cậu run rẩy. Răng va vào nhau lập cập.

Kazumasa nghe thấy tiếng rên rỉ. Cậu vừa bò trên đường nhựa vừa tìm chủ nhân của tiếng rên.

Cậu nhìn thấy mấy người đàn ông cũng bị ngã như mình. Là mấy người xông ra từ phía con đường. Chày kim loại và gậy sắt

cũng ngã ngổn ngang.

Tamon đâu? Miguel nữa?

Miguel ở đây, nhưng không thấy bóng dáng José và Ricky.

Đèn đường chiếu sáng Miguel. Cả người Miguel toàn máu. Tay phải anh ta cầm dao, tay trái nắm sợi dây.

Sợi dây?

Không phải. Đó là dây dắt, dây dắt của Tamon. Ánh mắt Kazumasa lần theo sợi dây dài, cậu nhìn thấy Tamon. Nó đang đi theo Miguel.

“Tamon!”

Kazumasa muốn hét lên, nhưng âm thanh phát ra rất nhỏ. Dù vậy, Tamon vẫn dừng bước, ngoảnh đầu lại.

Tamon... Tamon...

Tamon quay về phía cậu, bắt đầu chạy. Nhưng lúc sợi dây dắt bị giật căng, con chó đã bị Miguel kéo lại.

“Chờ đã nào, Tamon!”

Kazumasa vươn tay, nhưng Miguel đã ôm lấy Tamon mà chạy đi.

Tamon...

Kazumasa run rẩy không ngừng. Cơn đau nhức nhối gia tăng.

“Anh định đưa Tamon đi đâu hả, Miguel? Mẹ và chị tôi phải làm sao đây, Miguel?”

Miguel và Tamon biến mất rồi, không còn thấy bóng dáng họ nữa.

“Con xin lỗi mẹ. Em xin lỗi chị.”

Kazumasa thều thào và nhắm mắt.

TÊN TRỘM VÀ CHÚ CHÓ

1

Miguel gấp con dao lại và nhét vào túi sau quần bò.

Mỗi lần con chó giật sợi dây, hấn lại mở miệng quát tháo. Con chó đang tìm bóng dáng của chủ nó. Đáng thương thật đấy, nhưng gã người Nhật kia làm sao sống nổi. Cú va chạm mạnh thế cơ mà.

Hắn vẫn nghe thấy tiếng chửi rủa. Mấy tên lưu manh đang tìm Miguel.

“Đi thôi!”

Miguel thúc giục, kéo nhẹ sợi dây hòng hút sự chú ý của con chó. Hắn đi hết đường này sang đường khác. Hắn tránh ánh đèn sáng chói, đi về phía bóng tối. Dù không hiểu rõ nơi đó nhưng tìm chỗ tối lại khá đơn giản. Từ khi có kí ức, bóng tối đã là nơi Miguel cư ngụ.

Hắn cứ tiếp tục đi, con chó cũng không quay lại nhìn nữa. Đúng là thông minh. Không còn chủ cũ, giờ nó đã chấp nhận Miguel làm chủ mới của mình. Không phải là con chó không yêu mến gã người Nhật kia nữa, song nó cam chịu để có thể tiếp tục sống.

“Mày ngoan lắm.”

Miguel xoa đầu con chó. Con chó này là thần hộ mệnh. Chỉ cần ở cùng nó, tai hoạ sẽ tránh xa Miguel.

“Tamon?” Miguel nói với con chó, vì gã người Nhật đã gọi nó như thế.

Con chó - Tamon - ngẩng đầu nhìn lên hắn.

“Tamon, giờ mày là chó của tao!” Miguel thông báo với Tamon như vậy.

* * *

Miguel có ô tô trong bãi đỗ xe theo giờ. Hắn để xe ở đây vào hôm qua, dùng để đào tẩu trong trường hợp xấu. Đó là một chiếc xe hai cầu* Volkswagen cũ. Ngay cả Takahashi cũng không biết đến sự tồn tại của cái xe này.

Miguel cho Tamon ngồi vào trong cốp. Hắn thanh toán tiền đỗ xong xuôi thì liền khởi động xe, và nhẹ nhàng lái đi.

Tamon vẫn bình tĩnh. Nó không chỉ thông minh mà lá gan cũng rất lớn. Nếu là chó hoang, có lẽ nó sẽ trở thành con đầu đàn. Nó có đủ tư chất làm điều đó.

Miguel lách xe ra khỏi con đường chật hẹp, rồi lái về phía Nam. Hắn có thói quen xác nhận vị trí hệ thống nhận diện biển số xe và camera giao thông mỗi khi đổi thành phố, để có thể tránh sự chú ý của cảnh sát.

Đi qua thành phố Sendai vào thành phố Natori, Miguel chạy xe theo quốc lộ. Hắn tuân thủ tốc độ tối đa, thường xuyên kiểm tra tình hình phía sau qua gương chiếu hậu.

Không có kẻ nào bám theo.

Phải coi như José và Ricky đã bị bắt. Nếu còn sống thì họ sẽ bị tra tấn. Có điều hai người đó đều không biết Miguel trốn đi đằng nào.

“Xin lỗi chúng mày nhé.”

Miguel đưa thuốc lá lên miệng và châm lửa. Hắn mở rộng cửa sổ, để khói thuốc không lan tới cốc xe.

Hút thuốc là tật xấu của con người, không thể làm liên lụy đến lũ chó.

“Mày thích gã người Nhật kia lắm à?” Miguel hỏi Tamon bằng tiếng mẹ đẻ của hắn.

Tamon nhìn thẳng về phía trước. Nói mới nhớ, kể cả lúc di chuyển khi làm việc, Tamon vẫn luôn nhìn chăm chăm về phía Nam. Tamon có sở thích nhìn về phía Nam.

“Gia đình mày ở phía Nam ư? Gã người Nhật kia không phải gia đình của mày sao?”

Tamon không trả lời hắn.

* * *

Miguel đỗ chiếc Volkswagen ở bãi đỗ xe của cửa hàng tiện lợi, nơi có mấy chiếc xe tải hạng nặng đang xếp hàng. Hắn cần mua đồ ăn như bánh mì, nước ngọt và thức ăn cho chó. Hắn ném những thứ vừa mua vào ghế sau rồi hút thuốc ở chỗ có đặt gạt tàn, rồi lấy điện thoại ra gọi.

“Tôi bị Takahashi phản bội. José và Ricky có thể đã chết, hoặc bị bọn chúng bắt rồi.” Đường dây vừa thông, Miguel đã nói bằng tiếng Anh.

“Cậu kiếm được bao nhiêu ở Nhật?”

“Cũng không nhiều. Chúng tôi chỉ nhận được chút phí trộm đồ thôi.”

“Chắc giờ cậu muốn trả lại số tiền đó lắm nhỉ. Tôi nghe nói tổ chức của Takahashi đang thiếu tiền lắm.”

Miguel tắc lưỡi. Hắn có nghĩ đến điều đó, nhưng dù vậy thì bọn chúng chơi cũng quá bản.

“Tôi muốn rời Nhật. Xin hãy giúp tôi.”

“Chuyện đó hơi khó đấy. Cậu hãy sang Hàn hoặc Nga đi. Từ đó thì tôi có thể giúp cậu về nước.”

“Rời khỏi Nhật xong thì tự tôi cũng về được.”

“Tôi biết, nhưng tôi không thể can thiệp vào việc xuất cảnh từ Nhật.”

“Hiểu rồi. Tôi sẽ gọi lại sau.”

Miguel dập máy. Hắn rút thêm điếu thuốc mới và châm lửa. Vừa nhả khói, hắn vừa mừng tượng lại bản đồ của Nhật Bản. Hắn lục lọi kí ức, nhớ lại lời của một đồng nghiệp người Nhật

từng làm việc cùng mình. *Muốn ra nước ngoài thì đi từ Niigata là tiện nhất. Có thể đến bán đảo Triều Tiên, mà qua Nga cũng dễ.*

“Niigata ư...?”

Miguel dụi điều thuốc, quay trở lại xe. Hắn lên ghế sau. Tamon lách mình qua chỗ ngồi để thò mũi ra ngoài.

“Mày đói rồi hả?” Miguel hỏi Tamon bằng tiếng mẹ đẻ.

Tamon ngọ nguậy mũi. Hắn xé vỏ túi thức ăn của chó, cho đồ vào bát giấy rồi đặt lên sàn xe. Tamon bắt đầu ăn. Nó vừa nhai rôm rốp, vừa không ngừng cảnh giác xung quanh.

Tuy giờ nó cùng hành động với Miguel nhưng không hẳn đã nhập bọn cùng hắn. Cái lưng với phần lông khể dựng ngược như đang tố cáo điều đó.

“Thật là con chó thông minh, dũng cảm. Lại nặng tình nữa.” Miguel cảm thán.

Bằng cách nào, hắn cũng muốn biến Tamon thành chó của mình. Hắn muốn giành được cảm tình của Tamon. Phải đưa cả Tamon đi cùng mới được. Nếu vậy thì hắn không thể rời Nhật bằng máy bay, đi thuyền tiện hơn.

“Niigata ư...”

Miguel chuyển sang ghế lái, khởi động động cơ.

Miguel dừng xe ở nơi nhìn thấy bãi cát. Trên bãi biển rải đầy mảnh gạch ngói từng bị sóng thần nuốt trọn. Đã nửa năm trôi qua từ sau thảm họa kép, nhưng sự phục hồi của thành phố Minamisoma mới chỉ bắt đầu.

Hắn giúp Tamon xuống xe, cầm dây dắt, lững thững đi dọc bờ biển. Tamon không hề kéo căng dây, nó điều chỉnh tốc độ sao cho hoà hợp với Miguel.

“Good boy!” Miguel khen con chó bằng tiếng Anh.

Tamon không phản ứng.

“Ở phía Nam có ai thế?”

Vẫn biết có hỏi con chó thì cũng không nhận được câu trả lời, nhưng hắn không thể không thắc mắc. Thay cho câu trả lời, Tamon giơ chân, tiểu lên bụi cỏ.

“Mày muốn làm gì thì làm. Rồi mày sẽ không thể lơ tao được nữa đâu.”

Không thấy bóng dáng ai. Có lẽ kí ức về sóng thần vẫn in đậm trong tâm trí mọi người. Không muốn tới gần biển cũng là lẽ thường tình.

Đi bộ khoảng mười phút, toà nhà trong trí nhớ lọt vào tầm mắt. Trước kia đó là nhà máy chế biến thuỷ sản. Bị sóng thần tấn công, gần như tất cả mọi thứ đều bị cuốn trôi, nơi này chỉ còn lại tường ngoài bê tông và trần nhà. Công ty phá sản, chẳng ai tới đây nữa.

Miguel dắt Tamon vào bên trong toà nhà. Hắn dừng bước, nhắm mắt một lát. Mở mắt ra, hắn dần dần phân biệt được

khung cảnh ở bên trong, ngay cả trong bóng tối lơ mờ. Sâu bên trong có thứ như rào chắn chất đầy máy móc hỏng hóc và gạch vụn. Phía bên kia rào chắn có cánh cửa dẫn đến căn phòng khác. Miguel đoán có thể trước kia nó được dùng làm phòng thay đồ cho nhân viên.

Miguel cột dây của Tamon vào chân một cái bàn bị lật ngược, rồi đi phá bỏ rào chắn. Một mình dỡ bỏ rào chắn mà thông thường phải cần tới ba người làm quả là công việc nặng nhọc. Song Miguel vẫn yên lặng mà thực hiện. Ba mươi phút sau, cánh cửa hiện ra. Có vẻ khi sóng thần ập đến, cánh cửa đã bị va đập với cái gì đó nên cong vênh đến mức nhìn thấy được bằng mắt thường. Miguel vặn nắm cửa, đè trọng lượng vào và liền nghe thấy tiếng cọt két, cánh cửa mở ra.

Cái tủ khoá nhân viên sử dụng nghênh đón Miguel với dáng vẻ giống hệt một tháng trước. Chỉ có ngăn tủ phía trên bên trái là được lắp khoá mới. Đó là loại khoá điều chỉnh số để mở. Miguel chỉnh dãy số và mở khoá. Bên trong ngăn tủ có một cái vali cỡ nhỏ. Hắn kiểm tra bên trong. Những tờ mười nghìn yên được xếp ngay ngắn. Đó là thù lao hắn kiếm được ở Nhật. Với số tiền này, hắn có thể ăn chơi cả đời ở quê hương. Tất nhiên, nếu hắn còn độc thân. Còn nếu phải nuôi gia đình thì ít nhất cũng cần gấp ba số này. Nếu chia cho José và Ricky thì phải gấp mười lần mới đủ.

Để kiếm được số tiền đó, nhóm Miguel nhận lời rủ rê của Takahashi mà đến Fukushima. Gã xúi họ là vào lúc dấu vết của thảm hoạ kép vẫn còn in đậm thế này thì họ tha hồ mà chôm đồ.

Đúng là công việc đơn giản hơn ở Tokyo và Osaka, nhưng Miguel lại thấy đau lòng. Vì thứ hắn nhìn thấy khi rãnh rỗi không cần làm việc là những nạn nhân mất đi mái nhà và gia đình thân yêu. Hình ảnh của họ giống bản thân hắn khi còn nhỏ.

Miguel sinh ra và lớn lên trên bãi rác. Căn nhà chỉ có trần được tạo thành từ tấm kẽm và thùng các tông, một không gian không thể gọi là nhà. Nhà hắn nghèo, trước khi hắn có nhận thức thì đã bị bắt đi tìm thứ có thể bán được trong đồng rác. Nghèo, khổ, đói, chỉ có gia đình chống đỡ cho hắn.

Ở nơi xảy ra thảm họa, có rất nhiều người mất đi cả gia đình. Nhóm Miguel còn trộm đồ của họ nữa chứ. Dù thực tế thì bọn hắn không trộm của người bị nạn, nhưng trong lòng hắn lại thấy chẳng khác gì nhau. Hắn liên tục nói với bản thân rằng tất cả đều là vì gia đình mà làm việc.

Thù lao đó chính là số tiền trong vali.

“Đi thôi!”

Miguel gỡ dây của Tamon. Tay phải hắn kéo vali, tay trái nắm dây dắt của Tamon.

“Còn phải chia tiền cho gia đình José và Ricky nữa.”

Hắn vừa dứt lời, tai Tamon đã vểnh lên.

“Đó là đạo lý. Tao sẽ dùng số tiền còn lại để kinh doanh. Tao sẽ mang lại cuộc sống tốt hơn cho chị gái. Mua cả nhà nữa. Tao chán làm trộm lắm rồi.”

Tamon ngoảnh đầu lại. Miguel dừng xe ở hướng ngược lại với phía Nam Tamon vẫn luôn muốn đi.

“Đi thẳng đi! Lên xe rồi, tao sẽ lại lái về phía Nam.”

Miguel nói dối Tamon. Muốn tới Niigata là phải rẽ về phía Tây.

Bọn Takahashi chắc vẫn đang đổ mắt đuổi theo tiền của Miguel. Hắn phải tránh đường cao tốc mà đi đường thường, thông thả tới Niigata.

Quay về xe, hắn lại để Tamon vào cốp, xoa lưng con chó vừa vào đã vội nép mình. Bộ lông nó mềm mại, sờ vào vô cùng thoải mái.

“Đất nước của tao có lẽ sẽ hơi nóng với mày đấy. Nhưng đừng lo, có điều hoà mà.”

Miguel để vali ở ghế sau. Hắn lấy ra vài tờ mười nghìn yên để nhét vào ví.

“Tao đói quá.” Miguel than thở rồi châm thuốc.

* * *

Miguel quyết định qua đêm ở bãi đỗ xe của trung tâm thương mại ở ngoại ô thành phố Koriyama.

Dạ dày đình công vì bữa tối chỉ có cái bánh ngọt và lon cà phê, nhưng hắn mặc kệ. Con đói đã là bạn của Miguel từ khi hắn còn bé tí.

Hắn vào trong cốp xe, cong lưng nằm xuống. Hắn cũng không thèm chặn đệm. Chỉ cần không phải ngủ trên bãi rác thì dù là gì cũng còn tốt chán. Hắn đặt tay lên lưng Tamon đang nằm sấp bụng. Tamon không giật mình, nó biết Miguel không có thái độ thù địch gì với nó.

“Mày đang đi tìm đồng bọn à?” Miguel hỏi.

Tamon vẫn không có phản ứng gì.

“Mày chưa nghe tiếng nước ngoài bao giờ à? Hay phải nói bằng tiếng Nhật mày mới hiểu?”

Tamon nhắm mắt. Miguel có cảm giác nó đang bảo “Tôi không thèm nói chuyện với anh.”

“Mày đúng là con chó cao ngạo.” Miguel cười. “Người bạn đầu tiên của tao là một con chó hoang. Người nó gây guộc, lại bắn thủ nhưng cũng cao ngạo giống mày đấy.”

Mặc cho Miguel kể chuyện, Tamon bắt đầu ngáy.

Có rất nhiều gia đình sống ở bãi rác như nhà Miguel. Ai cũng nghèo, cũng ở trong căn nhà chỉ có mái và sống bằng việc bán những thứ đồ có giá trị tìm được từ bãi rác. Họ vừa là người có chung chí hướng, vừa là đối thủ của nhau. Vì để sống sót, họ phải tìm ra thứ có giá trị.

Miguel nhỏ tuổi nhất trong số những đứa trẻ sống ở bãi rác. Bé hơn hẳn chỉ có trẻ sơ sinh hay mấy đứa nhóc đang chập chững bước đi.

Những cô bé cậu bé lớn hơn hẳn bình thường là bạn cùng chơi đùa, nhưng khi làm việc thì bọn chúng ngay lập tức biến

thành kẻ cướp đoạt. Miguel vừa phát hiện ra thứ đáng giá thì những kẻ nhận ra điều đó không hiểu từ đâu đã xuất hiện mà cướp đi luôn. Miguel liều mạng phản kháng nhưng sức không đấu lại, chỉ còn cách âm thầm chịu đựng. Dù có nói với bố mẹ và chị gái thì cũng chỉ bị mắng là tại sao không mang về trước khi bị bọn chúng phát hiện.

Không lâu sau, Miguel trở nên ít nói. Hắn tách ra khỏi lũ trẻ con hào hứng chơi đùa, cứ yên lặng đào bới đồng rác. Miguel không ai chơi cùng bị coi là kẻ lập dị, và càng bị cướp bóc ác liệt hơn. Hắn bị đánh, bị chửi mắng, bị khạc nhổ.

Một ngày nọ, Miguel nhặt được một con dao gỉ sét. Nó là dao dạng gập, nhưng phần cán đã cùn, lưỡi dao bị bao phủ bởi lớp gỉ sét màu đỏ, không sao mở ra được. Hắn dùng giẻ rách và mẩu giấy nhám tìm được trong đồng rác mà kiên nhẫn đánh bay lớp gỉ sét. Một tháng sau, lưỡi dao lấy lại được sự sắc bén vốn có. Hắn dùng đá mài dao, lại dùng giẻ rách có vẻ đẹp một chút bọc phần cán. Sau khi cuốn giấy báo quanh lưỡi dao, hắn cất nó vào ngực.

Vài ngày sau, Miguel vừa đào rác vừa cố tình cất cao giọng. Hắn giả vờ vừa tìm được thứ gì đáng giá. Lũ chuyên trấn lột lao tới, đòi hắn giao ra thứ vừa thấy. Miguel rút ra con dao từ ngực, đâm đũa ở hàng đầu. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu bắn ra. Khi hắn đang điên cuồng múa may con dao thì bị ai đó tóm lấy tay. Sau đó hắn bị ấn lên đồng rác rồi bị cướp mất con dao, cơn mưa tay đâm chân đá ập đến.

Lúc bố mẹ hắn chạy tới, cả người Miguel toàn máu, cơ thể sưng phù vì bị đánh.

Miguel nằm liệt giường suốt một tuần. Lúc có thể đứng dậy đi làm việc thì bọn trẻ con không dám cướp đồ của hắn nữa. Thay vì cướp, chúng coi Miguel như không khí. Không đứa nào bắt chuyện, cũng chẳng ai nhìn hắn. Nếu Miguel đi đến, những đứa gần đó sẽ bỏ chạy tán loạn như đã bàn trước với nhau.

Miguel là một bóng ma, một bóng ma trẻ con lang thang nơi bãi rác.

Ngày qua ngày, Miguel một mình bới rác. Hắn không thèm nhìn bọn trẻ đang cao giọng chơi đùa, chỉ chăm chỉ làm việc. Một ngày nào đó, hắn sẽ rời khỏi đây. Hắn sẽ không phải chịu đói nữa và sẽ có một ngôi nhà đáng hoàng. Đó là điều duy nhất hắn nghĩ trong đầu.

Vào một ngày mưa tầm tã từ sáng, Miguel người ướt nhẹp đang bới rác. Đột nhiên nhận ra có cái gì đó ở phía sau, hắn quay ngoắt lại. Từ khi hắn múa dao, ngoài gia đình ra, chưa có ai dám lại gần Miguel như thế này.

Một con chó đang nhìn chăm chăm vào Miguel. Nó là giống chó tạp chủng lông ngắn. Chắc nó cũng nặng cõ Miguel, cũng gầy gò như hắn. Nó nhìn Miguel với cặp mắt đầy tò mò.

“Không có đồ ăn đâu. Tao cũng đang đói đây này.” Miguel bảo nó. “Mày ra đằng kia đi!”

Con chó vẫy đuôi.

Miguel quay lưng về phía con chó, tiếp tục công việc. Cả bố mẹ và chị gái mấy hôm nay đều không tìm được gì ra hồn. Hắn sắp đói đến hết chịu nổi rồi. Hắn phải tìm ra thứ gì đó đáng giá một chút.

Bóng dáng của con chó vẫn chưa biến mất. Nó không đến gần, cũng không đi quá xa, mắt chăm chăm nhìn vào Miguel đang bới rác.

“Mày muốn gì hả?”

Miguel dừng tay. Bị nhìn chăm chặp như thế, hắn không sao tập trung nổi.

Con chó đến gần, Miguel liền thủ thế. Vì hắn hay nghe mọi người kể chuyện chó hoang đói bụng tấn công trẻ con. Vậy nhưng, con chó không hề lao đến. Nó bước thong thả, nhưng tràn đầy tự tin đến gần hắn. Nó đánh hơi nơi Miguel đang đào bới.

“Đã bảo không có đồ ăn rồi mà.” Miguel hét lên. Hắn nghĩ con chó này cũng đang đói bụng như mình.

Con chó khéo léo dùng hai chân trước bới rác. Cứ như thể nó nhớ cách làm khi quan sát Miguel.

“Mày đang giúp tao à?” Miguel hỏi.

Hắn bỗng thấy gần gũi hơn với con chó.

Con chó vẫn chăm chú bới rác.

“Được rồi, cùng làm thôi!”

Miguel tiếp tục làm việc. Đào ở đâu, đào cách nào cũng không thấy gì đáng giá. Dù vậy, hắn vẫn liên tục bới, như thế

ganh đua với con chó. Vẫn là công việc mọi khi, nhưng không hiểu sao khi làm cùng con chó, hẳn lại thấy vui vẻ lạ thường.

3

Miguel dẫn Tamon đi dạo quanh trung tâm thương mại. Đi vệ sinh xong, Tamon bắt kịp tốc độ của Miguel. Dây dắt chưa từng bị kéo căng hay trùng xuống. Khi đi bộ được chừng hai mươi phút, Tamon quay đầu lại. Nó nghe thấy tiếng trẻ con đi học.

“Mày thích trẻ con à?” Miguel hỏi. Tamon lại nhìn về phía trước. “Nếu đi về phía Nam, mày sẽ gặp được đứa trẻ mày đang tìm hả?”

Tamon không có phản ứng gì. Miguel nhún vai. Vừa đi, hẳn vừa lấy di động ra để gọi điện.

“Anh có biết José và Ricky thế nào rồi không?” Hẳn hỏi luôn mà không chào hỏi gì.

“Cả hai chết rồi. Không chỉ băng đảng của Takahashi mà ngay cả cảnh sát cũng đang truy tìm cậu.”

“Ừm. Có một người Nhật lái xe cho chúng tôi, hẳn ta còn sống không?”

Cảnh sát đang tìm Miguel, vậy chúng tôi có người đã khai ra hẳn. Nếu Ricky và José đã chết thì hẳn chỉ có thể nghĩ tới tên

người Nhật kia.

“Nghe nói lúc được tìm thấy thì hắn vẫn sống, nhưng chết trong bệnh viện rồi.”

“VẬY Ừ?”

“Có lẽ gã người Nhật đó đã khai cậu với cảnh sát.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ gọi lại sau.”

Miguel đập máy. Hắn kéo chiếc mũ bóng chày đang đội nghiêng trên đầu xuống che kín mắt. Nếu cảnh sát đang tìm hắn thì không nên bắt cần lộ mặt thật thì hơn.

“Quả nhiên gã người Nhật đó chết rồi.”

Tamon ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Miguel. Khuôn mặt của Miguel in đậm trong con người đen nhánh của nó.

“Mày biết rồi hả?” Miguel lầm bầm.

Chó có cảm giác nhạy bén hơn hắn con người. Nhờ cảm giác đó mà chúng biết được rất nhiều thứ.

“Từ giờ, tao chính là gia đình của mày.” Miguel vừa dứt lời, Tamon đã nhìn thẳng về phía trước và bước đi.

Cảm giác như bị đáp trả “Ai thèm làm người nhà với kẻ trộm” vậy, Miguel gãi đầu.

* * *

Xe cảnh sát tiến đến từ làn đường đối diện. Hắn dồn lực vào bàn tay đang nắm vô lăng. Bên đang truy tìm Miguel là cảnh sát

Miyagi, không liên quan gì đến cảnh sát Fukushima*. Dù tự nhủ với bản thân như thế, nhưng nỗi bất an vẫn không tan biến. Nếu hắn bị chặn lại hỏi giấy tờ và kiểm tra vali ở ghế sau thì tiêu.

Khi bóng dáng xe cảnh sát biến mất ở gương chiếu hậu bên hông, Miguel thở dài một hơi mà hắn vẫn luôn kìm nén. Hắn chuyển mắt nhìn sang gương chiếu hậu trong xe. Tamon đang nhìn về phía Nam ở bên trái. Một con chó thông minh như Tamon chưa từng lưu luyến điều gì đến mức này. Dù người ở phía Nam kia là ai thì đó cũng là sự tồn tại không thể thay thế được với Tamon.

“Tôi sẽ làm mày quên người đó.”

Miguel đạp phanh. Đèn giao thông phía trước đã chuyển từ vàng sang đỏ. Chiếc Mercedes Benz G-Class rẽ trái ở ngã tư. Thế nhưng, chiếc xe vừa bắt đầu tăng tốc lại đột ngột phanh gấp, bẻ lái mấy lần rồi xoay một vòng thành hình chữ U. Miguel vừa nhìn qua gương chiếu hậu bên hông vừa nheo mắt. Đèn chuyển sang màu xanh. Miguel nhấn ga, phóng thẳng qua ngã tư. Ba chiếc ô tô hạng nhẹ kẹp giữa, chiếc Mercedes Benz G-Class cũng chạy cùng hướng với hắn.

“Khỉ thật!” Miguel chửi thề.

Thông tin về chiếc xe này đã bị băng đảng của Takahashi nắm được. Chắc kẻ bán xe cho hắn đã để lộ thông tin. Đó là một gã chuyên buôn xe trộm cắp sang Nga và Trung Đông.

Miguel tăng tốc, cố vượt qua chiếc xe phía trước. Chiếc Mercedes Benz cũng vượt lên xe đi phía trước.

Không thể nhầm được. Bọn xã hội đen có quan hệ với băng đảng của Takahashi đang lần tìm chiếc xe này.

“Tamon, sẽ hơi rung lắc chút đấy. Mày bám chắc vào nhé.”

Miguel tăng tốc. Đèn giao thông phía trước đã chuyển sang màu đỏ. Hắn vẫn không giảm tốc, lao thẳng qua ngã tư. Sau lưng vang lên tiếng phanh. Chiếc Mercedes Benz dừng lại ở ngã tư.

* * *

Miguel đặt cho con chó cái tên Shogun, một từ tiếng Nhật hắn đã nghe ở đâu đó và thấy âm hưởng khá hay.

Trời sáng, Shogun sẽ không biết từ đâu mà xuất hiện, cùng Miguel tập trung bối rác, đến khi mặt trời lặn thì lại tự động biến mất. Nếu có thể, hắn muốn cùng ngủ và cùng thức dậy với Shogun. Thế nhưng, hắn nghĩ bố mẹ hắn sẽ không đồng ý. Có khi vụng ra, bố lại muốn làm thịt Shogun luôn chưa biết chừng.

Nhà hắn sống khổ như vậy cơ mà.

Có vẻ Shogun cũng biết gia cảnh nhà Miguel nên lúc hắn bắt đầu về nhà, nó bỏ đi mà không hề lưu luyến.

“Mũi mày rất thính đúng không? Mày dùng mũi tìm ra món đồ có giá trị đi. Như thế, có lẽ bố mẹ sẽ đồng ý cho mày sống cùng tao đấy.”

Vừa bối rác, Miguel vừa nói đủ thứ chuyện với Shogun. Với Miguel, Shogun là tồn tại không thể thiếu. Hắn không thể tưởng

tượng ra một thế giới mà không có Shogun.

“Nhà mày ở đâu thế?”

Đến trưa, Miguel dừng tay, đi đến nơi có bóng râm, chơi đùa với Shogun. Chơi đôi khó nhện, nhưng chơi cùng Shogun có thể giúp hắn phân tâm.

Ngày hôm đó, Miguel cũng đang cười đùa với Shogun. Thế nhưng chỉ được một lát, Shogun đã mất hứng chơi với hắn, rồi nó bắt đầu gắt gao đánh hơi xung quanh.

“Sao thế, Shogun? Mày ngửi thấy mùi đồ ăn à?”

Miguel chóng mặt trước hành động của Shogun. Trước đây, có lần Shogun đánh hơi được cái hộp nhỏ có bánh quy. Bánh quy đã bị ẩm, nhưng vẫn ăn được. Hắn không thể quên được vị ngọt vương lại trên đầu lưỡi lúc đó. Dạ dày réo ầm trước kì vọng với đồ ăn, nước bọt tuôn ra đầy miệng.

Shogun dừng lại, chân trước bắt đầu đào.

“Ở đó có đồ ăn à?”

Miguel chạy đến chỗ Shogun, cũng bắt đầu đào cùng con chó. Một lát sau, đầu ngón tay hắn chạm thấy giấy. Là giấy dầu. Bên trong có bọc cái gì đó nặng trĩu.

“Gì chứ. Cái này đâu phải đồ ăn!”

Miguel bấu môi, hai tay nắm lấy thứ được cuộn trong giấy dầu. Hắn bóc lớp giấy dầu ra.

“Cái này...”

Hắn nín thở. Là súng. Không thể nhầm được.

“Shogun, cái này có giá lắm đấy.” Hai tay Miguel nắm lấy khẩu súng, nhắm vào không khí. “Bán cái này là có tiền rồi. Bố sẽ đem đi bán giúp chúng ta. Như thế, cả bố và mẹ sẽ đồng ý cho mày ở cùng chúng tao.”

Shogun vẫy đuôi.

“Đi thôi. Đi đến chỗ bố nào. Phải cho bố xem cái này mới được. Tao sẽ nói cho bố biết chính mày đã tìm ra nó.”

Miguel bọc lại khẩu súng bằng lớp giấy dầu, rồi chạy đi. Shogun đuổi theo ở phía sau.

Miguel cười tươi với niềm hân hoan dâng trào.

* * *

Miguel rời khỏi đường cao tốc Banetsu* ở Aizuwakamatsu.

Sau vụ xe Mercedes Benz vô tình gặp ở Koriyama, chắc hẳn bọn người kia đã biết Miguel đi đường thường. Vậy nên chạy song song cả quốc lộ và đường thường đến Niigata là an toàn nhất. Nếu được, Miguel cũng muốn đổi xe, nhưng để trộm xe thì phải chờ đến tối.

Hắn vừa lái về phía Tây vừa tránh đường tàu cao tốc, sau đó ghé vào một trạm dừng chân trên con đường ở ngay phía trước sông Aga. Hắn dừng xe ở ngoài bãi đỗ xe, thả Tamon xuống. Năm phút sau, hắn đi bộ vào bên trong, kiểm tra xem có kẻ nào khả nghi không.

“Đến tối, tao sẽ cho mày đi dạo thoải thích.”

Miguel ăn cơm thịt lợn ở nhà ăn, làm nhuận họng bằng lon cà phê mua ở máy bán hàng tự động rồi quay lại xe. Hắn leo lên ghế sau, ngả người xuống ghế.

“Mày có muốn lại đây không?” Hắn nói với Tamon ở trong cốp. Tamon nhìn Miguel. “Come on.”

Miguel vừa dứt lời, Tamon đã khéo léo vượt qua lưng ghế và tiến lại gần hắn. Nó cuộn tròn người, chui vào khe hở nhỏ giữa Miguel và lưng ghế. Miguel đặt tay lên lưng nó. Cảm giác mềm mượt của bộ lông và nhiệt độ cơ thể của Tamon làm hắn thấy thật dễ chịu. Chẳng mấy chốc, Tamon đã bắt đầu ngáy. Lúc xe chạy nó vẫn luôn thức và tìm kiếm dấu hiệu ở phía Nam. Dù không vận động nhưng chắc chắn vẫn sẽ thấy mệt.

“Mày đã thích tao chút nào chưa?” Miguel hỏi Tamon, nhưng con chó chẳng có phản ứng gì. Hắn cười khổ. “Thế nhưng tao không phải gia đình của mày, cũng không phải một thành viên trong bầy đàn. Gã người Nhật kia cũng vậy sao? Chúng ta chỉ là bạn đồng hành thôi. Bầy đàn đích thực của mày đang ở phía Nam kia.”

Miguel nhắm mắt.

“Có điều mày sẽ không đi về phía Nam đâu. Mày sẽ đi đến Niigata với tao. Từ Niigata, chúng ta sẽ đi thuyền. Mày sẽ trở thành gia đình của tao.”

Tamon rùng mình, chân sau giật giật. Miguel mở mắt. Nó đang nằm mơ. Chó cũng nằm mơ.

“Mày đang mơ thấy gì thế? Giấc mơ gặp lại bầy đàn ư? Nhưng mơ chỉ là mơ thôi. Mày là của tao.”

Miguel nhẹ nhàng xoa lưng Tamon.

“Xin lỗi nhé, Tamon.”

Miguel nhắm mắt lần nữa, chìm vào giấc ngủ.

* * *

Miguel tỉnh giấc bởi tiếng động cơ trầm thấp. Mặt trời đã lặn, vầng trăng tròn đang treo trên bầu trời. Hắn nhồm dậy, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Vẫn có nhiều xe đỗ ở bãi. Tiếng động cơ trầm thấp kia phát ra từ một chiếc Sedan màu đen. Nó đang định lùi xuống, đỗ ở khoảng trống gần cửa hàng và quán ăn.

Tamon động dậy. Nó cảm nhận được sự căng thẳng của Miguel.

“Không sao đâu.” Miguel nói với Tamon.

Tiếng động cơ im bật, đèn trước cũng tắt. Có ba người đàn ông bước xuống từ chiếc Sedan. Trông bọn họ không chính trực chút nào.

“Mọi người vất vả rồi.”

Miguel vừa chú ý đến hành động của mấy gã, vừa với tay cầm vali đựng tiền. Hắn cứ nghĩ sẽ có thêm chút thời gian,

không ngờ hắn đã tính nhầm. Takahashi đang rất thèm khát số tiền này.

“Xã hội đen cũng đang lửa sém đến mông rồi ư...”

Mấy gã đàn ông chia làm đôi, hai người đi vào trong toà nhà, còn một người đi kiểm tra những chiếc xe đang đỗ.

Chắc bọn chúng đã biết tin Miguel đang lái chiếc Volkswagen hai cầu. Chúng hoàn toàn không để mắt tới Sedan hay các xe hạng nhẹ.

“Yên lặng nhé!” Miguel nhắc nhở Tamon, đặt tay lên chân nó. Hắn mở hộp chứa đồ dưới ghế, nắm lấy cái cờ lê và xuống xe.

Hắn đi men theo bóng của chiếc xe tải hạng nhẹ đỗ ở đối diện. Gã đàn ông vừa huýt sáo vừa đi vòng quanh. Việc gã nhìn thấy xe của Miguel chỉ là vấn đề thời gian.

“Phải cái kia không?”

Gã đàn ông dừng bước trước chiếc xe tải hạng nhẹ. Gã nhìn chằm chằm vào xe của Miguel. Miguel không một tiếng động vòng ra đằng sau gã đàn ông, đập cờ lê vào sau đầu gã. Gã đàn ông kêu lên một tiếng rồi ngã xuống. Miguel vút cờ lê đi, ôm lấy gã đàn ông và đặt gã ngồi lên ghế lái phụ.

“Mày đợi một chút nhé.” Miguel nói với Tamon đang găm gù gã đàn ông ngất xỉu, rồi hắn mở cửa ra. Hắn vừa đi từ khoảng tối này sang khoảng tối khác, lại gần xe của mấy gã đàn ông. Hai gã đi vào trong toà nhà chưa có dấu hiệu đi ra. Miguel xòe con dao gập cất trong túi quần bỏ ra, đâm vào lớp sau bên trái và bên phải của chiếc Sedan. Hắn chạy về phía chiếc Volkswagen, cầm

lấy cái vali và đưa Tamon xuống. Tamon thả thế, thám thính xung quanh.

“Giỏi lắm, Tamon. Dáng đứng của mày giống hệt sói.”

Miguel cười. Tay trái cầm dây dắt Tamon, tay phải kéo vali, hắn đi ngược về phía trạm dừng chân.

4

Ra đến quốc lộ, sự yên tĩnh trước đó bỗng như một trò đùa. Tiếng xe cộ lướt qua nhau, tiếng động cơ phá vỡ màn đêm tĩnh lặng.

Rời khỏi trạm dừng chân đi qua sông Aga, Miguel chọn con đường ít xe qua lại, đi về phía Tây. Hắn định mua xe, nhưng xung quanh toàn đồng ruộng, cũng chẳng thấy bóng dáng chiếc xe nào có thể chôn chĩa. Đi tìm xe gần hai tiếng, cuối cùng hắn đành từ bỏ mà quay trở lại đi dọc quốc lộ. Tay phải kéo vali nặng trĩu. Hắn cần nghỉ ngơi, nhưng lại muốn đi thật xa ra khỏi thành phố này.

“Mày vẫn ổn chứ?”

Bước chân của Tamon vẫn vững vàng. Nó đang cảnh giác xung quanh thay cho Miguel mệt mỏi. Nó luôn ghi nhớ việc phải bảo vệ bầy đàn trước kẻ lạ.

Cứ có xe tải đi về phía Tây đến gần là Miguel lại dừng bước, vẫy cánh tay phải với ngón cái dựng đứng. Không có xe nào dừng lại, nhưng cứ có xe tải tới gần thì hấn lại giơ tay. Và rồi, một chiếc xe tải dừng lại ở vệ đường.

“Anh đi đâu thế?”

Tài xế không phải là người Nhật. Khuôn mặt râu ria với làn da ngăm đen làm người ta đoán anh ta là người Trung Đông.

“Tôi đi Niigata.” Miguel đáp.

“Tôi đi đến Uonuma. Anh có muốn đi cùng tôi không?”

Tài xế nhìn về phía Tamon bằng ánh mắt dịu dàng. Anh ta dừng xe không phải vì Miguel mà là vì có hứng thú với Tamon.

“Uonuma cũng được.” Miguel gật đầu.

Tài xế giúp hấn đưa Tamon và chiếc vali lên ghế lái phụ. Cuối cùng, hấn cũng nhảy lên xe tải.

“Tôi là Hermi. Anh tên gì?”

“Miguel.”

Miguel bắt tay Hermi.

“Anh có nói được tiếng Anh không?” Hermi hỏi bằng tiếng Anh, phát âm cực chuẩn.

“Được.” Miguel cũng trả lời bằng tiếng Anh.

“Con chó tên gì vậy?”

“Tamon.”

“Tamon... có nghĩa là gì?”

“Thiên thần hộ mệnh.”

“Thật trùng hợp. Cái tên Hermi của tôi trong tiếng Ba Tư cũng có nghĩa là thần hộ mệnh đấy.”

“Tại sao một người Iran như anh lại làm lái xe ở Nhật thế?” Miguel hỏi.

“Công việc cần thôi. Ngành lái xe tải thiếu người quá mà. Ngay cả người nước ngoài cũng được tuyển nhiều mà không bị định kiến gì, nếu làm việc nghiêm túc. Còn anh làm nghề gì?”

“Tôi hơi mệt. Tôi chớp mắt một lát được không?” Miguel đánh trống lảng.

“À, tôi xin lỗi. Anh ngủ đi. Đến Uonuma tôi sẽ đánh thức anh. Tôi sờ Tamon được không?”

“Được chứ.”

Hermi đưa tay trái ra xoa đầu Tamon. Tamon không lơ cảnh giác, nhưng vẫn để Hermi xoa nắn tùy thích. Không găm gù một cách bốc đồng là đặc trưng của con chó mạnh mẽ.

“Nhà tôi cũng nuôi chó, giống Shiba. Con gái thích nên chúng tôi nuôi một con. Chó đúng là tuyệt vời.”

“Công nhận.” Miguel đáp không cảm xúc, nhắm mắt lại.

* * *

Mấy người đàn ông đến đúng một tuần sau khi Miguel và Shogun tìm thấy khẩu súng.

Bố hắn đã bán khẩu súng ở đâu đó lấy tiền. Ông dùng số tiền ấy để mua thịt và trứng gà, nhờ đó cả nhà được ăn sang một thời gian. Phần thưởng cho việc tìm ra thứ đồ đáng giá của Shogun là được ngủ cùng Miguel và gặm xương sau khi mọi người ăn thịt.

Quả là một tuần hạnh phúc. Thế nhưng, nó đã kết thúc vào lúc mấy gã đàn ông xuất hiện. Mấy gã đàn ông kia đằng đằng sát khí.

“Yên lặng nhé, Shogun.”

Miguel và Shogun núp sau đồ vật, dò xét tình hình trong nhà. Mấy gã đàn ông đang dồn ép bố mẹ hắn.

“Mấy người tìm thấy khẩu súng ở đâu, bằng cách nào hả?” Hắn nghe rõ mồn một giọng của một gã đàn ông.

“Tôi... tôi không biết. Con chó mà con trai tôi nuôi tìm ra nó.”

Giọng bố hắn lắp bắp. Mẹ hắn đang khóc bên cạnh bố. Hắn không thấy bóng dáng của chị gái.

“Con chó tìm ra á? Ông tưởng nói vô lí thế mà lừa được chúng tôi à.”

“Tôi không nói điêu đâu. Đó là sự thật.”

“Vậy con trai ông và con chó kia đâu?”

Miguel không nghe thấy câu trả lời của bố. Tiếng khóc của mẹ hắn ngày càng cao. Miguel liếm môi. Hoá ra đó là khẩu súng hắn không nên tìm thấy.

Bỗng nhiên vang lên tiếng súng. Sau đó là tiếng thét của mẹ. Lại một tiếng súng nữa vang lên, tiếng thét của mẹ ngừng bật.

Miguel cắn tay, ngăn mình cất tiếng. Shogun bắt đầu rên rỉ trầm thấp.

“Đã bảo mày yên lặng mà.” Miguel chế ngự Shogun.

Hắn khẽ lộ đầu nhìn ra ngoài và thấy bố mẹ ngã chồng lên nhau trên mặt đất. Họ đã bị bắn chết. Là tại hắn. Tại hắn và Shogun. Giá như hắn không tìm thấy khẩu súng đó... Nỗi buồn, sự sợ hãi cùng cơn giận cùng lúc bủa vây làm Miguel ngạt thở.

“Tìm thằng nhóc và con chó. Chắc chắn chúng đang ở gần đây.” Máy gã đàn ông tản đi. Một người tiến về phía Miguel.

“Shogun ơi, làm sao bây giờ? Hắn sẽ tìm ra mình mất. Hai chúng ta cũng sẽ bị giết mất thôi.”

Miguel cầu cứu Shogun. Shogun đưa lưng về phía Miguel như muốn nói “Hãy đi theo tôi”. Tai và đuôi nó dựng lên, dáng vẻ tràn đầy tự tin.

“Đi theo mày là được nhỉ.”

Miguel vừa gạt đầu, Shogun đã bắt đầu chạy. Để đảm bảo Miguel không bị tụt lại, nó quay đầu nhìn và giảm tốc độ mấy lần. Miguel cảm mặt đuổi theo Shogun. Hắn cứ nghĩ mình biết mọi ngóc ngách của bãi rác, nhưng hắn đã nhầm. Shogun tìm ra con đường mà Miguel không biết. Đó là con đường song không thể gọi là đường, trải dài như chắp vá từ rác và rác. Rác chất đầy ắp hai bên trái phải, từ chỗ máy gã đàn ông, chúng không thể nhìn thấy hình dáng của Miguel.

“Shogun ơi, chờ tao với! Tao chạy hết nổi rồi.”

Không biết đã chạy bao xa, Miguel thở không ra hơi, chân cũng mỏi nhừ. Hắn ngừng chạy, ngồi bệt xuống. Shogun quay lại, đứng trước Miguel. Nó bình tĩnh phe phẩy cái đuôi đang dựng thẳng, yên lặng nhìn Miguel.

“Tao biết rồi.”

Miguel chống lưng đứng dậy. Hắn tiếp tục đuổi theo phía sau Shogun lại bắt đầu chạy. Phổi hắn nóng như bị lửa thiêu. Mồ hôi chảy vào mắt đau nhói. Hắn không còn biết mình đang ở đâu. Đột nhiên, tầm mắt thay đổi. Hắn đã đi qua núi rác và đến thị trấn. Shogun tăng tốc. Miguel không thể đuổi kịp.

“Chờ tao với, Shogun. Mà chạy nhanh quá.”

Vừa không thấy bóng dáng Shogun đâu, nỗi bất an đã ập tới. Bố mẹ bị giết, chị gái cũng không biết đang ở đâu. Miguel chỉ còn lại một mình.

“Shogun!”

Miguel dừng chân, bắt đầu khóc. Người qua đường hiếu kì nhìn hắn, nhưng không ai lên tiếng hỏi. Ai cũng bận rộn việc của mình. Nơi này vốn là như vậy.

“Miguel!”

Hắn nghe thấy giọng của chị. Hắn nhìn về phía đó. Shogun đang chạy về phía này. Chị gái Angela như đang đuổi theo phía sau.

“Angela!”

Miguel gọi tên chị. Lúc này, hắn thấy người chị gái hơn mình hai tuổi như thần linh, còn Shogun như thiên sứ phục vụ thần

linh vậy.

“Có chuyện gì thế, Miguel? Tự nhiên Shogun chạy đến, cần váy chị làm chị cứ tưởng có chuyện gì mà chạy theo.”

Miguel ôm chầm lấy Angela.

“Bố mẹ chết rồi.” Hân vừa khóc vừa nói.

“Sao cơ...?”

Angela khựng lại. Shogun ngẩng đầu nhìn Miguel và Angela.

5

Cảm thấy chiếc xe tải giảm tốc độ, Miguel choàng tỉnh từ cơn mơ. Hermi đang đánh xe vào bãi đỗ của cửa hàng tiện lợi.

“Xin lỗi. Tôi mót quá.”

Vừa đỗ xe vào khoảng trống dành cho xe tải, Hermi đã chui tọt vào trong cửa hàng.

Trời vẫn còn tối. Có vài chiếc xe đang đỗ trong bãi.

Tamon đang cuộn tròn dưới chân Miguel bỗng ngẩng đầu lên.

“Mày cũng muốn đi vệ sinh à?” Miguel hỏi.

Hân chỉ cho nó ăn và uống nước ở trạm dừng chân. Chắc nó đang đói và khát lắm.

Hermi quay lại.

“Xin lỗi. Tôi đưa nó đi vệ sinh một chút. Trong lúc đó, anh mua giúp tôi đồ ăn cho chó và nước được không? Cả bát giấy nữa.” Miguel đưa Hermi tờ mười nghìn yên.

“Đơn giản thôi.”

Miguel giúp Tamon xuống xe. Cả hai đi vòng qua cửa hàng tiện lợi. Tamon tiểu vào hai cái cột điện xong liền cảm thấy thoải mái. Vừa quay lại bãi đỗ xe, Miguel đã thấy Hermi đang cầm cơm nắm ăn.

“Đồ anh nhờ tôi mua đây.”

Hermi đưa hũ túi đồ qua cửa kính. Trong túi có để tiền thừa và hoá đơn.

“Anh hãy nhận cái này đi.”

Miguel đề nghị để Hermi lấy chỗ tiền thừa. Song Hermi từ chối nhận.

“Tôi chờ tụi anh đâu phải vì tiền.”

Miguel cho Tamon ăn uống. Bản thân hũ cũng uống nước và hút thuốc. Tamon ăn xong, hũ vứt bát giấy vào sọt rác, quay trở lại ghế lái phụ.

“Tôi lái tiếp được chứ?”

Miguel vừa gạt đầu trả lời Hermi, chiếc xe tải liền chuyển bánh.

“Nếu không ngại thì anh cũng ăn một chút đi. Tôi mua cả phần của anh đấy.”

Hermi chỉ vào cái túi để trên bảng điều khiển. Bên trong có cơm nắm và chai hồng trà.

“Cảm ơn anh.” Nói vậy nhưng Miguel không đưa tay ra lấy.

“Tôi muốn hỏi anh một câu...”

Hermi lên tiếng hỏi sau khi xe đi được một lát.

“Chuyện gì thế?”

“Con chó đó cũng là anh trộm đi à?”

Miguel quay sang nhìn Hermi.

“Ý anh là gì?”

“Anh không trả lời câu hỏi mình làm nghề gì của tôi vì anh là tội phạm. Tôi biết rõ về mấy người đó mà. Bên trong cái vali kia là đồ anh trộm được hoặc tiền đúng không? Vậy nên anh mới không do dự mà đưa tôi mười nghìn yên. Và cũng chính vì thế tôi mới hỏi anh trộm con chó đó à. Nó không đặc biệt thân thiết với anh, mà anh cũng không có đồ ăn cho chó.”

Miguel thò tay vào trong túi áo, nắm chặt cán dao.

“Anh đừng hiểu lầm.” Hermi nói tiếp. “Anh có là gì thì cũng không liên quan đến tôi. Đến Uonuma, tôi cho anh xuống, vậy thôi. Tôi sẽ không báo cảnh sát đâu. Tôi cho anh đi nhờ là vì con chó mà.”

“Tôi không trộm nó.” Miguel trả lời. “Chủ nó chết rồi nên tôi thay anh ta chăm nó thôi.”

“Anh đã giết chủ của nó sao?”

Miguel lắc đầu thay câu trả lời.

“Thế thì tốt.” Hermi gật đầu.

Miguel buông dao ra.

“Anh định đi thuyền từ Niigata đúng không? Anh định đưa nó đi cùng à?”

“Tôi có cách.” Miguel đáp. Hắn tưởng Hermi hỏi về vấn đề kiểm dịch.

“Con chó này luôn nhìn sang bên trái. Cả lúc anh ngủ cũng vậy suốt. Ban đầu tôi cứ tưởng nó thích khung cảnh bên ngoài nhưng có vẻ không phải. Nó nhìn về phía Nam. Mỗi lần xe dừng lại ở đèn đỏ, nó lại khịt mũi đánh hơi.”

“Đúng vậy. Nó luôn để tâm đến phía Nam.”

“Gia đình nó đang ở đâu đó ở phía Nam.” Giọng Hermi chắc nịch. “Hồi còn nhỏ, tôi có nuôi chó. Chúng tôi sống bằng nghề chăn cừu. Không có chó giúp xua cừu thì không thể làm tốt được.”

Miguel vươn tay xoa đầu Tamon ở dưới chân. Tamon vẫn nhìn về phía Nam như cũ.

“Một ngày nọ, tôi muốn lên thị trấn nên rời khỏi nhà mà không thông báo cho gia đình. Nhưng lúc đó tôi còn nhỏ. Trời trở tối trước khi tôi đến được thị trấn nên tôi co ro khóc bên vệ đường. Ở đó không có người, còn nghe thấy tiếng gầm gừ của mãnh thú. Tôi đã rất sợ hãi. Tôi khóc suốt cả đêm, đến khi trời gần sáng thì bố tôi cùng con chó đi đến. Mọi người kể từ lúc không thấy bóng dáng của tôi, con chó đã nhìn về phía thị trấn

và sửa liên tục. Nhờ đó mà bố tôi nghĩ đến khả năng tôi lên thị trấn và đi tìm. Loài chó có khả năng đó mà.”

“Tôi biết chứ.” Miguel đáp.

Lúc đó, Shogun đã dẫn hắn đến chỗ chị Angela mà không hề bị lạc. Không phải do đánh hơi mà là nó biết Angela đang ở đâu.

“Chắc chắn người quan trọng với nó đang ở phía Nam.”

“Anh muốn ám chỉ điều gì?”

Hermi nhún vai.

“Tuy anh là tội phạm nhưng tôi thấy anh không xấu từ trong xương tủy. Ý tôi là vậy đấy.”

“Nó là thần hộ mệnh của tôi.” Miguel đáp.

“Có lẽ nó cũng là thần hộ mệnh của người khác, ngoài anh ra thì sao?”

“Sao anh cứ chĩa mũi vào nói chuyện dư thừa này thế?”

“Vì con chó đáng thương quá.”

“Đáng thương?”

“Thứ loài chó cần không phải bạn đường, mà là gia đình, là thành viên trong bầy. Anh thì lại không phải.”

“Tôi cũng cần gia đình chứ.” Miguel vặc lại.

Hermi nở một nụ cười buồn, sau đó anh ta không nói thêm gì nữa.

Đi qua địa phận thành phố, hai bên đường quốc lộ chìm trong bóng tối dày đặc. Ánh đèn ở đầu xe như xé tan màn đêm. Phía trước và phía sau không thấy bóng dáng chiếc xe nào khác.

Trong đầu Miguel hiện lên hình ảnh một chiếc xe tải chạy thẳng trên con đường đi đến Hoàng Tuyên. Cùng ở trên xe tải với hắn là một người Iran không quen biết và một con chó mới gặp chưa lâu.

Lúc nào cũng vậy. Sau khi bố mẹ chết, công việc của Angela và Miguel đổi từ bới rác sang trộm cắp. Nếu không làm vậy, chị em hắn không thể sống nổi. Cuối cùng, Angela thì bán mình, còn Miguel được biết đến như một tên trộm nổi danh.

“Tôi hút thuốc được không?” Miguel hỏi.

“Tôi thì không sao nhưng nếu thực sự coi trọng con chó, tôi nghĩ anh không nên hút thì hơn.” Hermi đáp.

Bàn tay đang định cầm bao thuốc của Miguel dừng lại.

“Tôi có kẹo cao su đấy.”

“Cho tôi xin một cái.”

“Quả nhiên, anh không phải kẻ thối rửa từ trong linh hồn mà.”

Hermi cười vui vẻ.

* * *

Nơi trú ngụ mới của Angela và Miguel là chiếc ô tô hỏng bị bỏ lại ngoài chợ. Chị em hắn không định quay về bãi rác, mà dù có về thì chắc cả hai cũng không sống nổi. Dem bán đồ nhặt được để đổi lấy tiền là việc của bố họ. Dù có tìm ra đồ đáng giá thì

người tính cách đổi nó ra thành tiền vẫn không phải là chị em Miguel.

Buổi sáng, chợ rất đông người. Angela canh lúc người ta sơ hở mà trộm ví. Miguel thì trộm trái cây và thịt. Chị em hắt châm lửa nướng những thứ trộm được ở phía sau xe. Không có muối và hạt tiêu, chỉ nướng không nên cá và thịt chẳng ngon lành gì. Chị em hắt chỉ ăn để tồn tại. Giống như Shogun đã làm.

Shogun là thợ săn cừ khôi. Nó luôn mang đồ ăn đến bằng tốc độ và tần suất chóng mặt. Cho đến khi bọn hắt quen với việc trộm cắp, nếu không có Shogun thì chắc Miguel và Angela đã chết đói từ lâu. Không biết từ bao giờ Angela đã gọi Shogun là “thần hộ mệnh của chị em mình”. Cái ô tô hỏng chị em hắt dùng làm nơi trú ngụ mới là do Shogun tìm ra, khi hắt và Angela ngủ thì cũng được Shogun canh gác cho. Hễ cảnh sát đến tuần tra, Shogun lại báo trước cho chị em hắt. Lúc đó, Angela và Miguel sẽ ra khỏi chiếc xe cũ và ẩn mình phía sau món đồ nào đó, chờ đến khi cảnh sát đi khuất. Shogun đã vận dụng hết khả năng của mình để bảo vệ Miguel và Angela.

Lúc đầu, Miguel rất hận Shogun. Nếu nó không tìm ra khẩu súng, bố mẹ hắt đã không bị giết. Thế nhưng Miguel không thể hận Shogun chăm chỉ chạy vòng quanh để bảo vệ chị em hắt. Shogun không cần được đền đáp. Nó chỉ luôn cố hết sức vì Miguel và Angela. Chất chứa trong cơ thể Shogun là tình yêu thuần túy.

Cái chết của bố mẹ là sự thật đau buồn, nhưng hắt thấy thoải mái với ngày tháng cùng chung sức với Angela và Shogun để

sống sót.

Nó không giống việc ngày nào cũng bối rác một cách vô ích. Làm thế nào để có thể trộm đồ mà không làm người ta chú ý? Làm sao để hai đứa trẻ và một con chó có thể sống trong chiếc xe cũ bỏ hoang mà không bị phát hiện? Hắn phải dùng đầu óc, và việc vất óc tìm ra thứ gì đó lại trở thành niềm vui.

Lúc nào cũng đói khát làm Miguel thiếu ngủ. Dù vậy, hắn vẫn sống sót. Hắn được Angela yêu thương, hắn cũng yêu chị Angela của mình. Hắn hợp sức với Shogun đấu tranh từng ngày.

Tình trạng của Shogun bắt đầu trở lạ vào khoảng hơn một năm sau đó. Người nhận ra sự kì lạ của nó là Miguel. Hắn nướng con gà không biết Shogun lấy từ đâu, thịt thì Miguel và Angela ăn, xương phần Shogun. Thế nhưng, hôm đó Shogun còn không nhìn đến phần xương. Nó dờ dẩn nằm bẹp xuống đất, liên tục thở gấp.

“Angela, em thấy Shogun lạ lắm. Nó không ăn xương.” Miguel nói với Angela.

Angela xoa lưng Shogun.

“Ừ. Trông nó có vẻ không khoẻ lắm.”

“Làm sao đây? Phải đưa nó đi khám mới được.”

“Nhưng mình làm gì có tiền.”

Angela khẽ nói, giọng buồn rầu. Angela biết Shogun sắp chết, nhưng Miguel lại không nhận ra điều đó.

“Em sẽ đi kiếm tiền.”

“Đừng nói liều. Em có biết mình cần bao nhiêu tiền không?”

“Em sẽ tìm cách. Shogun, hãy chờ tao nhé!”

Miguel chạy về phía chợ. Trong một năm này, khả năng trộm cắp của Miguel đã có nhiều tiến bộ. Nói về tay nghề móc túi thì Miguel còn cao hơn Angela một bậc. Hắn sẽ móc túi kẻ có tiền một chút và dùng số tiền đó đưa Shogun đi khám bác sĩ thú y.

Hắn không thể tưởng tượng được cuộc sống mà không có Shogun. Chính vì có Shogun nên hắn và Angela mới có thể chịu đựng cuộc sống này.

Hắn tìm thấy rồi. Là một gã trung niên béo tròn. Ông ta khoác sơ mi trên áo ba lỗ, cái ví lấp ló từ túi quần bò đằng sau. Trên cổ và cổ tay ông ta đeo đầy đồ trang sức. Chắc chắn trong ví của ông ta cũng nhét thật nhiều tiền. Miguel khéo léo lại gần ông ta, tìm sơ hở. Gã đàn ông dừng chân, bắt đầu nói chuyện với người quen. Miguel rút ví từ túi quần sau của ông ta. Hắn định chạy đi luôn nhưng bị gã đàn ông tóm lấy vai.

“Mày móc ví của ta hả, thằng nhãi?”

Trước khi Miguel kịp kiểm soát thì đã bị đám đá túi bụi. Gã đàn ông không hề nường tay. Hắn bị đâm, bị đá, bị đánh bay. Dù có buông cái ví ra cũng không được tha.

Khi nhận ra, Miguel đã nằm trong góc chợ. Dù có thấy một cậu bé người đầy máu ngã ở đó cũng không ai đến giúp. Miguel đứng lên, cơn đau nhức chạy khắp cơ thể. Đầu như sắp vỡ ra. Hắn vừa lảo đảo vừa cố bước về phía chiếc xe hổng, nơi Angela và Shogun đang chờ hắn.

“Xin lỗi Shogun. Xin lỗi chị Angela...”

Cuối cùng hắn cũng về đến chiếc xe hỏng. Angela đang khóc.

“Angela...”

Một khối nặng nề, lạnh buốt chẹn ngang dạ dày. Miguel quên cơn đau, chạy nhanh về phía Angela.

Shogun nhắm nghiền mắt, không động đậy.

“Shogun!”

Miguel lay cơ thể Shogun.

Shogun chết rồi.

6

“Sau hôm đấy, Angela bắt đầu bán thân để kiếm tiền. Không có Shogun nên chúng tôi ngay cả kiếm đồ ăn cũng khó.” Miguel kể.

“Nhưng Angela cũng chỉ khoảng mười tuổi thôi mà?” Giọng Hermi run rẩy.

“Ở đâu mà chả có mấy kẻ biến thái thích trẻ con. Thực ra thà để tôi bán thân còn hơn. Vì những tên biến thái thích bé trai cũng không ít. Có điều chị Angela không đồng ý.”

Bầu trời phía Đông bắt đầu sáng lên. Tamon vẫn tiếp tục nhìn về phía Nam.

“Thế nên anh mới chính thức trở thành kẻ trộm nhỉ.”

“Có một gã tập hợp những đứa trẻ như tôi và bắt đi ăn trộm. Hắn cũng chăm lo cho chúng tôi.”

Hermi thở dài.

“Shogun quả là thần hộ mệnh của chị em anh, đúng như tên gọi của nó.”

“Ừ. Nếu không có Shogun, chúng tôi đã chết từ lâu rồi.”

Miguel ném kẹo cao su vào mồm. Mỗi khi thèm hút thuốc, hắn lại nhai kẹo cao su. Cứ đà này chắc hắn sẽ cai được thuốc lá cũng nên.

“Sau Shogun, anh có nuôi thêm con chó nào không?” Hermi hỏi, hoàn toàn chú tâm vào câu chuyện của Miguel.

“Tôi cũng muốn nuôi mà không được, chúng tôi ăn trộm rồi chạy, từ thị trấn này qua thị trấn khác, từ nước này sang nước kia. Cũng phải mấy năm rồi tôi chưa gặp chị Angela.”

Vừa nhai kẹo cao su, Miguel vừa xoay cổ. Tại sao hắn lại kể chuyện của mình cho Hermi chứ? Hắn cũng không nhớ nữa. Chỉ biết khi nhận ra thì hắn đã bắt đầu kể rồi. Ít nhất thì Hermi cũng là một người biết cách lắng nghe.

“Anh định rửa tay gác kiếm đúng không?” Hermi hỏi.

“Sao anh lại nghĩ thế?”

“Con chó. Nếu hoàn lương, anh có thể thông thả ở một chỗ. Anh định sống ở đó với nó chứ gì?”

“Mấy tháng nay, chúng tôi đã trộm đồ ở Pukushima và Miyagi. Cảm giác y như cướp đồ của người chết vậy. Tôi chán ngấy rồi.”

“Thánh Allah sẽ chúc phúc cho anh.”

“Tôi là Kitô hữu.”

“Có sao đâu. Tôi thấy rất vui khi anh không làm chuyện xấu nữa.”

“Chúng ta chỉ mới quen thôi mà.”

“Chuyện đó càng không liên quan. Vì chúng ta đã là anh em rồi.”

Miguel nhả viên kẹo cao su đã nhai ra vỏ giấy rồi gói lại.

José và Ricky cũng là anh em của hắn, nhưng cả hai chết rồi. Trước họ, hắn cũng gọi vài người khác là anh em, nhưng không ai trong số đấy còn sống trên thế giới này. Mọi người đều chết, chỉ mình Miguel còn sống.

Mấy kẻ thích ngồi lê đôi mách vẫn nói sau lưng Miguel là “đồ xúi quẩy” hay “thần chết”. Máy thằng nhóc từ chối chung nhóm với Miguel vì bị đàn anh dọa cùng nhóm với Miguel sẽ chết nhiều không kể xiết. Có lẽ Shogun chết cũng là tại hắn. Hắn là đồ xúi quẩy nên rất cần thiên thần hộ mệnh.

Lúc nhận ra thì Miguel đã thấy Tamon ngẩng đầu lên nhìn mình. Nó đang quan sát từng biểu cảm của Miguel.

“Mày ngoan lắm.”

Miguel xoa đầu Tamon.

“Anh không định quay lại Nhật nữa ư?” Hermi hỏi.

“Ừ. Tôi định về nước, sống cùng Angela. Chị ấy có con gái rồi.”

“Con bé tên là gì thế?”

“Maria.”

“Cầu hạnh phúc sẽ đến với Maria.” Hermi nói như hát. “Vừa kết nghĩa anh em đã sắp phải chia xa, tôi thấy buồn quá.”

“Đời là vậy mà.” Miguel đáp.

“Dù xa cách nhau, sợi dây liên kết chúng ta sẽ không biến mất.”

“Đúng thế. Chúng ta sẽ mãi mãi là anh em.”

Hermi giơ tay trái ra. Sau một thoáng do dự, Miguel nắm lấy bàn tay đó. Hermi không phải kẻ trộm, cũng chưa từng phạm tội, chắc không đến mức chết vì kết nghĩa anh em với hăn đâu nhỉ.

“Anh có quen ai bán xe cũ mà không phải làm thủ tục lằng nhằng không?” Miguel hỏi.

* * *

Xuống xe, Miguel tay phải kéo vali, tay trái cầm dây dắt của Tamon.

“Nếu anh chờ đến tối, tôi sẽ chở anh đến Niigata, cũng không phải tốn thêm khoản nào.”

Hermi quỳ xuống đất, ôm Tamon.

“Sao tôi có thể làm phiền anh thế được.”

Miguel hẹn gặp người bán xe cũ lúc mười giờ. Ăn sáng ở đâu đó, đi dạo loanh quanh cùng Tamon một chút là đến giờ rồi.

Hermi nhồm dậy.

“Vây chúc anh mạnh khỏe.”

Miguel ôm Hermi. Trước khi hấn xuống xe, cả hai đã trao đổi phương thức liên lạc.

“*Khodafez.*” Hermi nói với hấn.

“Nghĩa là gì thế?”

“Trong tiếng Ba Tư, nó có nghĩa là tạm biệt.”

Miguel gật đầu, nhìn Hermi lên xe.

“*Adiós, amigo.**” Hấn nói với Hermi đang thò đầu ra ngoài cửa sổ, vẫy tay. Hermi mỉm cười.

“Giữ sức khỏe nhé, người anh em!” Hermi đáp bằng tiếng Nhật.

Xe tải bắt đầu chạy. Nơi Miguel xuống là một cửa hàng tiện lợi ở ngoại ô Uonuma.

“Giờ thì lấp đầy cái bụng đã nhủ, Tamon.”

Miguel đưa cho Tamon đồ ăn và nước uống, còn hấn ăn cơm nắm Hermi cho. Chẳng mấy chốc đã ăn xong, Tamon ngoảnh mặt về phía Nam, khịt mũi đánh hơi.

“Mày quan tâm đến người đó như vậy ư?” Miguel hỏi Tamon. “Tao không thể trở thành anh em của mày sao?”

Tamon không thèm nhìn Miguel. Nó vẫn hướng về phía Nam, nheo mắt, nghiêm túc đánh hơi.

“Tốt thôi. Nếu vậy mày sẽ không chết đâu.”

Hắn tháo sợi dây khỏi vòng cổ của Tamon.

“Đi đi!”

Miguel vỗ hông Tamon.

“Hãy đến chỗ người mày phải bảo vệ đi.”

Tamon ngẩng đầu.

“Đi đi! Giờ mày được tự do rồi.”

Tamon bắt đầu bước. Đi được gần mười mét, nó dừng chân, quay đầu lại.

“Mau đi đi, trong lúc tao còn chưa đổi ý.”

Miguel xua tay. Tamon bắt đầu chạy. Nó chạy hết sức. Hình bóng từ đằng sau của nó thoáng cái đã ở tí tít đằng xa.

“Adiós, amigo.”

Miguel nói khẽ, thả sợi dây đang nắm trong tay.

7

Hermi dùng điều khiển để tăng âm lượng tivi. Đây là thời gian quây quần bên gia đình sau bữa tối. Hermi với vợ đang uống cà phê. Con gái Emi đang chơi cùng chú chó Shiba tên Kenta.

“Chiều hôm nay, người ta đã phát hiện ra xác một người ngoại quốc không rõ danh tính tại bến tàu phía Bắc của cảng Niigata. Trên thi thể có rất nhiều vết đâm. Cảnh sát Niigata cho biết đây là thành viên của băng cướp đã liên tiếp phạm tội ở tỉnh Fukushima và Miyagi, họ đang tiến hành điều tra sự việc.”

Không có hình ảnh thi thể, cũng không có cái tên nào được đọc lên.

Nhưng Hermi biết đó chính là Miguel.

Miguel đã chết rồi.

“Anh sao thế?” Vợ Hermi hỏi.

Hermi lắc đầu, tắt tivi đi.

“Không có gì đâu. Hôm nay anh mệt quá. Anh đi tắm rồi ngủ trước đây.”

“Vâng, ngày mai anh cũng đi sớm mà. Anh vất vả rồi.”

Hermi hôn lên má vợ, bước về phía phòng tắm. Hermi nhìn Kenta đang chơi cùng Emi thành Tamon.

Miguel chết rồi, còn Tamon thì sao?

“Chắc chắn Miguel đã để Tamon đi về phía Nam.” Hermi thì thầm bằng tiếng Ba Tư, rồi nói bằng tiếng Tây Ban Nha. *“Adiós, amigo.”*

ĐÔI VỢ CHỒNG VÀ CHÚ CHÓ

1

“Cái gì thế?”

Nakayama Taiki vội dừng chân. Có cái gì đó vừa nhảy ra từ trong bụi cây cách vài mét ở phía trước anh. Là lợn rừng hay gấu con chăng? Nếu là gấu con thì hẳn gấu mẹ đang ở gần đây. Vậy thì rất nguy hiểm.

Trái tim Taiki dù có chạy đường lên núi gồ ghề cũng không loạn nhịp, giờ lại đang đập mạnh.

Con vật kia liếc mắt nhìn trái nhìn phải, đánh giá Taiki. Rồi nó quay người và đối mặt với Taiki.

“Chó sao...”

Taiki thả lỏng cơ thể đang căng cứng. Kia chắc chắn là một con chó. Cơ thể và bộ lông giống với chó chăn cừu, nhưng nhìn cảm giác nhỏ hơn một chút. Chắc nó là chó lai.

“Mày đang làm gì ở đây thế?” Taiki hỏi con chó.

Tai nó khể dựng lên. Phần ria quanh miệng có màu đen, chắc là máu. Có thể nó đã ăn chuột đồng hay gì đó. Vòng cổ của nó đã rách tươm.

“Mày trốn từ đâu ra vậy? Một mình sống ở trên núi chắc vất vả lắm nhỉ.”

Taiki lấy bình nước từ cái túi bên hông của balo ra, uống nước ở bên trong.

Tia nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống làm đường lên núi nóng hầm hập. Nơi này là sườn núi Ushidake. Tuần hai lần, Taiki lái xe đến lối vào đường lên núi, sau đó chạy lên núi một vòng rồi chạy xuống. Với Taiki, ngọn núi này là nơi phù hợp để tập chạy đường mòn*.

Con chó nhìn chăm chăm vào Taiki đang uống nước.

“Mày khát lắm hả?” Taiki hỏi nó.

Con chó có vẻ hiểu ý, tiến đến gần anh.

“Tao chia cho mày một chút nhé.”

Taiki đưa tay trái đến gần miệng con chó, trong lòng bàn tay anh là nước đổ từ bình ra. Con chó khéo léo dùng lưỡi liếm nước.

“Người mày bắn phết nhỉ.”

Toàn thân con chó lấm lem. Chắc hẳn nó đã lạc chủ và lang thang trong núi khá lâu rồi. Vết đen quanh miệng nó quả nhiên là vết máu đông lại.

“Mày đói lắm rồi đúng không?”

Cho con chó uống nước xong, Taiki tháo balo xuống. Anh lấy ra bánh quy đã chuẩn bị làm đồ ăn nhẹ để đưa cho con chó. Nó nhai ngấu nghiến. Nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy xương sườn của nó nhô lên.

“Một mình săn mỗi chắc vất vả lắm hả?”

Ăn xong cái bánh quy, con chó quay mặt nhìn về phía trước đường lên núi. Mắt nó nheo lại, khịt khịt mũi, trông như thể đang đánh hơi cái gì đó.

“Mày ngửi thấy mùi con mỗi à? Đi đi. Cố gắng săn mỗi nhé. Chúng ta chia tay tại đây.”

Taiki lại khoác balo lên vai. Anh vỗ nhẹ đầu con chó, rồi tiếp tục chạy. Bỗng nhiên con chó chạy lên, dừng lại trước mặt Taiki. Nó ngoảnh đầu lại, nhe răng gầm gừ.

“Sao... sao thế...”

Con chó bắt đầu sữa, âm thanh trầm thấp, đầy mạnh mẽ.

“Tao đã cho mày ăn bánh uống nước, vậy mà mày lại lấy oán báo ơn hả?”

Taiki ngừng chạy mà thủ thế. Con chó vẫn tiếp tục sữa.

“Tha cho tao đi mà...”

Taiki gỡ đầu, quay lại. Với khả năng của mình thì anh chỉ cần mất khoảng bốn mươi phút nữa là lên tới đỉnh núi, giờ Taiki không thể bỏ về ở đây được. Anh nhìn con chó một lần nữa. Nó vẫn nhe răng ra sữa nhưng không hề có ý định tấn công Taiki.

“Tao muốn đi tiếp lên núi. Mày hiểu không? Tao muốn lên đỉnh núi.”

Con chó bỗng ngừng sữa. Dường như nó mất hứng thú với Taiki và ghé vào hông con đường lên núi nhỏ hẹp.

“Tao đi được rồi chứ?”

Taiki hỏi nhưng con chó không có phản ứng gì. Anh nghiêng đầu hoài nghi trong lúc bắt đầu chạy tiếp.

“Đúng là con chó kì lạ.”

Không biết có phải tại nghỉ giữa chừng không mà Taiki thấy chân thật nặng. Vừa chú ý không tăng tốc quá nhanh, anh vừa chạy lên núi. Sau khi chia tay con chó, đường lên núi thẳng tắp, nhưng từ đoạn này thì có phần cong về phía bên phải. Ra khỏi khúc cua, Taiki dừng bước. Có một cục màu đen nằm ở giữa đường. Nó còn đang bốc hơi. Là phân của động vật hoang dã.

Lẽ nào...

Nói đến loài vật có thể thải ra đồng phân to nhường kia thì Taiki chỉ có thể nghĩ đến gấu ngựa*. Tuy anh chưa gặp lần nào, nhưng trên ngọn núi này có gấu. Chỗ phân vẫn bốc hơi nên chắc hẳn thời gian thải ra cũng chưa lâu. Taiki tìm bóng dáng con vật trong khu rừng ở hai bên đường nhưng không cảm nhận được, cũng không nghe thấy gì cả.

“Là nhờ nó ư...”

Taiki quay lại. Có lẽ con gấu thấy sợ cách sữa dũ tợn của con chó đó mà chạy mất rồi.

“Hôm nay đến đây thôi vậy.”

Taiki rẽ phải, bắt đầu xuống núi. Anh đi đến nơi chia tay con chó và dừng lại. Không thấy bóng dáng con chó đâu cả.

“Này, chó ơi! Mày có ở đây không?” Taiki hướng về phía rừng mà hét.

Xa xa vang lên tiếng cành khô bị giẫm lên. Taiki lại thử thế.

“Chó ơi, là mày hả? Nếu đúng thì mày sửa một tiếng xem nào!”

Taiki siết chặt nắm đấm. Hồi bắt đầu chạy đường mòn, Taiki có treo chuông đuổi gấu lên balo, bên trong thì luôn nhét bình xịt đuổi gấu. Nhưng sau mấy năm chẳng gặp con nào, Taiki dần thấy mấy thứ đó không cần thiết và không cho vào nữa. Dù là đi bộ lên núi hay chạy đường mòn, hành lí nhẹ được lạng nào hay lạng đó, đây là thường thức.

Tiếng bước chân đến gần nhẹ đến mức không thể nghĩ là của gấu.

Bụi cỏ rung lên, con chó lúc này nhảy ra.

“Mày vẫn ở đây ư?”

Taiki cười với con chó.

“Vừa này mày sửa là để đuổi gấu giúp tao đúng không? Mày đã đánh hơi và biết con gấu đang ở gần đây. Tao nói đúng chứ?”

Con chó nhìn Taiki. Anh trông thấy ý chí mạnh mẽ nơi con người trong suốt không gợn sóng của nó.

“Mày là ân nhân cứu mạng của tao đấy. Mày có muốn đi cùng tao không? Nếu trở thành chó của tao, mày sẽ không lo bị đói nữa.”

Con chó vẫy đuôi.

“Hiểu rồi. Vậy là mày đồng ý thành chó của tao nhỉ. Thế thì đi thôi!”

Taiki vừa nhìn con chó vừa bắt đầu chạy. Con chó cũng chạy cùng tốc độ với Taiki.

Taiki trầm nghĩ: *Đúng là con chó thông minh.*

Vì lí do gì mà nó lưu lạc đến nơi này nhỉ? Nó đang đi tìm chủ của mình ư?

“Chủ của mày đang ở đâu thế?” Taiki hỏi.

Nhưng tất nhiên là con chó không phản ứng gì rồi.

2

“Anh về rồi đây. Anh mang thành viên mới về cùng luôn này.”

Giọng nói vui vẻ của Taiki vang vọng. Sae bỏ ngoài tai, tiếp tục công việc.

“Anh về rồi này, đừng phớt lờ anh chứ.” Taiki vống giọng ở hiên nhà.

Sae tắc lưỡi, dừng tay.

“Em phải làm cho xong mấy ngăn tủ để đồ cần gửi đi trong tuần này. Nếu có việc gì thì để sau hãy nói nhé.”

“Em ra đây chút đi. Nhà mình có thêm thành viên mới đấy.”

“Thành viên mới á?”

Sae vừa ngھn cổ vừa đứng lên. Cơ mặt của cô căng cứng thấy rõ. Chắc vì công việc bị gián đoạn bởi câu chuyện vớ vẩn của Taiki nên biểu cảm của cô mới khó ở như thế. Sae đi ra cửa, vừa đi vừa lấy hai tay xoa má. Khuôn mặt không trang điểm của

cô có phần thô ráp. Cũng bởi cô không có thời gian dưỡng da trong lúc công việc bận rộn.

“Thành viên mới là sao chứ?” Sae khựng lại, nuốt lời muốn nói vào bụng.

Tay phải của Taiki đang cầm thứ gì đấy trông giống sợi dây. Sợi dây đó nối liền với một con chó lem luốc.

“Con chó dơ dáy đó là sao?”

“Anh vừa đi tập chạy ở Ushidake, nhờ nó mà giữ được một mạng đấy. Nó đuổi gấu giúp anh nên anh quyết định đưa nó về nhà nuôi để trả ơn. Em đồng ý không?”

Sae cắn môi. Dù bề ngoài là hỏi ý kiến cô nhưng trên thực tế, cô thừa biết Taiki không để tâm đến cảm nhận của cô. Taiki đã quyết định nuôi nó rồi thì nuôi thôi.

“Anh đi tắm rồi ra cửa hàng. Sae à, em tắm cho con chó hộ anh nhé? Người nó bẩn lắm, xoa tay cái đã đen sì rồi.”

“Chờ chút! Em có món đồ phải gửi đi trong tuần này nên...”

“Vậy nhờ em nhé. Trong xe có thức ăn cho chó và sữa tắm đấy.”

Taiki nhét sợi dây dắt chó vào tay Sae, rồi đi thẳng vào phòng tắm.

“Người đâu mà tùy hứng.” Sae lườm theo bóng dáng của Taiki.

Thấy sợi dây dắt mình bị kéo, con chó ngược lên. Nó nhìn Sae bằng ánh mắt bình tĩnh, không chút xao động.

“Mày bẩn thật đấy. Mày là chó hoang hả? Thế mà thân với con người nhỉ.”

Tuy giận sự tùy tiện của Taiki, nhưng cô không thể cáu với ánh mắt trong trẻo của con chó.

“Lại đây nào, tao sẽ tắm cho mày thật sạch sẽ.”

Sae cùng con chó ra ngoài. Vợ chồng cô đã mua căn nhà cổ tám mươi năm tuổi và cải tạo lại nên có vườn khá rộng, chiều nay bầu trời trải dài xanh ngắt, nhiệt độ cũng cao, rất phù hợp để tắm chó. Trên mặt đất xung quanh gara có phủ bê tông. Taiki đã tự làm nó để tiện cải tạo xe hơi hơn. Sae quàng dây dắt chó vào gương chiếu hậu trên xe của Taiki.

“Mày chờ chút nhé.”

Đúng như lời Taiki nói, trong xe có thức ăn cho chó, thậm chí vệ sinh và sữa tắm cho chó. Cái thứ cũ bản ở ghế sau có vẻ là vòng cổ con chó đã đeo. Sae cầm lấy cái vòng cổ. Bên trên có thẻ tên, nhưng dòng chữ đã mờ quá rồi, cô không sao đọc được.

“Không biết tên mày thì gay thật.”

Sae lấy chai sữa tắm rồi đóng cửa xe. Cô cầm cái vòi xịt nối với đường ống nước ở bên cạnh gara, đổi đầu vòi xịt thành đầu hoa sen. Vốn dĩ nó được dùng để rửa xe nên đã được điều chỉnh vị trí tia nước.

“Mày được tắm gọi bao giờ chưa thế?” Sae hỏi con chó.

Nó chỉ nhìn lại cô.

“Không đáng sợ chút nào đâu. Tao sẽ tắm thật sạch cho mày. Mày cũng ghét ở bẩn lắm đúng không? Chó là loài ưa sạch sẽ

mà.”

Sae nắm cần gạt, dòng nước phun ra từ đầu vòi. Trong một khắc, con chó thoáng e sợ, nhưng nó ngay lập tức lấy lại bình tĩnh.

“Ngoan lắm. Mà tin tao đúng không?”

Sae phun nước lên con chó, chẳng mấy chốc người nó đã ướt nhẹp. Nước chảy xuống chân cũng đen sì.

“Đã bao lâu rồi tao mới tắm cho chó nhỉ?” Vừa xịt nước khắp cơ thể con chó, Sae vừa lầm bầm.

Nhà bố mẹ đẻ của cô luôn nuôi chó, vì bố cô cực kì thích chó. Tắm cho chó luôn là nhiệm vụ của Sae. Từ khi rời khỏi nhà để đi học đại học ở Kanazawa, cô không còn sống chung với chó nữa.

“Hơn hai mươi năm rồi ư...”

Sae cúi người, luồn ngón tay vào trong bộ lông ướt đẫm của con chó. Ngón tay cô chạy khắp toàn thân nó nhẹ nhàng, như thể đang mát xa. Trước khi tắm kĩ bằng sữa tắm cho nó, cô muốn rũ bớt càng nhiều bụi bẩn càng tốt. Nước bắn vào chiếc áo phông cô đang mặc. Gấu quần cũng ướt cả. Cũng đúng lúc cô đang tính ngày mai sẽ mang đồ đi giặt.

“Tiếp theo là sữa tắm.”

Sae ngừng xịt nước, đổ trực tiếp một lượng vừa đủ sữa tắm lên lưng con chó. Sau đó, cô dùng cả hai tay xoa để tạo bọt. Con chó vẫn kiên nhẫn để cô tắm rửa.

“Ngoan lắm.”

Sae nhìn vào mắt con chó. Nó không thích tắm, nhưng nếu cần thì nó sẽ chịu đựng. Ý nghĩ đó loé lên trong đầu cô.

“Mày tin tưởng con người nhỉ.”

Sữa tắm không nổi nhiều bọt vì con chó quá bẩn. Sae xả trôi bọt xà phòng rồi lại đổ thêm một lần sữa tắm nữa.

“Đó, lần này thì nhiều bọt rồi. Mày thấy dễ chịu chứ?”

Sae liên tục nói chuyện với con chó. Để làm dịu sự căng thẳng của nó thì liên tục nói chuyện là cách tốt nhất.

“Bị dẫn về nhà một người không quen biết, lại không nói không rằng bị lôi ra tắm rửa một trận, chắc mày ghét lắm nhỉ. Vậy mà mày vẫn cố chịu đựng, giỏi lắm.”

Đến khi toàn thân con chó đều được bọt xà phòng bao phủ, Sae mới dừng tay.

“Mày gây quá. Trơ hết cả xương ra rồi. Tắm xong hãy ăn nhiều vào nhé.”

Sae dùng vòi xả hết bọt xà phòng. Nước chảy xuống từ cơ thể con chó không còn màu đen nữa. Xả nước xong, Sae lấy mấy cái khăn tắm cũ ở góc trong gara ra lau cho con chó. Dùng đến chiếc thứ ba thì nước trên mình con chó cuối cùng cũng ngừng chảy. Lẽ ra lúc này phải dùng máy sấy khô lông cho nó, nhưng nếu đi lấy máy sấy thì cô sẽ phải đụng mặt Taiki. Cô không thích điều đó.

“Mình đi dạo đi! Đang nắng ấm, đi khoảng ba mươi phút là mày sẽ khô thôi.”

Sae cầm lấy dây dắt.

* * *

Hai người đi dạo về đã không thấy xe của Taiki đâu. Đúng như lời nói, Taiki tới cửa hàng rồi.

Taiki mở một cửa hàng bán đồ dùng dã ngoại. Cũng chẳng bán chạy lắm mà lúc nào anh cũng viện cớ nào là mùa hè cần tập luyện, rồi đi thi, nào là từ mùa thu đến đầu xuân thì đi trượt tuyết để nghỉ làm, giao hết việc ở cửa hàng cho nhân viên làm thêm.

Thu nhập chính của hai vợ chồng là từ cửa hàng trên mạng của Sae. Cửa hàng của Sae bán rau củ không phun thuốc trừ sâu do cô tự trồng và mấy món đồ trang trí bằng kính màu ghép. Cô bắt đầu kinh doanh từ năm năm trước, nhờ truyền miệng và nhận xét của người mua mà khách hàng dần tăng lên, năm ngoái doanh thu của cửa hàng được trên năm mươi triệu. Toàn là những món đồ không tốn nhiều vốn nên hai vợ chồng có thể trả tiền nợ nhà, nợ xe mà vẫn đủ sống.

Taiki bắt đầu vui mình vào luyện tập từ khoảng ba năm trước. Khi biết cửa hàng của Sae đã đi vào quỹ đạo, bản thân mình không phải sống chết kiếm tiền nữa, anh bắt đầu buông lỏng việc kinh doanh, tuần nào cũng dành một nửa thời gian ở trên núi.

Taiki là “cá di cư”. Nếu không liên tục di chuyển thì sẽ bị chìm. Từ xưa đã thế rồi. Anh là người hoạt bát, vui vẻ, hoàn toàn

không ngại người lạ, mới gặp vài giây đã kết thành bạn bè. Chắc con chó này cũng gặp Taiki như thế và được dẫn về đây.

Sae lấy giẻ lau lòng bàn chân con chó rồi dắt nó vào nhà. “Chó là loài nuôi trong nhà. Vì nó là thành viên trong gia đình.” Đó là lời bố cô nói khi phản đối mẹ cô vốn không thích nuôi động vật trong nhà.

Sae đổ gói thức ăn cho chó để tạm trên bàn ăn ra bát, đặt trước mặt con chó. Nó hít lấy hít để nhưng không ăn.

“Mày đang ngại à? Ăn đi nào.”

Sae vừa dứt lời, con chó đã bắt đầu ăn. Có vẻ nó đói lắm. Loáng cái đã thấy đáy bát. Cô lại đổ thêm cho nó.

“Chỉ được ăn từng này thôi nhé. Ăn quá nhiều cùng một lúc thì đồ ăn sẽ trương lên trong dạ dày làm mày thấy khó chịu đấy.”

Chẳng mấy chốc con chó đã chén sạch bách. Nó nhìn Sae ra điều vẫn muốn ăn nữa nhưng Sae ngó lơ. Cô trải thảm vệ sinh trong góc phòng bếp.

“Từ hôm nay, nơi đây sẽ là nhà của mày. Mày có thể làm mọi thứ mình thích, trừ đi bận. Mày hãy đi vệ sinh ở đây nhé. Tao phải làm việc và giặt giũ nên không thể chơi tiếp cùng mày được. Mày hiểu chứ?”

Con chó懂 tai lên nghe, nhưng khi Sae nói xong, nó ngáp một cái ra điều không còn hứng thú.

Sae đi đến phòng tắm, thay cái áo phông và quần bò bị ướt khi tắm cho con chó. Cô nhét mấy thứ đó cùng áo và quần Taiki

mặc khi đi tập vào máy giặt và bật công tắc.

Khi cô quay lại bếp, con chó đã di chuyển đến phòng khách. Nó nằm xuống chỗ có thể nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thái độ bình tĩnh như thể nó đã sống trong căn nhà này từ lâu.

“Mày đang nhìn ra bên ngoài à? Hay mày đang tìm gì đó?”

Sae vừa hỏi, nó đã đỏng tai lên. Thế nhưng cũng chỉ có vậy. Con chó không hề cử động, chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

“Phải đặt tên cho mày chứ nhỉ.” Nói vậy chứ trong lòng cô đã chọn được tên cho nó rồi.

Clint, tên con chó võ sĩ nhà cô nuôi từ hồi cô có thể nhớ được. Người bố hâm mộ diễn viên Clint Eastwood đặt cho nó cái tên này. Nó là con chó đực hiền lành, một người bạn của Sae.

“Vậy tao đi làm việc đây.” *Clint*. Cô thậm gọi tên nó.

Con chó quay đầu lại. Nó vẫy đuôi như muốn nói “Tôi hiểu rồi”.

Sae cảm thấy thật ấm áp trong lòng.

Tại sao cô lại quên niềm vui sống cùng chó nhỉ? Tại sao cô không nhớ tình yêu và niềm vui mà loài chó đã mang lại cho mình chứ?

Sae cúi người xuống bên cạnh con chó - Clint, đặt tay lên lưng nó. Bộ lông vừa tắm xong mềm mượt, sờ rất dễ tay. Hành động này khiến cô có cảm giác mình đã sống cùng Clint mấy năm nay rồi. Sae nằm xuống, áp má vào cơ thể Clint. Clint không chán ghét mà chấp nhận Sae.

Cô tập trung hàn được một lúc thì có cuộc điện thoại gọi đến. Là Taiki.

Sae tắc lưỡi. Khi đang tập trung mà bị gián đoạn thì cô rất khó để quay lại làm việc tiếp. Cô đã dặn bao nhiêu lần là đừng gọi lúc cô đang làm việc rồi nhưng Taiki vẫn bỏ ngoài tai.

“A lô?” Cô bắt máy, giọng khó chịu.

“Anh đây. Vừa nãy Kazuaki gọi đến rủ anh tối nay đi làm vài chén nên anh không ăn cơm ở nhà đâu.”

Kazuaki là bạn trượt tuyết của Taiki. Đến mùa đông là Taiki lại cùng bạn bè lên núi Tate để trượt tuyết.

“Anh có nhớ hôm nay vừa dẫn một con chó về nhà không?”

“Tất nhiên rồi. Sao anh quên được. Nó là ân nhân cứu mạng anh mà.”

“Anh đi nhậu vào đêm đầu tiên ân nhân cứu mạng anh về nhà sống ư?”

“Bọn anh có chuyện quan trọng lắm.” Taiki nói giọng tỉnh bơ.

“Mùa trượt tuyết vừa mới qua thôi mà?”

“Có phải tụi anh chỉ nói mỗi chuyện trượt tuyết đâu. Dù sao thì con chó có em là được rồi còn gì. Nhà em cũng từng nuôi chó, không phải sao?”

“Đúng là vậy, nhưng mà...”

“Thôi, nhờ em nhé.”

“Chờ chút...”

Thấy giọng Taiki xa dần, Sae cố gắng ngăn lại.

“Có chuyện gì thế?”

“Phải đặt tên cho con chó nữa. Em nghĩ qua rồi...”

“Tomba. Anh vừa nghĩ ra đấy. Em thấy hay không? Lấy từ tên Alberto Tomba.”

Cái tên Taiki vừa nói ra là của một vận động viên trượt tuyết nổi tiếng một thời.

“Em...”

“VẬY THẾ NHÉ.”

Cuộc gọi bị ngắt trước khi Sae có thể nói hết câu. Như thường lệ, cô chẳng bao giờ tức giận.

Không biết từ lúc nào, Clint đã đứng dưới chân cô rồi.

“Tomba à. Tao không thích tên đấy. Nghe rõ lôm ca lôm côm.” Sae xoa đầu Clint.

“Mình đi dạo rồi ăn tối nhé.”

Giờ đã là hơn năm giờ chiều, nhưng ngoài trời vẫn còn sáng. Càng vào gần hè, ngày càng dài hơn.

Clint đi theo sau Sae ra đến cửa trước. Nó có vẻ biết chính xác mình sẽ làm gì. Rõ ràng là chó từng có chủ, nhưng dẫu vậy nó vẫn là một chú chó thông minh. Cô buộc dây dắt vào cổ con chó và cùng nó ra ngoài. Bầu không khí hơi ẩm ướt trơn lán da cô. Ra khỏi nhà, người và chó bắt đầu đi về phía khu vực có những cánh đồng lúa và vườn cây trái dài.

Dù nơi này vẫn thuộc thành phố Toyama, song chỗ Sae và Taiki sống là một ngôi làng nhỏ gần núi. Cư dân ở đây chủ yếu là người già, hiếm khi nghe thấy tiếng trẻ con tại chỗ này. Xa xa một chút về phía Tây là thành phố Nanto, và về phía Nam là đường ranh giới với tỉnh Gifu. Bao quanh bốn phía là những ngọn núi.

Sae lớn lên ở gần biển, kể cả thành phố Toyama này cũng giáp biển. Cô vẫn thích sống gần biển hơn là núi, nhưng Taiki thì ngược lại. Mặc dù có vẻ ngoài như dân chơi thể thao toàn diện, song về mặt bơi lội thì Taiki hể xuống nước là chìm.

“Nhà ở gần biển thì nếu sóng thần ập tới, anh sẽ chết đấy.” Ba năm trước, khi xem bản tin thời sự về việc sóng thần tấn công bờ biển Thái Bình Dương ở Tohoku, Taiki đã run rẩy nói vậy. Chuyển về sống ở ngôi làng nhỏ dưới khe núi hoàn toàn là ý tưởng của Taiki. Anh thậm chí còn không hỏi ý kiến của Sae.

Hồi mới gặp cũng thế. Taiki là chàng trai thể thao hiền lành, đáng tin cậy với nụ cười toả sáng. Anh không ngại ngần, dần dần dẫn dắt Sae theo mình. Rơi vào lưới tình, được cầu hôn, tổ chức đám cưới, cuối cùng Sae cũng nhận ra sự nông cạn của mình.

Với ai Taiki cũng dịu dàng như nhau. Dù là vợ, bạn bè hay người lạ, anh đều không phân biệt đối xử. “Không ngại ngần” chỉ cách “suy nghĩ không thấu đáo” một tờ giấy mỏng. Thậm chí khi phải đưa ra quyết định quan trọng, Taiki cũng không nghĩ kĩ mà toàn quyết định theo cảm hứng. Không phải kiểu nghĩ cho

người khác và dẫn dắt họ, Taiki chỉ là muốn đi đầu để làm những gì bản thân muốn thực hiện mà thôi.

Taiki là người như thế. Không phải là người xấu, nhưng cũng không phải kiểu đàn ông nên chọn làm chồng.

Vì anh không phải người xấu nên Sae vẫn luôn chịu đựng.

Anh không phải người xấu. Chỉ vì một điều đó mà Sae do dự mãi không li hôn. Thà rằng Taiki là một kẻ xấu xa, như vậy thì có lẽ Sae đã được giải thoát khỏi sự trói buộc mang tên Hôn Nhân từ lâu rồi.

Đi dạo trên con đường làng, bóng dáng mấy bà lão cặm cùi nhỏ cở quanh ruộng lọt vào tầm mắt. Từ độ gập của thắt lưng thì có lẽ đó là bà Fujita Sumi sống ở nhà thứ ba bên trái. Bà đã gần chín mươi tuổi nhưng vẫn rất khoẻ mạnh. Bà cũng là người thầy dạy cho Sae mọi việc khi cô bắt đầu trồng rau.

“Cháu nuôi chó đấy à, Sae?” Bà Sumi đuổi eo khi nhận thấy sự xuất hiện của Sae và Clint.

Tai con chó vểnh lên, nhưng cũng chỉ vậy thôi. Clint rất bình tĩnh. Chắc nó tự tin dù xảy ra chuyện gì đi nữa thì nó cũng xử lí được hết.

“Chồng cháu thấy nó ở trên núi và dẫn về nhà. Anh ấy bảo nó đã đuổi gấu giúp mình...”

Sae đi vào đường bờ ruộng, dừng lại bên cạnh bà Sumi.

“Con chó trông khôn đấy.”

“Nó khôn lắm ạ. Nó mới đến nhà cháu hôm nay nhưng cứ như đã ở mấy năm rồi ấy. Cháu không phải dạy bảo gì cả. Chắc

hắn nó đã từng được nuôi tử tế nhưng không hiểu sao lại bị lạc mất chủ.”

“Trông đáng vẻ cũng đẹp mã nữa.”

Clint bẽn lễn ngửi ngửi bàn tay đang chìa ra của bà Sumi.

“Cháu ăn khoai không? Ta mang theo để phòng khi đói bụng, nhưng đến tuổi này rồi, tiêu hoá cũng kém.”

Bà Sumi mở cái túi để thương màu hồng đeo bên hông, lấy ra củ khoai bọc trong giấy bạc. Ngay lập tức, cánh mũi Clint bắt đầu phập phồng liên tục.

“Cho nó ăn được không nhỉ?” Bà Sumi hỏi.

“Tất nhiên là được ạ.”

“Khoai lang trồng trong ruộng nhà bà đấy, không dùng thuốc trừ sâu đâu.”

Bà Sumi mở lớp giấy bạc, bẻ đầu củ khoai và đưa đến gần miệng Clint. Nó liếm nhẹ miếng khoai.

“Ồ, nó lễ phép quá đi.”

Bà Sumi phá lên cười. Có vẻ bà rất thích sự duyên dáng của Clint. Bà liên tục cho Clint ăn khoai.

“Ngoan lắm. Mà ngoan thật đấy.”

Khi củ khoai vừa hết, bà Sumi nhẹ nhàng xoa đầu Clint.

“Còn Taiki thì sao? Là cậu ta dẫn con chó về đúng không? Chắc lại tùy hứng, mọi chuyện phía sau để hết cho cháu hả, Sae?”

Sae cười khỏ.

“Cháu nên sớm chia tay cậu ta thì hơn. Có bao nhiêu anh chàng tốt hơn muốn đến với Sae kia kìa. Nếu cháu đồng ý, ta sẽ làm mối cho cháu.”

“Lúc đó cháu sẽ nhờ bác ạ.” Sae cười đón nhận lời nói của bà Sumi.

“Cậu ta không xấu nhưng mang lại bất hạnh cho phụ nữ. Nhìn mặt đã biết rồi. Cậu ta đã hơn bốn mươi rồi đúng không? Vậy mà tính tình cứ như trẻ con ấy. Không khác gì một đứa trẻ to xác.”

“Có lẽ thế ạ. Nhưng anh ấy cũng có nhiều điểm tốt mà bác.”

“Công việc cũng chẳng ra sao, hết chạy lên núi thì lại đi trượt tuyết. Nếu còn độc thân thì không nói, nhưng đó đâu phải việc người đàn ông làm để chăm lo cho gia đình.”

Bà Sumi xua tay trước mặt như đuổi ruồi.

“Cháu nên chia tay sớm đi. Người chịu khổ chỉ là cháu thôi. Mà nhóc này tên gì thế?”

“Clint ạ.” Sae trả lời.

“Lấy từ tên diễn viên phim Viễn Tây Ý đúng không? Clint, ta sẽ lại cho cháu ăn khoai nhé. Cháu phải ngoan cho Sae đỡ nhọc đấy. Biết chưa?”

“Cảm ơn khoai của bác ạ. Cháu chào bác.”

“A, chờ chút. Bác có chuyện muốn nói với cháu đây, Sae.”

Sae vừa quay gót định đi về đường làng thì bị bà Sumi gọi lại.

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Từ năm sau, cháu có muốn chăm sóc thửa ruộng này không?”

“Thửa ruộng của bác ấy ạ?”

Sae đã mượn hai thửa ruộng* từ hội nông dân trong làng để cấy lúa. Thu hoạch đủ cho cả nhà hai người ăn, gửi gạo mới cho gia đình hai bên và người quen, thậm chí còn dư ra một ít. Sản lượng tăng cũng không có nghĩa lí gì, vì trồng lúa không sử dụng hoá chất rất tốn thời gian và công sức.

“Ta không còn sức cày cấy gì nữa. Cháu đang bán rau củ trên mạng đúng không, Sae?”

“Vâng ạ.”

Lời của bà Sumi cũng có lí. Cũng có nhiều khách hàng hỏi cô có bán gạo hữu cơ hay không.

“Cháu nghĩ là bán được nhưng hiện giờ hai thửa đã là quá sức cháu rồi ạ.”

“Cháu bảo anh chồng ngốc nghếch của cháu giúp một tay là được thôi mà.”

“Anh ấy bận lắm ạ.”

“Cậu ta thì chỉ bận chơi chứ bận gì đâu. Nói chung là cháu cứ cân nhắc xem nhé. Đúng là vất vả thật, nhưng để ruộng không thì phí lắm.”

“Vâng ạ, ruộng để không thì đúng là lãng phí...”

Không trồng lúa cũng có nghĩa là không nhổ cỏ xung quanh ruộng. Không có bàn tay con người chăm sóc, chẳng mấy chốc

cánh đồng sẽ trở nên hoang phế. Và rồi, nó sẽ làm ảnh hưởng đến cả những thửa ruộng ở xung quanh.

“Cháu sẽ suy nghĩ ạ.” Sae trả lời bà Sumi.

“Cháu phải bắt anh chồng kia của cháu làm việc nghiêm túc vào.” Bà Sumi nói xong, xoay lưng về phía Sae và Clint.

Nhìn tấm lưng ngày càng còng vì tuổi tác của bà, Sae nén tiếng thở dài.

“Cháu xin phép ạ.” Sae nói với bóng lưng bà Sumi, nắm lại dây dắt chó và bắt đầu đi dạo. Clint điều chỉnh tốc độ cho phù hợp với Sae.

Nó không bắt chuyện với cô, cũng không gật đầu. Con chó chỉ đứng ở đó. Tại sao cô lại có cảm giác mình được cứu vớt nhỉ? Sae nhìn về phía Clint, mỉm cười. Clint nhìn thẳng về phía trước, bước đi.

4

“Anh về rồi đây.” Taiki vừa nói nhỏ vừa mở cửa.

Đèn đã tắt. Chắc Sae đi ngủ rồi. Anh vốn định về sớm, nhưng mãi chuyện quá nên quên mất thời gian. Lúc nhận ra thì đêm đã khuya, Taiki đành gọi người đến lái hộ xe về nhà.

Taiki mò mẫm vào nhà trong bóng tối để không đánh thức Sae.

“Gì thế nhỉ?”

Cảm nhận được có hơi thở, Taiki đông cứng. Trên không trung có hai đốm trắng trôi nổi.

“Tomba đấy à?”

Taiki nhớ ra con chó đã gặp ở Ushidake. Trong không khí thoang thoảng mùi hương dầu gội hoặc sữa tắm. Khi mắt quen dần với bóng tối, Taiki nhìn thấy đường nét của con chó. Nó đứng giữa hành lang, đang nhìn về phía anh.

“Đừng hù tao chứ. Mà làm tao sợ đứng cả tim đấy.”

Việc động vật hoang dã lẻn vào nhà cũng không có gì lạ ở nơi này. Vợ chồng Taiki đang sống tại vùng nông thôn mà.

Taichi nắm lấy cái đèn pha đeo trán luôn để trên tủ giày rồi bật công tắc. Đèn vừa sáng, Tomba đã nheo mắt.

“Mày sạch sẽ quá làm tao suýt nhận không ra đấy. Cô ấy tắm cho mày kĩ quá nhỉ. Sae vốn là người cẩn thận mà.”

Taiki xoa đầu Tomba, đi về phía phòng khách, thả mình xuống ghế sofa.

“Mình uống nhiều quá...”

Vừa lẩm bẩm một mình, Taiki vừa xoa thái dương. Tomba lại gần anh, nằm xuống chân ghế sofa.

“Mày ăn rồi chứ?” Taiki hỏi.

Tomba chỉ héch mắt lên nhìn lại anh.

“Lại đây nào, ân nhân... à không, ân khuyến. Cảm ơn mày nhé.”

Anh vừa vẫy tay, Tomba đã nhồm dậy và nhảy lên khoảng trống trên sofa. Taiki nhích lại ôm lấy Tomba. Khác với lúc ở trên núi, lông con chó bây giờ mềm mại, sờ vào rất thoải mái.

“Có lẽ Sae quên rồi, nhưng trước khi cưới, cô ấy luôn nói đến việc muốn nuôi chó vào một ngày nào đó. Tao lười thôi quá nên mãi chưa làm được, không ngờ lại gặp may. Có lẽ may là món quà thần linh tặng cho chúng tao chăng?”

Taiki xoa nhẹ sống lưng của Tomba. Anh biết Sae bất mãn với mình. Anh chẳng phải người chồng tử tế gì. Anh có cửa hàng bán đồ theo sở thích nhưng không kiếm ra được đồng nào, lại còn suốt ngày đắm chìm trong sở thích riêng, hè chạy đường mòn, đông đi trượt tuyết. Lẽ ra anh phải cùng Sae chăm lo việc đồng áng, hoặc giúp cô chuyển giao hàng cho cửa hàng online. Taiki biết, nhưng anh không làm được.

Từ hồi có thể nhớ được, anh đã bắt đầu trượt tuyết. Lên cấp hai, anh đạt giải quán quân cuộc thi của tỉnh, lên cấp ba thành cầu thủ thuộc đội tuyển quốc gia. Ước mơ của anh lớn dần lên, biến thành mục tiêu cụ thể một ngày nào đó sẽ tham dự Olympic Nagano*.

Thế nhưng, vào mùa đông năm lớp mười hai, Taiki bị thương nặng. Anh tăng tốc quá nhanh nên bị ngã; trong lúc lộn vòng với lực cực mạnh, tấm ván đâm vào đông tuyết cứng như băng. Chân phải của anh tiếp nhận toàn bộ lực tác động đó khiến cẳng chân bị gãy, xương lộ cả ra ngoài. Sau khi phẫu thuật và thực hiện vật lý trị liệu, anh có thể sinh hoạt bình thường không gặp

trở ngại gì, nhưng không còn tiếp tục tham gia thi đấu chuyên nghiệp được nữa.

Tính anh vốn lạc quan nên việc phục hồi sau chấn thương không quá khó, nhưng anh không thể quên cảm giác tốc độ và nỗi sợ hãi khi trượt trên nền tuyết cứng.

Nếu không thể quay lại thi đấu thì trượt tuyết trên dốc cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Cũng may là xung quanh anh có nhiều người thích trượt tuyết trên núi. Tự mình leo núi rồi từ trên đỉnh trượt xuống. Taiki ngay lập tức bị môn trượt tuyết trên núi thu hút. Anh bắt đầu từ ngọn núi cao trên dưới một nghìn mét tương đối dễ trượt rồi từ từ chinh phục những ngọn núi cao hơn, khó hơn. Leo núi tuyết không chỉ cần thể lực mà cần có kỹ thuật. Taiki không chỉ thích trượt tuyết mà còn mê leo núi nữa.

Và để rèn luyện thể lực tương đương với núi tuyết vào mùa hè, anh bắt đầu chạy đường mòn. Anh nghiện ngay lập tức. Sự khoan khoái khi chạy dọc “sống lưng khủng long” của những ngọn núi cao quả thật khác biệt. Việc luyện tập ngay lập tức trở thành mục tiêu chính, anh nhớ niềm hân hoan khi thắng những giải mà mình tham gia. Vậy nên anh mới bỏ bê công việc mà chạy lên núi.

Có lẽ tính cách của anh có khiếm khuyết. Không vận động, anh không có cảm giác là mình đang sống. Chỉ lúc chạy trên núi, anh mới có cảm giác chân thực rằng đang được sống là chính mình.

“Sae luôn bỏ qua cho tao nên tao mới ỷ lại vào cô ấy.”

Tomba nhìn anh chăm chăm.

Bỗng nhiên trong đầu anh hiện lên hình ảnh phiên toà từng thấy trên bản tin. Viện kiểm sát và luật sư lần lượt nêu ý kiến, còn quan toà yên lặng lắng nghe. Tomba giống hệt vị quan toà ấy. Lắng nghe mà không hề để cảm xúc cá nhân xen vào, sau đó đưa ra quyết định.

Anh có tội hay vô tội?

Nghĩ đến điều đó, Taiki cười khổ.

“Đêm nay tao đúng là quá chén rồi.”

Taiki ngồi dậy. Men theo ánh sáng của đèn đeo trán, anh đi vào bếp, lấy chai nước uống thể thao từ trong tủ lạnh. Đang định đóng tủ lạnh thì anh nhìn thấy cái hộp nhựa nửa trong suốt. Bên trong hộp có khoai lang được cắt thành những miếng vừa ăn. Chắc là Sae chuẩn bị cho Tomba.

“Mày ăn khoai không?” Anh hỏi Tomba đã đi theo mình vào nhà bếp.

Tai nó vênh lên, đuôi phe phẩy.

“Được rồi. Khuya rồi nên chỉ một chút thôi nhé.”

Anh lấy năm miếng từ trong hộp, đưa cho Tomba. Tomba ăn khoai xong, chui đầu vào dưới bàn ăn. Dưới đây có trái thảm vệ sinh Taiki mua, và bát đựng nước đặt trên đó.

“Sae chuẩn bị cho mày đấy à? Cô ấy chu đáo nhỉ.”

Taiki tu cạn chai nước trong một hơi.

Sae một tay lo liệu hết việc nhà, tiền cũng là do cô kiếm. Anh không có gì để phàn nàn hay kêu ca cả. Thế nhưng, ánh mắt cô nhìn anh khác hẳn hồi mới cưới.

“Tao biết chứ.” Taiki nói với Tomba đã uống hết nước. “Tao biết là không thể như thế này mãi được. Bạn bè chạy đường mòn với trượt tuyết của tao cũng chán nản bảo rằng trên đời này chẳng có người chồng nào như tao.”

Taiki quay về phòng khách, lại ngồi xuống sofa. Tomba cũng nhảy lên sofa, đặt đầu lên đùi Taiki.

“Tao biết mà, Tomba. Chỉ có điều...”

Từ khi bước sang tuổi bốn mươi, anh cảm nhận rõ ràng cơ thể mình đang yếu dần. Thể lực trước giờ chỉ cần tuần chạy một lần là đủ duy trì thì nay phải chạy hai lần mới đỡ thấy bất an. Mà chạy không vẫn chưa đủ, anh còn bắt đầu đi tập gym nữa. Cứ thế, việc kinh doanh của hàng anh càng làm qua loa, thời gian ở cùng Sae cũng ngắn lại.

Ánh mắt Sae nhìn anh ngày một khác. Khoảng cách giữa anh và người vợ yêu dấu lớn dần. Anh biết mình phải làm gì đó, nhưng lại không biết phải làm gì, làm như thế nào. Anh chỉ thấy bản thân càng ngày càng thiếu kiên nhẫn.

Nếu có thể, anh muốn hướng tới mục tiêu cao hơn. Anh có thể hoạt động với tư cách người chạy đỉnh cao đến khi nào nhỉ?

“Năm năm nữa thôi, Sae. Năm năm sau, anh sẽ từ bỏ. Cho nên, em hãy chịu đựng đến lúc đó nhé.” Taiki hướng về căn phòng Sae đang nằm ngủ mà nói.

Cái gì mà người chạy đỉnh cao. Cậu là dân chuyên chắc? Mấy lời châm chọc của bạn bè vang vọng trong tai Taiki.

“Chỉ năm năm nữa thôi, năm năm. Sau đó dù là việc đồng áng hay việc gì thì anh cũng sẽ giúp em.”

Cơn buồn ngủ ập đến. Taiki với tay về phía cái đèn đeo trán. Ánh sáng vừa tắt, khuôn mặt Tomba nhìn Taiki như một quan toà đập vào mắt anh.

Xoa đầu Tomba, Taiki nhắm mắt, lập tức chìm vào giấc ngủ.

5

Từ sáng Sae đã luôn tắt bật. Đơn hàng đặt xà lách và các loại rau của mùa hè đến không ngừng. Cô thức dậy lúc trời vẫn tờ mờ, thu hoạch ngoài đồng, đóng thùng các tông, giao cho bên vận chuyển. Trong lúc đó cô còn chuẩn bị đồ ăn sáng, dắt Clint đi dạo.

Cơ thể cô kêu lên đầy mệt mỏi vì bận rộn đến mức còn không có thời gian để thở.

Ít nhất thì Taiki cũng nên nói để mình tự lo bữa sáng và đưa Clint đi dạo. Nhưng anh hơn tám giờ mới ngủ dậy, kêu đói, rồi cũng chỉ cứng nệm Clint mà không có ý đưa nó đi dạo.

Anh có cái ăn cái mặc là nhờ ai chứ?

Nhờ ai mà anh có thể vui đầu vào sở thích của mình?

Vừa đưa bút viết vận đơn chuyển phát, Sae vừa bắt đầu bực tức.

“Thôi anh đi đây.” Taiki nói câu đó và đi đến cửa hàng vào khoảng mười một giờ trưa.

Gần trưa mới mở cửa hàng, sáu giờ tối đóng cửa. Anh có thể làm việc tùy hứng như thế hoàn toàn là nhờ Sae làm việc đến tận khuya.

Thấy bắp đùi mình ấm lên, Sae bình tĩnh lại. Clint đang chạm vào người cô.

“A, xin lỗi mày nhé, Clint.”

Sae gác bút, đặt tay lên lưng Clint. Chó rất mẫn cảm với dao động cảm xúc của con người. Chắc nó bận tâm tới Sae đang chìm đắm trong bức tức.

“Tao có hơi sốt ruột. Tao làm mày thấy khó chịu à?”

Clint nằm dưới chân Sae. Mặt nó hướng ra ngoài. Sae nhận ra không biết từ khi nào, nó đã luôn hướng mặt về phía Tây. Chính xác là phía Tây Nam.

“Ở phía Tây có gì ư?” Cô đã hỏi Clint mấy lần, nhưng hiển nhiên không nhận được câu trả lời.

Chỉ là ngẫu nhiên thôi ư? Hay là gia đình từng nuôi nó sống ở hướng đấy?

Sae đã đăng ảnh của Clint lên mạng xã hội, hỏi về chủ của nó. Một con chó được dạy dỗ cẩn thận như thế nên chắc chắn rất được chủ nuôi yêu thương. Nếu vì lí do nào đó mà Clint đi lạc thì chắc chắn người chủ nuôi đang tìm nó đến đỏ mắt mắt. Vậy nhưng không hề có phản hồi nào từ người chủ kia, cũng không có manh mối gì cả.

“Rốt cuộc mày từ đâu đến thế?” Sae hỏi Clint vẫn đang nằm nhìn về phía Tây. Tai nó vểnh lên nhưng vẫn không cử động.

Di động cô có cuộc gọi đến. Sae cầm điện thoại lên theo phản xạ và bắt máy.

“A lô?”

“Cho hỏi đó có phải là cửa hàng Quê Gió không?”

Giọng một người phụ nữ nói tên cửa hàng trên mạng của Sae. Chắc người này chỉ mới ở độ tuổi ba mươi. Giọng khá cao.

“Vâng, đúng vậy ạ.”

“Hôm trước tôi có mua xà lách và dưa chuột hữu cơ của cửa hàng mình. Hàng được giao đến vào hôm qua...”

Cô cảm nhận được thái độ thù hằn trong giọng nói của đối phương. Sae dè chừng. Clint đứng lên, đánh giá tình hình của Sae.

“Lúc tôi thái xà lách thì thấy bên trong có con sâu bướm, xanh lét luôn.”

“Rất xin lỗi quý khách về chuyện đó. Vì rau củ của cửa hàng tôi đều được trồng theo hướng hữu cơ không sử dụng thuốc hoá học nên lúc thu hoạch, dù tôi đã kiểm tra rồi nhưng vẫn khó tránh khỏi sai sót. Cũng vì thế nên tôi đã giải thích rõ điều này trên trang chủ của cửa hàng rồi ạ.”

“Cô nói cái gì cơ? Có sâu bướm, sâu bướm đấy. Tôi không cần biết có dùng thuốc trừ sâu hay không, nhưng sao cô dám bán rau có sâu bướm hả? Nếu tôi nhìn nhầm rồi ăn phải thì cô chịu trách nhiệm nổi không?”

Càng nói, giọng của đối phương càng kích động.

“Thế nên tôi đã giải thích rõ là có thể có trường hợp này trên trang chủ của cửa hàng.”

“Ý cô là tại tôi á? Tại tôi không đọc kĩ phần lưu ý đã tự tiện đặt hàng?”

“Dạ không, tôi không có ý đó...”

“Tôi chỉ muốn ăn rau ngon, tốt cho cơ thể. Nếu tôi biết trong rau có sâu thì không đời nào tôi đặt hàng. Cô có bình thường không đấy?”

Có con sâu thôi mà, rửa sạch đi vẫn ăn được, có vấn đề gì đâu... Dù muốn hét lên điều đó nhưng Sae vẫn kìm nén.

“Chân thành xin lỗi quý khách. Nếu quý khách muốn, tôi xin phép làm thủ tục hoàn lại tiền hàng.”

“Đương nhiên rồi. Ai thèm trả tiền mua đồng rau đầy sâu này của cô chứ. Thế có khác gì lừa tiền đâu, đồ lừa đảo.”

Bàn tay cầm di động của Sae run lên.

Cũng có lúc khách hàng than phiền chuyện không quá liên quan, nhưng đây là lần đầu tiên cô bị nói gay gắt như thế này.

Sae rất muốn bóp chặt lại.

Ánh mắt của cô giao với Clint. *Giúp tao với, Clint! Xin hãy giúp tao!* Cô cầu cứu với nó.

Clint đặt đầu lên đùi Sae. Tức thì, hơi ấm của Clint sưởi ấm trái tim đã đóng băng của cô.

“Vậy thì tôi xin phép làm thủ tục hoàn tiền. Xin quý khách hãy điền thông tin cần thiết trên trang chủ. Tôi rất xin lỗi vì đã khiến quý khách có trải nghiệm không vui này.”

“Tôi sẽ không đặt hàng nhà cô nữa đâu.” Dứt lời, cô ta đơn phương dập máy luôn.

Sae cắn chặt môi, xoa đầu Clint.

“Cảm ơn mày. Nếu không có mày, có lẽ tao đã điên lên mà nói lại rồi. Làm nghề dịch vụ nên tao không thể làm điều đó được...”

Clint ngẩng đầu, liếm tay Sae như muốn nói cô đừng bận tâm đến chuyện đó.

“Đúng rồi. Phải lấy lại tinh thần mới được. Việc cần làm nhiều như núi, chúng đâu có chờ tao chứ.”

Sae cầm bút, bắt đầu thao tác gửi hàng.

Được một lúc, lại có cuộc gọi đến. Sae rụt rè kiểm tra tên người gọi đến hiển thị trên màn hình. Là Taiki.

“A lô, là anh đây.”

“Em biết rồi. Có chuyện gì vậy?” Giọng cô lộ rõ sự không vui.

“Thời tiết đẹp quá nên anh định bây giờ sẽ chạy lên Ushidake. Bữa tối anh muốn ăn thịt viên.”

Taiki vẫn thờ ơ với tâm trạng của Sae như mọi khi.

“Em đang bận bù đầu mà chồng đã không giúp thì thôi còn muốn đi chạy đường mòn theo sở thích. Xin lỗi anh chứ em không có thời gian làm thịt viên đâu.” Sae xả một tràng.

“Hơ? Em đang giận chuyện gì ư?”

“Không có.”

Trước kia cô còn nghĩ anh vô tư hồn nhiên, nhưng bây giờ chỉ thấy vô duyên. Taiki bị thiếu khuyết trầm trọng khả năng đọc cảm nhận của người khác.

“Em cũng biết mà, anh không giỏi mấy công việc đơn giản nhàm chán. Anh muốn giúp em lắm mà lực bất tòng tâm.”

“Anh không thể sửa lại cách ăn nói của mình hả? Nghe mà phát bực.”

“Anh xin lỗi.” Taiki đáp mà một chút cũng không cảm thấy là mình sai.

Điều đó càng làm cô bực hơn.

“Thôi, anh đi đây. Bữa tối em làm đơn giản là được.”

Cuộc gọi kết thúc. Sae nắm chặt điện thoại, thở dài.

“Sao anh ta không thể nói mấy câu em đã vất vả rồi hay cảm ơn em nhé nhỉ? Chỉ cần nói thế thôi đã giúp tao thấy thanh thản hơn nhiều.”

Sae cúi mặt. Bỗng nhiên cô thấy mình bất lực, nước mắt tuôn trào.

Cô đã từng thích anh đến vậy. Tình yêu của họ từng nồng cháy như thế. Họ đã hứa sẽ kết hôn và trở nên hạnh phúc cơ mà. Cô vươn tay, chạm vào Clint. Chỉ có Clint là niềm an ủi dành cho cô.

“Cảm ơn mày đã ở bên cạnh tao.”

Sae òa khóc, vùi mặt vào bộ lông của Clint.

“Tomba, lại đây nào!” Taiki vừa thả mình ngồi xuống sofa đã gọi Tomba.

Tomba nhẹ nhàng chạy đến, nhảy lên sofa. Anh ôm lấy Tomba, mạnh mẽ xoa đầu, lưng và ngực của nó. Tomba thả lỏng, ra điều vui vẻ.

“Buổi trưa có chuyện gì sao? Tao thấy Sae có vẻ không vui?” Taiki hỏi Tomba. “Từ lúc tao về đến khi ăn xong bữa tối, cô ấy không nói một lời nào cả.”

Anh nhìn về phía nhà tắm. Rửa bát xong liền đi tắm là thói quen của Sae.

“Bữa tối cũng là cà ri đông lạnh. Dù bận đến mấy thì trước kia Sae vẫn nấu ăn. Món cà ri thịt bò ninh nhừ, óng ánh. Tao rất thích cà ri Sae nấu, nhưng hình như lâu lắm rồi chưa được ăn... À, không phải. Tháng trước mới ăn mà.”

Taiki cười gượng, gãi đầu.

“Nói chung là dạo này tâm trạng Sae cứ không tốt mãi thôi. Mà có bị cô ấy giận cá chém thớt lần nào không?”

Tomba vẫy đuôi.

“Ờ thì tao biết cô ấy không phải người như vậy nhưng chắc cô ấy đang mệt mỏi vì làm việc quá sức.”

Miệng thì nói thế nhưng anh biết nhờ cô thức khuya dậy sớm làm việc mà anh được thoả thích làm điều mình muốn.

“Tao đã cố gắng giữ ý rồi, nhưng chắc vẫn chưa đủ nhỉ?”

Tomba tiếp tục vầy đuôi. Từ trước đến nay mỗi khi Sae không vui, không khí trong nhà lại trùng xuống làm anh chẳng muốn ở lại. Nhưng giờ có Tomba thì lại khác. Chắc là vì cái đuôi không ngừng phe phẩy của Tomba đã xua tan bầu không khí nặng nề kia.

“Mày cũng thấy không đủ đúng không? Đó là điểm yếu của tao đấy. Tao không biết đoán tâm trạng của người khác. Cuối cùng lại chỉ chăm chăm làm điều mình muốn. Tao nên làm gì đây?”

Tomba nhảy xuống từ sofa. Nó băng qua phòng khách, dừng lại ở cửa ra vào, quay đầu lại.

“Sao thế? Mày muốn tao đi theo mày ư?”

Taiki đứng dậy. Tomba đã đi ra hành lang. Anh đi theo. Tomba đang đứng trước hiên nhà. Nó nhìn sợi dây dắt dùng khi đi dạo đang được treo trên tường.

“Mày muốn đi dạo á? Tha cho tao đi!”

Tomba hành động như thể bỗng nhiên mất hứng với sợi dây, nó đi qua Taiki, rồi quay lại phòng khách.

“Rốt cuộc mày muốn gì hả?”

Taiki vừa nghiêng đầu vừa quay lại phòng khách. Tomba cuộn tròn người nằm trên ghế sofa.

“Mày muốn nói gì? Có điều muốn nói thì phải nói cho rõ ra chứ!”

Anh vừa cẩn thận để không giẫm trúng Tomba vừa ngồi xuống một đầu sofa.

“Mày muốn khoe dây dắt nhưng không muốn đi dạo à? Khó quá... Mà chó cũng biết đồ người hả?”

Vừa một mình suy tư vừa tự hỏi, Taiki bất lực cười.

“Giá như mày biết nói chuyện thì tốt biết mấy.”

Anh vuốt ve Tomba. Vào khoảnh khắc đó, anh cảm thấy có dòng điện chạy trong người.

“Phải rồi! Gần đây Sae ra vườn thu hoạch từ lúc trời tờ mờ sáng đúng không? Thế thì tao nên đưa mày đi dạo buổi sáng thay cô ấy nhỉ. Ý mày là vậy, đúng không Tomba?”

Đó là lí do Tomba dẫn anh ra chỗ sợi dây dắt chó.

“Tao không ngờ mày thông minh đến vậy đấy. Gợi ý của mày hay lắm. Mong là Sae sẽ thấy vui vẻ hơn. Mày chờ một chút nhé!”

Taiki đi về phía phòng bếp. Anh lấy lon bia và mấy miếng khoai lang cắt sẵn ra rồi quay lại ghế sofa. Anh mở nắp lon bia, chạm nhẹ cái lon vào mũi Tomba.

“Cạn li. Mong là Sae sẽ thấy vui vẻ hơn.”

Làm một ngụm bia xong, anh cho Tomba ăn khoai lang.

“Đây là phần thưởng cho gợi ý của mày. Từ sáng mai, mày sẽ đi dạo cùng tao. Phải dậy sớm một chút nhỉ.”

Taiki vừa cười vừa tiếp tục uống bia.

Vừa ra đồng thu hoạch về, Sae không thấy bóng dáng Taiki và Clint đâu cả.

Vài ngày trước, Taiki đột nhiên tuyên bố: “Anh sẽ đưa Tomba đi dạo buổi sáng.” Cô đã nghĩ thể nào cũng chỉ được dăm ba bữa thôi, không ngờ Taiki vẫn tiếp tục chăm chỉ đưa Clint đi dạo mỗi sáng. Dù cô rất cảm kích việc Taiki đưa Clint đi dạo, nhưng không để tâm đến chuyện chuẩn bị đồ ăn cho Clint quả là đúng với tính cách của Taiki. Rót nước người ngâm đồ ăn cho chó vào nước nóng cho phồng lên, người rửa sạch bát đựng nước, vẫn là Sae. Nếu cho chó ăn thức ăn cứng rồi uống nước, thức ăn nở ra trong dạ dày có thể gây ra bệnh xoắn dạ dày.

Hỏi Clint mới đến, thì thoảng Taiki có cho Clint ăn, nhưng từ lúc Sae nói điều đó, Taiki ca cẩm “Phiền phức” rồi không đụng đến đồ ăn cho chó lần nào nữa.

“Phiền phức cái gì chứ. Chuẩn bị đồ ăn cho anh còn phiền hơn nhiều ấy. Với cả nó là Clint, không phải Tomba!”

Taiki vẫn tiếp tục gọi con chó là Tomba. Sae thì gọi là Clint. Cả hai đều chẳng bận tâm đến việc người còn lại gọi con chó bằng cái tên khác. Bản thân Clint bị gọi tên nào thì vẫn phản ứng như thường.

“Vợ chồng mình đã thành ra thế này rồi...”

Sae rót nước ấm lên bát đã đổ sẵn thức ăn cho chó. Chắc nước ấm sẽ bị nguội ngay thôi. Thức ăn cho chó sũng nước cũng mất hình dạng sau vài chục phút.

Cả tình yêu cũng vậy. Tình yêu của Sae và Taiki cũng nguội lạnh mà mất đi hình dạng sau mười mấy năm thời gian. Giờ thì nó không thể quay lại như trước nữa rồi. Chỉ nghĩ như vậy thôi, nước mắt cô lại trào ra. Cứ nghĩ đến việc mình buồn bã là tại Taiki, cô lại nổi giận, nước mắt càng dâng lên.

Người chọn Taiki là cô mà. Đúng là tự làm tự chịu. Sae nói với chính mình. Cô không muốn chán ghét Taiki hơn nữa. Nước mắt cứ chảy mãi không dừng. Sae rửa bàn tay lấm lem bùn đất vì làm lụng ngoài đồng, sau đó lau nước mắt bằng bàn tay ướn nhẹp.

Cô tự hỏi lần cuối cùng mình trang điểm là khi nào. Cô nghĩ mà vẫn không thể nhớ nổi. Sae cứ ngỡ việc trang điểm, lên đồ ra ngoài là quá khứ hàng chục năm trước rồi.

Về phòng ngủ, Sae ngồi xuống trước bàn trang điểm, nhìn vào gương. Vì làm việc đồng áng mà tóc cô ướn dểm mồ hôi, da mặt thô ráp. Cô mới bước sang tuổi bốn mươi chưa lâu nhưng khuôn mặt phản chiếu trong gương trông cứ như đã sáu mươi rồi vậy.

Cứ thế này thì không ổn! Ít nhất cũng phải vẽ lông mày tô son vào mới được. Nghĩ vậy cô liền xem lại mấy món đồ trang điểm. Bút chì kẻ mày cần chuốt nhưng không thấy cái gọt đầu cạo. Son thì cây nào cũng không phải màu thịnh hành.

Sae quay lưng về phía gương.

Lẽ ra không phải thế này. Lấy người mình yêu, xây dựng một gia đình hạnh phúc. Không có con không phải lỗi của ai cả. Dù vậy, chắc chắn bọn họ có thể là cặp vợ chồng không dứt tiếng cười.

Còn bây giờ, chỉ khi có Clint ở bên, cô mới có thể mỉm cười từ tận đáy lòng.

“Mày mau về đi mà, Clint. Tao xin mày đấy.”

Sae cúi đầu ủ rũ.

8

“Hôm nay sẽ đi đến Ushidake, nơi chúng ta lần đầu gặp nhau.” Vừa nắm vô lăng, Taiki vừa nói.

Anh đã chán ngấy việc đi dạo quanh nhà với Tomba rồi. Anh không thể hiểu nổi làm sao mấy chủ nuôi có thể dẫn chó đi dạo theo tuyến đường cố định suốt bao nhiêu năm trời chứ. Chủ nuôi còn chán nói gì đến chó.

Giữa đường anh ghé vào cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn để lót dạ trong lúc vận động. Dù leo núi hay chạy đường mòn đều không thể thiếu đồ ăn lót dạ. Người ta hay gọi là hiện tượng hạ đường huyết. Khi năng lượng cạn kiệt, cơ thể sẽ rơi vào tình trạng thiếu đường trong máu, gọi là “đụng tường”*. Để điều đó

không xảy ra thì cần mang theo đồ ăn để nạp năng lượng cho cơ thể ngay lập tức. Anh tiện thể mua luôn đồ khô cho chó.

“Tomba cũng cần nạp năng lượng mà nhỉ.”

Nước thì anh đã mang từ nhà đi. Săn tiện đưa Tomba đi dạo, anh sẽ chạy trong núi luôn. Vì không phải luyện tập bài bản nên không cần bận tâm quá nhiều. Anh đỗ xe ở chỗ mọi khi, thay giày chạy. Co duỗi người để khởi động một lúc xong, anh đeo balo, cầm dây dắt của Tomba. Nếu có thể thì Taiki muốn để con chó chạy tự do. Nhưng anh không thể tháo dây dắt một khi chưa chắc chắn rằng Tomba có thể chạy theo mình. Nếu Tomba đi lạc trên núi và không tìm lại được, khéo cả đời này Sae sẽ không tha thứ cho anh mất.

“Nào, đi thôi!”

Taiki vừa bắt đầu chạy, Tomba đã chạy theo. Tomba điều chỉnh tốc độ, chạy bên cạnh Taiki. Dáng chạy rất tao nhã.

“Giỏi lắm, Tomba!”

Vừa vào đường lên núi, Tomba đã lùi xuống phía sau Taiki. Đường hẹp nên không thể chạy ngang hàng được. Taiki vừa chạy vừa điều chỉnh chiều dài của dây dắt chó. Đường núi quen thuộc, nhưng chạy cùng Tomba lại có cảm giác mới mẻ.

“Mày thấy sao? Có sảng khoái không, Tomba?”

Tomba nhìn như đang cười. Nụ cười trên miệng Taiki cũng rộng hơn.

“Thích nhỉ. Không khí cũng trong lành, quá tuyệt luôn! Thế mà Sae không hiểu sự thú vị của chạy đường mòn.”

Cả cơ bắp trên chân và tim phổi đều ở trong trạng thái tuyệt vời. Dù anh chạy nhanh hơn bình thường một chút nhưng hơi thở không gấp, cơ bắp cũng không phản kháng.

Càng lên cao đường càng dốc. Dù muốn tăng tốc, Taiki cũng phải từ bỏ ý định. Nếu là luyện tập, anh cần tạo sức ép cho cơ bắp, nhưng hôm nay anh chạy thay việc đưa Tomba đi dạo.

Cứ liên quan đến thể thao là mình lại hứng lên. Taiki cười khỏ.

Chạy khoảng ba mươi phút thì Taiki dừng lại.

“Mình nghỉ giải lao chút nhé, Tomba!”

Anh uống nước, điều chỉnh lại nhịp thở đang có chút gấp gáp. Hơi thở Tomba cũng có phần dồn dập, nhưng nét mặt nó vẫn bình tĩnh.

Nhìn bộ dạng của con chó lúc mới gặp thì chắc hẳn nó đã lang thang trên núi mấy tuần rồi. Nó đã quen với núi rừng. Chỉ nhiều đây chưa nhằm nhò gì.

“Nước đây, mày muốn uống không?”

Tomba nhìn Taiki. Anh đổ nước ra nắp bình, đưa đến gần miệng Tomba. Tomba uống nước chộp chộp.

“Mày đúng là tay chạy thiên bẩm. Ghen tị quá!”

Anh xoa đầu Tomba, cất bình nước vào balo, tiện thể lấy ra viên bổ sung axit citric bỏ vào miệng. Chỉ thế thôi cũng đủ làm anh thấy thoải mái rồi, chắc là nhờ bản tính dễ bằng lòng trời sinh.

Anh đưa cho Tomba miếng đồ khô.

“Không có dây dắt cũng ổn chứ? Mà sẽ không tự ý đi lung tung đâu, đúng không?”

Anh hỏi Tomba đang cắn miếng thịt khô. Vừa chạy vừa cầm dây dắt rất bất tiện.

Tomba ăn xong, Taiki tháo dây, nhét vào trong balo.

“Mình chạy thêm ba mươi phút nữa rồi về nhé? Chắc Sae sẽ lo lắng đấy.”

Taiki vỗ nhẹ lên đầu Tomba, rồi lại bắt đầu chạy. Cứ chạy được mười bước, anh lại kiểm tra phía sau. Tomba vẫn bám sát anh.

“Rất tốt. Mà giỏi lắm, Tomba!”

Taiki hét lên.

9

“Thật là, cả hai đi đến tận đâu không biết!”

Taiki và Clint vẫn chưa về. Cô đã gọi mấy lần mà Taiki không bắt máy lấy một lần. Gửi tin nhắn qua Line cũng không thấy trả lời.

“Chẳng lẽ họ gặp tai nạn rồi?”

Sae đứng ngồi không yên nên bèn lên ô tô.

Cô chạy vòng quanh đường ruộng ở gần nhà nhưng không thấy bóng dáng Taiki đâu cả. Hỏi mấy người quen đang làm việc

đồng áng cũng không ai nói đã gặp anh.

“Đi đâu rồi không biết.”

Sự lo lắng và khó chịu càng lúc càng dâng lên mãnh liệt. Nếu Clint có chuyện gì, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Taiki. Vừa nắm chặt vô lăng, cô vừa nghĩ như vậy. Nhận ra điều đó làm chính bản thân cô phải bàng hoàng. Nếu họ gặp tai nạn thì không chỉ Clint, mà có lẽ Taiki cũng bị thương. Nhưng đâu đó trong cô đã nghĩ dù Taiki có bị thương nặng đến mấy thì cũng kệ, chỉ cần Clint không sao là được. Cô coi trọng con chó sống cùng chưa tới một tháng hơn người chồng sớm tối bên nhau mười mấy năm trời.

Sae dừng xe bên đường. Cô dựa lưng vào ghế, nhắm mắt.

“Không ổn thật rồi. Bọn mình...” Cô cắn môi khẽ nói.

10

Phóng tầm mắt sẽ thấy phía trước là bãi đá lởm chởm. Đường lên núi càng lúc càng hẹp, có rất nhiều đá cục và đá tảng nhô lên. Bên trái đường lên núi là vách đá dựng đứng, nếu chẳng may bị ngã thì sẽ trượt xuống gần năm mươi mét.

Taiki giảm tốc độ, đề phòng những viên đá nổi không chắc chắn.

“Mày cũng phải cẩn thận đấy, Tomba!” Taiki nói với Tomba ở phía sau. Tiếng thở đều đều của Tomba thay cho câu trả lời.

Ở điểm dừng chân đầu tiên, anh đã định chạy thêm ba mươi phút rồi sẽ xuống núi, nhưng anh lại mải mê quá mà đã chạy gần một tiếng rồi. Đi qua khu đá lởm chởm này thì họ sẽ nghỉ một lát vậy. Tomba chắc cũng mệt rồi.

Nhiệt độ tăng cao đột ngột. Cả người Taiki toàn mồ hôi, cổ họng cũng khô khốc. Có lẽ do đổ quá nhiều mồ hôi mà bắp đùi trong bên phải thi thoảng lại run lên.

“Chắc mình đã cày mạnh mà chạy quá sức rồi.” Taiki lẩm bẩm.

Hồi còn trẻ, anh có thể không quan tâm đến tình trạng cơ thể hôm đó mà thoải mái vận động, nhưng giờ anh không thể làm như vậy được. Không chỉ là sự khác biệt giữa tình trạng tốt và xấu của cơ thể giờ đã rõ ràng hơn, mà ngay cả khi anh đang chạy vào đà, nếu vượt quá giới hạn thì anh sẽ xuống sức ngay lập tức.

Nếu uống loại thực phẩm chức năng có axit amin anh luôn để trong balo, cơ bắp sẽ ngừng run rẩy.

“Đến lúc nghỉ phải uống nước và thực phẩm chức năng mới được.”

Tầm trăm mét nữa là đi hết khu vực đá lởm chởm. Sau đó là có thể chạy sang đường rừng rồi. Anh sẽ nghỉ ở đó.

“Chỉ một chút nữa thôi, Tomba. Chạy thêm chút nữa rồi nghỉ một lát, sau đó chúng ta sẽ xuống núi.”

Chỗ đường lên núi chuyển từ khu vực đá lởm chởm sang đường rừng đã lọt vào tầm mắt.

Đúng lúc Taiki nghĩ chỉ còn một chút nữa thôi thì Tomba ở phía sau bỗng sủa văng lên.

“Mày sao thế?”

Taiki đang định quay lại thì hình ảnh lần đầu tiên anh gặp Tomba chợt hiện lên trong đầu.

“Gấu sao?”

Chân Taiki khụy xuống vì sợ gấu ngựa xuất hiện. Anh dừng chạy. Vừa dồn lực vào chân để triệt tiêu quán tính, bắp chân trong bên phải của anh đã bị chuột rút.

“Đau!”

Anh cau mày vì cơn đau, chỉ đứng bằng chân trái. Nhưng rồi chân trái cũng lão đảo. Anh bị vấp vào hòn đá nhô lên khỏi mặt đất. Vừa mới nghĩ “Nguy rồi!” thì Taiki bị mất thăng bằng. Cơ thể nghiêng về bên trái, chân phải lơ lửng. Anh gắng sức vươn tay, nhưng chỉ nắm được không khí.

“Tomba!” Anh cầu cứu con chó.

Nhưng vô ích. Taiki đã ngã xuống vách đá.

“Tomba, Sae!”

Anh gọi tên những người mình yêu quý. Cơ thể bị va mạnh vào cái gì đó, Taiki mất đi ý thức.

Những người đàn ông mặc đồng phục của đội cứu hộ đi xuống từ chiếc trục thăng vừa đáp xuống bãi đỗ. Chiếc cang được đưa ra khỏi trục thăng, mấy người đàn ông đẩy nó tiến về phía cô.

Sae nuốt nước bọt.

Quá trưa vẫn không thấy Taiki và Clint trở về nên cô chạy tới Ushidake xem thử. Xe của Taiki được đỗ ở gần đường lên núi.

Sae đoán họ hẳn đã gặp chuyện trên núi rồi. Nghĩ vậy nên cô đi thẳng tới đồn cảnh sát.

Lúc đội bảo vệ vùng núi thuộc lực lượng cảnh sát tỉnh Toyama phát hiện ra thi thể của Taiki dưới vách núi cũng là gần năm giờ chiều.

Nhân viên cứu hộ lớn tuổi tiến về phía Sae.

“Vì có bằng lái xe nên tôi có thể khẳng định là chồng cô. Nhưng cô có muốn xác nhận lại không?”

Thi thể của Taiki đặt trên cang được phủ vải bọc.

“Tôi không nên xem thì hơn, đúng không ạ?” Sae hỏi lại.

Taiki đã nói với cô rất nhiều lần về sự thâm hiểm của thi thể người bị ngã và đập vào vách núi.

“Cô hãy kiểm tra mặt xem sao. Cho dù cậu ấy bị thương khá nặng...”

“Tôi hiểu rồi.”

Nhân viên cứu hộ kéo tấm vải phủ trên thi thể. Sae nhắm chặt mắt.

“Đúng là chồng tôi ạ.” Cô nói theo phản xạ.

“Cảm ơn cô. Chúng tôi xin gửi lời chia buồn tới gia đình.”

Nhân viên cứu hộ che tấm vải lại như cũ. Họ chấp tay, cúi đầu trước Taiki.

“Vậy chúng tôi sẽ đưa thi thể đến đồn cảnh sát.”

“Cho tôi hỏi...” Sae gọi nhân viên cứu hộ lại.

“Có chuyện gì vậy?”

“Các bác có thấy con chó nào ở gần chỗ chồng tôi bị ngã không? Nó là chó lai, khá giống chó chăn cừu. Chắc chắn nó đã lên núi cùng với chồng tôi.”

“Nếu là con chó đó thì tôi nghe nói mấy nhân viên cứu hộ leo lên núi có nhìn thấy. Nó ở bãi đá lởm chởm chỗ chồng cô bị ngã, nhìn chằm chằm xuống thi thể. Khi nhận ra nhân viên cứu hộ tới gần thì nó nhảy lên rồi chạy mất. Đội cứu hộ cũng đoán nó là chó của nhà cô nên có chia ra tìm nhưng đến giờ vẫn chưa thấy.”

“Thế ạ...”

Sae xoa ngực. Clint vẫn bình an. Đầu đó trong cô nghĩ chỉ cần như vậy thôi, cô cũng được an ủi rồi.

“Cô có thể cho tôi biết tên con chó không? Nếu được gọi tên, có lẽ nó sẽ xuất hiện.”

“Tên nó là Clint... Tomba ạ.” Sae trả lời.

Nó đã lên núi cùng Taiki nên chắc vẫn luôn được gọi với cái tên Tomba. Nếu vậy thì gọi Tomba thay vì cái tên Clint do Sae đặt, biết đâu nó sẽ có phản ứng.

“Tôi sẽ nói lại với nhân viên cứu hộ.”

“Vâng, nhờ các bác ạ.”

Sae cúi đầu lần nữa. Nhân viên cứu hộ đẩy cang về phía bãi đỗ xe.

Nước mắt trào ra khi cô nhận được tin tìm thấy thi thể của Taiki đã cạn khô.

Vì cô nghĩ đến điều đó nên Taiki mới chết... Cảm giác tội lỗi liên tục bùng lên trong lồng ngực Sae.

“Con đâu có muốn anh ấy chết.”

Sae nhìn lên trời.

“Clint ơi, mau về nhà đi. Tao xin mày đó.”

Cô cầu nguyện với bầu trời bắt đầu nhuộm ánh hoàng hôn.

* * *

“Cháu vẫn chưa tìm được con chó sao?”

Bà Sumi hỏi Sae sau khi dâng hương xong.

Vì chết do tai nạn nên thi thể của Taiki được chuyển sang khám nghiệm hành chính và gửi về nhà một tuần sau đó. Lễ tang kết thúc vào ngày hôm kia. Clint mất tích cũng đã gần mười ngày.

“Không chỉ mất chồng mà còn mất luôn cả chó, đáng buồn quá.”

“Vâng, cháu thấy cô đơn lắm.” Sae mỉm cười.

“Nhưng con chó đó đúng là vô ơn.”

“Cháu nghĩ không phải vậy đâu ạ.” Sae phản đối.

“Không phải chỗ nào chứ?”

“Chúng cháu chỉ là bày đàn của nó thôi. Đàn tan rã nên Clint mới đi mất. Nó đã đi tìm bày đàn đích thực của mình.”

“Ta chẳng hiểu cháu nói gì cả. Sae à, cháu vẫn ổn chứ?”

“Vâng ạ. À đúng rồi, năm sau cháu sẽ cố gắng cả phần ruộng của bác nữa.”

“Thật không?”

“Vâng. Từ giờ cháu sẽ làm việc chăm chỉ.”

Cô rót trà trong ấm nhỏ vào chén rồi đưa cho bà Sumi. Bà uống lấy một ngụm.

Đúng vậy. Cô phải làm việc chăm chỉ. Nếu bận rộn từ sáng đến tối, có lẽ cô sẽ không có thời gian dằn vặt vì cảm giác tội lỗi kia.

Thế nhưng, trước đó cô phải nuôi một chú cún mới được.

Sae nghiêng tách trà của mình.

Cô cũng phải tìm cho mình một người bạn đồng hành.

“Nói mới nhớ, ta có người quen đang tìm người muốn nhận nuôi chó con đấy. Cháu thấy sao hả Sae?”

Bà Sumi lên tiếng như đọc được tiếng lòng của Sae.

“Bác giới thiệu cho cháu với.” Sae trả lời ngay lập tức.

CÔ GÁI BÁN HOA VÀ CHÚ CHÓ

1

Miwa mở cửa sổ ô tô. Không khí có lẫn bụi bẩn tràn vào trong xe. Cơn gió tháng Mười Hai cũng không làm dịu được cơn nóng trong người.

Mồ hôi chảy xuống mắt. Chị lấy tay lau mồ hôi trên trán.

“Thật là!”

Dù đã dùng giấy ướt lau kỹ bàn tay dính đầy bùn đất nhưng Miwa vẫn không lau sạch được hoàn toàn vết bẩn. Bùn dính cả vào kẽ móng tay được sơn đầy nghệ thuật.

Chị muốn về sớm, ngâm mình trong bồn nước nóng. Chị muốn rửa sạch những bụi bẩn bám trên người.

Miwa lấy bao thuốc lá từ ngăn để đồ rồi rút một điếu. Chị nhận ra bàn tay đang định châm lửa của mình run lên bần bật. Chờ bao lâu cũng không bớt run, Miwa từ bỏ, ném điếu thuốc vẫn chưa được châm lửa ra ngoài.

Một giây sau, đèn pha như bắt được bóng cái gì đó. Miwa ngay lập tức đạp phanh. Bụi bặm ồ ạt bay lên, chị vội vàng đóng cửa sổ.

“Gì thế nhỉ?”

Chị dừng xe, đưa mắt nhìn tình hình xung quanh. Là hươu hay lợn rừng chăng? Cũng có thể là gấu chưa biết chừng.

Bụi đất lắng xuống. Khu vực đèn pha chiếu sáng không thấy bóng dáng loài động vật hoang dã nào.

“Do mình tưởng tượng sao?”

Miwa thở hắt ra, lại lấy tay lau mồ hôi trên trán. Thô ráp quá. Bàn tay vẫn run rẩy như cũ.

“Ghét thật đấy.”

Miwa đang định nhấn ga thì có cảm giác thứ gì đó đang nằm ở phía trước. Nó cách xe chị khoảng mười mét. Là loài động vật giống chó nhưng từ độ lớn chắc không phải cáo hay chồn.

“Không phải gấu con đâu nhỉ?”

Miwa chớp mắt liên tục. Chị nhớ lại lời người ông sống trên núi hay nói với mình.

“Chắc chắn gấu mẹ đang ở gần gấu con, nên cháu đừng bắt cản đến gần nó.”

Nhưng thứ chạy ngang qua đường rừng mà chị thấy trông không giống gấu chút nào.

Quá sợ hãi, chị thử nhấn còi. Ở trong khu rừng không có một chút ánh sáng do con người tạo ra ngoài đèn pha ô tô, tiếng còi xe tan biến như bị bóng đêm nuốt chửng.

Thứ đang nằm ở phía trước ngẩng đầu lên. Được đèn xe chiếu sáng, đôi mắt nó long lanh. Là một con chó. Chắc nó là chó đi lạc hoặc là chó hoang.

“Tránh ra nào!”

Chị lại bấm còi. Con chó không động đậy. Nó ngẩng đầu, phe phẩy đuôi.

“Đã bảo tránh ra mà. Tao sẽ cán qua mày đấy.”

Chị vừa hét vừa bấm còi. Nhưng con chó vẫn không nhúc nhích.

“Tha cho tao đi.”

Tại sao lúc nào chị cũng gặp phải mấy chuyện như thế này chứ? Cứ nghĩ vậy nước mắt chị lại ứa lên. Chị vừa mới tự hứa là sẽ không khóc nữa chỉ mấy tiếng trước thôi mà.

“Đáng ghét!”

Miwa hét lên, mở cửa xe. Chị định sẽ đóng cửa xe nếu con chó động đậy thì ai dè nó không thêm nhúc nhích lấy một phân. Nó chỉ ngẩng đầu nhìn về phía chiếc xe, nhẹ nhàng vẫy đuôi. Đáng vẻ như đang kêu cứu.

Miwa đi vòng ra phía sau xe, mở khoang chứa đồ, lấy ra cái xẻng dính đầy bùn đất.

“Mày muốn tao giúp mày ư? Mày sẽ không đột nhiên nhảy về phía tao đấy chứ? Tao có xẻng đấy, nếu mày dám làm gì, tao sẽ đánh bay mày cho xem.”

Hai tay chị cầm cái xẻng vừa cảnh giác nhìn xung quanh vừa tiến lại gần chỗ con chó.

Tuy nó giống chó chăn cừu nhưng cơ thể nhỏ hơn. Chắc là lai giữa chó chăn cừu với giống chó nào đó.

“Mày bị sao thế?”

Chị vừa lên tiếng hỏi, đuôi của nó vẫy mạnh hơn. Có lẽ nó rất quen thuộc với con người.

“Mày bị thương hả?”

Phần lông nửa thân dưới của con chó bị ướm và dính chặt vào cơ thể.

“Máu ư?”

Miwa quên nỗi sợ mà lại gần con chó. Con chó liên tục thở gấp.

“Tao chỉ chạm vào chút thôi, mày đừng cắn tao nhé.”

Chị từ từ vươn tay ra để con chó không sợ hãi, sờ vào chân sau của nó. Chị đưa đầu ngón tay ướm dẫm lên trước mắt mình. Là máu.

“Mày bị thương rồi. Làm sao đây?”

Đang định đưa tay vào lấy di động trong túi áo khoác thì Miwa khựng lại. Phải giải thích chuyện đêm hôm khuya khoắt ở nơi rừng núi cách xa khu vực dân cư này như thế nào đây? Chị không nghĩ ra lí do nào hợp lí cả.

“Mày chờ tao chút nhé!”

Miwa nói với con chó rồi quay lại xe. Chị nhét chiếc xẻng vào trong cốp, rồi lấy tấm bạt ra và trải lên ghế sau. Chị cất bạt trong cốp để phòng hờ, không ngờ giờ lại có ích.

Chị quay lại chỗ con chó.

“Tao bế mày lên được chứ?”

Áo khoác của chị đã bẩn sẵn vì lấm lem bùn đất rồi. Chị không ngại dính thêm máu chó nữa.

Miwa ôm con chó lên. Nó gầy trơ xương và nhẹ đến mức đáng buồn.

“Mình đến bệnh viện nhé?”

Chị vừa nhìn vào mắt con chó vừa bảo, nó liền liếm đầu mũi chị.

* * *

Có vẻ đuôi trái của con chó đã bị dao hay thứ gì đó đâm vào.

Bác sĩ cấp cứu của bệnh viện thú y nói có vẻ đó là răng nanh của lợn rừng. Con chó sẽ được phẫu thuật khẩn cấp để khâu miệng vết thương và làm các loại kiểm tra chi tiết khác.

Miwa tạm thời trở về nhà trong lúc đó. Chị đi tắm, rửa sạch bụi bẩn bám trên người, ăn nhẹ cái gì đó rồi quay trở lại bệnh viện.

Nó không phải chó chị nuôi, cứ để mặc nó cũng không sao cả. Với con chó thì được chị đưa đến bệnh viện cho đã là tốt lắm rồi. Nhưng trong lòng Miwa vẫn bận tâm vì hôm nay chị đã gặp nó tại đúng chỗ đó, vào thời điểm đó. Và cả ánh mắt của con chó nữa. Bị thương nặng đến suýt chết, phải cầu cứu người khác mà ánh mắt lại bình thản đến lạ. Chị rất muốn biết tại sao nó lại có ánh mắt như vậy.

Khi Miwa hỏi tình hình ở quầy lễ tân của bệnh viện thì được thông báo ca phẫu thuật đã kết thúc tốt đẹp. Vết thương không ảnh hưởng đến tính mạng. Chị vừa thở phào thì bác sĩ phụ trách đi đến.

“Đúng là nó đã bị lợn rừng tấn công. Cô Sugai nói con chó đó không phải là chó của cô, phải không ạ?”

“Vâng, tôi tình cờ thấy nó nằm trên đường.”

“Ở trên núi phải không?”

“Vâng.”

“Trên người nó có gắn chip. Theo thông tin từ đó thì nó đã được nuôi ở tỉnh Iwate. Tên nó là Tamon, chó đực, bốn tuổi. Ngày mai tôi sẽ thử liên lạc với chủ nuôi của nó.”

“Bác sĩ, tôi muốn hỏi tình trạng của con chó thế nào rồi ạ?”

Bác sĩ thú y nén lại cơn ngáp. Trời sắp sáng rồi. Với Miwa thì không có gì to tát nhưng với người bình thường thì buồn ngủ vào giờ này là điều hiển nhiên.

“Vết thương trên bắp đùi nó không nghiêm trọng như bề ngoài. Kết quả kiểm tra máu không có gì bất thường. Có vẻ nó cũng không bị bệnh truyền nhiễm hay mắc các bệnh khác. Chỉ là nó rất gầy, gần như sắp tới mức suy dinh dưỡng. Tôi truyền nước bổ sung dinh dưỡng cho nó nhé? Chỉ cần nhập viện hai ngày là nó sẽ khỏe ngay thôi.”

“Trong trường hợp không tìm thấy chủ thì nó sẽ ra sao ạ? Từ Iwate mà đến được tận đây thì thật không tầm thường chút nào.” Miwa thắc mắc.

Bác sĩ thú y cũng đăm chiêu.

“Chúng tôi sẽ gửi nó đến trung tâm chăm sóc động vật. Họ sẽ tìm chủ nuôi mới cho nó, nhưng nếu không tìm thấy thì...”

“Nó sẽ bị giết ạ?”

“Nếu cô không muốn điều đó xảy ra thì có thể nhận nuôi nó mà.”

“Tôi ấy ạ?” Miwa chỉ vào mình.

“Với trường hợp của chú chó này thì có vẻ nó lai với giống chó chăn cừu nên tỉ lệ xuất hiện người muốn nhận nuôi khá thấp. Nếu là giống chó được yêu thích hay lai chó Nhật thì lại khác.”

Miwa nhìn xuống dưới. Chị định tranh thủ thời gian đến thăm vài lần đến khi con chó khoẻ lại, nhưng nhận nuôi luôn nó lại là chuyện khác.

“Cô không cần quyết định ngay đâu. Có lẽ sẽ có người nhận nuôi nó thì sao. Nó vẫn đang ngủ dưới tác dụng của thuốc mê, cô có muốn đi thăm nó không?”

Miwa gật đầu ngay trước khi kịp nghĩ.

“VẬY MỜI CÔ ĐI LỐI NÀY.”

Chị được đưa đến căn phòng có treo biển Phòng điều trị. Đi qua bên hông bàn khám bệnh tiến vào bên trong, chị thấy có mấy cái chuồng xếp chồng lên nhau. Con chó đang nằm bên trong cái chuồng ở tầng giữa, chân trái phía trước có cắm ống truyền.

“Thuốc mê có hết tác dụng thì tôi nghĩ nó vẫn sẽ ngủ đến sáng, vì cơ thể quá suy nhược.”

Miwa đưa mặt đến sát chiếc chuồng, nhìn vào bên trong. Có lẽ y tá đã tắm cho nó nên bộ lông sạch sẽ hơn nhiều. Khuôn mặt lúc ngủ của nó thật ôn hoà, trông có vẻ tràn đầy tự tin.

“Nó đã đánh nhau với lợn rừng sao ạ?”

“May là vết thương nông. Cũng có lúc chó săn bị răng nanh của lợn rừng đâm trúng được chuyển vào chỗ chúng tôi, nhưng tình trạng không nhẹ như thế này đâu.”

“Hay chú nhóc này là chó săn ạ?”

“Tôi nghĩ không phải đâu.” Bác sĩ thú y cười. “Y tá sẽ đến thông báo sau mười phút. Cho đến lúc đó, cô có thể ở đây với nó nhé.”

Bác sĩ rời đi. Miwa tiếp tục nhìn con chó.

“Tại sao mày lại ở trên ngọn núi đó? Tại sao lại một mình chiến đấu với lợn rừng chứ?” Chị đặt câu hỏi, nhưng con chó vẫn chìm trong giấc ngủ. “Chủ của mày đâu? Sao mày lại từ Iwate đi mãi đến tận nơi xa xôi này?”

Vẫn biết có hỏi cũng không nhận được câu trả lời, nhưng điều chị muốn biết cứ liên tục xuất hiện trong đầu.

“Được thôi. Nếu không liên lạc được với người chủ cũ kia thì tao sẽ nhận nuôi mày.”

Miwa quay lưng lại với con chó, đi ra khỏi phòng điều trị, hướng thẳng tới quầy lễ tân.

“Để trở thành chủ nuôi của con chó đó thì tôi cần làm những gì?” Nữ nhân viên trung niên ở quầy lễ tân tròn mắt nhìn Miwa.

2

“Chị về rồi đây.”

Miwa cất tiếng gọi, đi vào trong nhà. Leo ở ngay trước mắt. Trước khi mở cửa, chị đã biết Leo đang chờ mình.

Cơ thể chú chó đã lớn gần gấp đôi so với hồi chị nhìn thấy nó nằm trên đường rừng. Bộ lông ngày nào chị cũng chải chuốt cẩn thận giờ mượt mà vô cùng.

Đã gần nửa tháng trôi qua kể từ khi nó xuất viện. Cuối cùng họ vẫn không liên lạc được với người chủ theo thông tin trên con chip, và Miwa đã nhận nuôi nó. Leo không tùy hứng sủa hay đi vệ sinh bậy bạ, nó thản nhiên chấp nhận cuộc sống mới với Miwa.

Chị nghĩ cái tên Tamon có thể sẽ gợi nó nhớ đến chủ cũ nên chần chừ không sử dụng, chị đặt tên Leo cho nó vì thấy con chó có phần giống chú sư tử trắng, nhân vật chính của bộ phim hoạt hình chị từng thấy ở đâu đó trước kia.

Miwa đưa tay ra, Leo ngửi ngửi, bắt đầu nhẹ nhàng liếm mu bàn tay chị.

Cảm giác cơ thể bị vấy bẩn bởi những tên đàn ông không quen được thanh tẩy, chị luôn để mặc Leo liếm tùy thích.

“Em vẫn khoẻ chứ?”

Chờ Leo liếm thoả thích xong, Miwa mới cởi giày. Chị đi thẳng vào nhà tắm, tỉ mỉ rửa tay. Rồi chị đổ thức ăn cho chó ra bát và để ở một góc bếp. Leo ngồi trước cái bát, ngược lên nhìn Miwa.

“OK.”

Chị vừa dứt lời, Leo đã nhồm dậy, chúi đầu vào cái bát. Miwa ngồi lên ghế, nhìn Leo ăn.

Căn hộ hai phòng ngủ kèm phòng khách, phòng ăn, phòng bếp có phần quá rộng cho một người, nhưng sống cùng Leo như thế này là vừa đủ. Khi Miwa vắng nhà, Leo có thể tùy ý đi vòng quanh trong phòng.

Loáng cái bát đã thấy đáy.

“Em nghỉ một chút đi!” Rửa bát xong, Miwa nói với Leo rồi đi vào phòng tắm. Chị thông thả tắm gần một tiếng.

Ngày Leo xuất viện, bác sĩ thú y đã chỉ cho chị những điều cần bản đầu tiên để nuôi chó, ví như không cho đi dạo ngay sau khi ăn. Vì thức ăn cho chó sẽ nở ra trong dạ dày nên nếu vận động mạnh trong lúc đó thì tỉ lệ bị quặn ruột sẽ rất cao.

“Chắc em tiêu hoá xong rồi nhỉ. Mình đi dạo thôi!”

Leo chờ ở trước cửa phòng tắm. Nó biết mình sẽ được đi dạo sau khi Miwa tắm xong.

“Leo thật thông minh.”

Miwa đeo cho Leo vòng cổ và dây dắt, rồi mang vào chân giày thể thao.

“Hôm nay mình đi xa một chút nhé.”

Ra khỏi chung cư, cả hai hướng về phía bãi đỗ xe. Leo khẽ rên rĩ khi nhìn thấy ô tô. Gần đây chị mới hiểu như vậy không phải nó giận dữ, mà là đang hưng phấn. Đưa Leo lên ghế sau xong, Miwa khởi động xe. Nội thành Otsu lúc gần sáng không chỉ thưa người mà xe cộ cũng ít qua lại.

Miwa chạy quá tốc độ cho phép.

Chị rất thích ô tô. Cả việc lái xe hay ngồi trên xe cũng thế. Chiếc xe hạng nhẹ này cứ như một căn phòng riêng vậy. Ngồi lên và tra chìa khoá, rồi không ai có thể quấy rầy chị.

Một mình lái xe dạo vòng quanh lúc rảnh rỗi là cách xả hơi duy nhất của Miwa.

“Hôm nay em thư thái quá nhỉ, Leo.” Miwa nói với Leo đang ngồi ở ghế sau.

Leo cứ nhìn chăm chăm vào một điểm. Hướng xe chạy hiện giờ là phía Tây. Quay sang bên trái là hướng Bắc, ngoảnh bên phải là phía Nam. Nhìn thẳng ra sau là hướng Đông. Miwa hoàn toàn không biết Leo đang tìm kiếm điều gì.

“Mình thử đi về phía Koto nhé. Vào giờ này chắc không có ai ở đó đâu. Chúng ta có thể chơi thoải thích.”

Miwa nói nhưng Leo không có phản ứng gì. Nó chỉ nhìn chăm chăm về một phía.

Đèn giao thông chuyển sang đỏ. Miwa đạp phanh. Có xe ngược chiều đi tới. Là một chiếc Suzuki Hustler màu xanh da trời.

“Mình phải đổi xe thôi...”

Chị vừa nhìn chăm chăm chiếc Hustler vừa lầm bầm. Miwa bắt đầu lái từ khi mua xe vào một năm trước. Chị mới chạy được khoảng năm nghìn cây số. Thế mà chị đã muốn đổi xe rồi.

Đèn chuyển sang màu xanh. Vừa nhấn ga, động cơ đang dừng vì tắt máy kêu lên một tiếng, chiếc xe bắt đầu chạy.

“Hustler ư...? Mình chán xe hạng nhẹ rồi. Nếu đổi thì đổi sang loại nào được nhỉ?”

Chị thích lái xe, nhưng không kén chọn loại xe. Chỉ cần tiết kiệm nhiên liệu là được. Lần này chị sẽ bàn với Nanae.

Nanae mê mẩn xe hơi, tháng nào cũng đến trường đua ở Suzuka chạy vài vòng. Cô làm công việc giống Miwa là để kiếm tiền độ xe.

Thấy cuối đường là hồ Biwa, chị liền rẽ về phía Bắc. Leo quay sang bên trái, nhìn ra ngoài cửa sổ. Đi lên phía Bắc thêm một lúc là thấy bến du thuyền, có vài chiếc thuyền đang đỗ gần bờ. Rẽ phải ở ngã tư tiếp theo, đi hết đường rồi rẽ trái sẽ đến công viên có bể tắm nước biển. Đó là đích đến của chị. Mùa hè thì bể tắm nước biển rất đông, nhưng hết mùa thì hầu như không có ai ghé đến.

Cứ mỗi lần xe đổi hướng, Leo lại thay đổi hướng nhìn.

“Em đang tìm cái gì thế?” Miwa thử hỏi, nhưng chắc chắn không nhận được câu trả lời.

Chị thở dài, mở nhạc trong xe. Giai điệu ca khúc Haruya yêu thích vang lên. Dù có tua hay đổi nhạc thì vẫn toàn là các bài Haruya thích.

“Thiệt tình!”

Miwa bĩu môi, tắt nhạc. Chị mở cửa sổ. Cơn gió lạnh đến rùng mình ùa vào trong xe.

“A, thoải mái quá!” Chị hét lên.

Tầm mắt của Leo phản chiếu trong gương chiếu hậu chuyển sang Miwa.

“Em cũng thấy dễ chịu lắm đúng không? Chó thích lạnh hơn nóng mà.” Chị nói to, sợ giọng của mình bị gió cuốn trôi. Leo vẫy đuôi. “Leo này, em hát gì đó đi?”

Miwa nói xong liền giả vờ tiếng chó hú. Leo nghiêng đầu.

“Không giống hả? Không giống một chút nào ư?”

Điệu bộ nghiêng đầu mặt đăm chiêu của Leo làm Miwa bật cười.

Rồi đột nhiên Leo hú một tiếng thật dài.

Miwa ngừng cười, lắng tai nghe tiếng hú của Leo. Tiếng hú dài đầy uy lực, nhưng đầu đó lại phản phát nỗi buồn.

“Em đang gọi ai vậy? Bầy đàn của em? Hay chủ cũ?” Miwa hỏi.

Leo không trả lời mà cứ tiếp tục hú.

* * *

“Mình đúng là ngốc.”

Miwa vừa ngẩng hồ vừa than thở. Mặt hồ trong suốt sáng lấp lánh do được ánh mặt trời treo cao trên bầu trời phía Đông chiếu xuống.

Dưới chân chị là Leo đang thoả thích chạy trên bãi cát. Nó lè lưỡi, liên tục thở gấp.

“Mặt trời mọc lên từ phía Đông. Nếu muốn ngẩng mặt trời mọc từ hồ nước thì phải đi hướng ngược lại đến phía Tây của bờ hồ mới đúng.”

Có lẽ ngẩng hoàng hôn từ phía Đông hồ Biwa là tuyệt nhất, nhưng bình minh thì không đáng nhắc tới.

“Từ xưa chị đã hay đăng trí rồi. Chị ngốc thật đó.”

Miwa khuyu gối, dịu dàng xoa đầu Leo.

“Chân em khỏi hẳn rồi nhỉ.”

Chị cũng thử sờ vào cái chân sau bị thương của Leo. Hồi mới ra viện, nó cứ phải kéo lê chân sau mỗi lần bước đi, nhưng giờ thì không thấy nó làm vậy nữa. Phần lông xung quanh miệng vết thương bị cắt đi nay cũng đã mọc lên như cũ.

“Lúc nhìn thấy em ấy, em làm chị giật cả mình, sợ thót tim luôn.” Miwa cười khúc khích.

“Chị biết em thông minh nhưng cũng có nét lơ đãng giống chị. Em bị thương trên núi nhưng vẫn cố đi ra đường rừng vì

nghĩ nếu chờ ở đó, biết đâu sẽ có người đi qua đúng không?”

Vừa quay đầu lại, Leo đã liếm đầu mũi chị.

“A, em đang ngại hả? Đúng là em thông minh thật, nhưng thời này thì làm gì có ai đi qua rừng vào giờ đó nữa chứ. May là có chị đấy. Hay em đã biết trước là chị sẽ đi qua đó?”

Con đường đó không có đường nhánh mà là đường cụt ở lưng chừng núi. Ô tô vào sâu quá chắc chắn sẽ phải quay ra.

“Đời nào nhỉ.” Miwa lắc đầu, chuyển sang vuốt lưng Leo.

Di động để trong túi áo khoác lông vũ đổ chuông. Chị vừa tháo găng tay đã thấy gió luồn qua mu bàn tay hơi ướt. Cảm giác thân nhiệt bị cướp đi nhanh chóng. Người ta nói mùa đông năm nay ấm, nhưng đông vẫn là đông. Ban ngày có ấm thì vào sáng sớm và tối muộn trời vẫn lạnh căm căm.

Miwa lấy di động ra khỏi túi. Người gọi đến là Kimura.

Đó là người đàn ông như anh em với Haruya vậy. Hiền lành, mặt mũi ưa nhìn, rất được con gái yêu thích. Có điều, bụng dạ lại cực kì đen tối.

Miwa không bắt máy, tắt nguồn điện thoại.

“Lạnh nhỉ.” Chị phủi cát dính trên gấu quần rồi đứng lên. “Quay lại xe thôi!”

Miwa móc dây dắt vào vòng cổ của Leo. Nó để yên cho chị làm, không mè nheo đòi chơi tiếp. Nó rất biết nghe lời và luôn làm theo Miwa.

Chị đã học cách dạy chó trên mạng, nhưng không cần dùng đến chúng. Điều đó làm chị thấy nhẹ nhõm.

Miwa cùng Leo leo lên ghế sau. Chị mở nắp chai nước khoáng mua ở cửa hàng tiện lợi, rồi đổ nước vào bát của Leo. Loáng cái Leo đã uống cạn. Miwa cũng đưa chai nước lên miệng uống.

“Ngủ thôi!”

Miwa vừa nằm xuống ghế sau, Leo đã leo lên bụng chị. Thay vì thấy nặng, hơi ấm từ Leo làm chị thấy vui vẻ.

Nếu chị ở nhà, chắc Kimura đã xông vào rồi. Haruya biến mất nửa tháng nay. Chắc chắn Haruya đã vay tiền của Kimura.

Nếu ở trong xe tại chỗ này thì sẽ không có ai đến làm phiền chị cả.

Miwa nhắm mắt. Nhờ nhiệt độ cơ thể của Leo và ánh mặt trời, chị không thấy lạnh chút nào.

3

Vừa ra khỏi nhà nghỉ, Miwa đi thẳng đến bãi đỗ xe.

Câu lạc bộ hẹn hò nơi chị đang làm việc không có chế độ đưa đón. Những người kí hợp đồng với câu lạc bộ như Miwa phải tự đi đến nhà nghỉ được thông báo, nhận tiền rồi lại tự về. Chị phải đưa phần thừa từ số tiền bán thân được nhận cho tên đàn ông đến thu sau đó. Có lúc Miwa nghĩ đến việc ôm tiền chạy trốn, nhưng cứ nghe kể về kết cục của những cô nàng ôm tiền chạy, chị lại thấy không đáng để mạo hiểm.

Mỗi đêm, nhiều nhất chị phải tiếp ba khách. Những khách muốn nhanh gọn thì sẽ đến Ogoto, khu vực tập trung nhiều nhà thổ xà phòng* ở gần đấy. Trong khi người không thích loại hình đó sẽ gọi đến câu lạc bộ hẹn hò của Miwa.

Mỗi tuần sẽ có người đến thu tiền một lần, song số tiền kiếm được cũng chẳng đáng bao nhiêu.

Miwa với tay lấy di động. Đã quá nửa đêm rồi. Hôm nay chị muốn nghỉ. Dù sao cũng chẳng có khách. Cuối năm ai cũng bận rộn, phải chi tiêu nhiều nên lúc nào cũng ở trong tình trạng viêm màng túi.

Nhìn thấy bãi đậu xe theo giờ, Miwa dừng chân, định lấy ví ra khỏi túi thì chợt khựng lại. Có người tới gần mui xe của chị.

Miwa nắm chặt lấy di động. Tuy không có dịch vụ đưa đón nhưng vẫn có vài người đàn ông trực ở phòng chờ trong trường hợp khẩn cấp. Khi có tình huống phát sinh với khách hàng, chỉ cần gọi một cuộc, họ sẽ chạy đến ngay.

Miwa nhìn chăm chăm. Dưới ánh đèn đường chị chỉ thấy cái bóng đồ dài, không rõ hình dáng người đàn ông. Có vẻ người đó đang hút thuốc.

“Chào, Miwa. Lâu rồi không gặp.”

Cái bóng tiến về phía Miwa. Nhìn tầm vóc, chị biết đó là Kimura. Miwa nén lại tiếng thở dài.

“Có chuyện gì vậy?” Chị hỏi thẳng.

“Vì cô không nghe máy nên tôi mới phải cất công tới đây một chuyến.”

Kimura ném điếu thuốc, lấy mũi giày di di.

“Buổi tối tôi bận lắm. Ban ngày còn phải ngủ nữa.”

Càng lại gần, biểu cảm của Kimura càng rõ ràng. Nụ cười giả tạo trưng trên khuôn mặt ưa nhìn.

“Tôi không liên lạc được với Haruya. Đã nửa tháng rồi.”

“Anh ta ôm số tiền tôi kiếm được biến luôn rồi. Chắc lại đi du lịch khắp nơi chứ gì.” Miwa trả lời.

Từ pachinko đến mạt chược, đua ngựa, đua xe, đua thuyền... làm gì có trò cờ bạc nào mà hắn không tham gia đâu. Ở Otsu có trường đua thuyền, giờ không còn nhưng trước kia có cả trường đua xe đạp. Đi xa hơn chút đến Kyoto hay Takarazuka thì còn có cả trường đua ngựa. Tồn tại nhiều kẻ ham mê cờ bạc như Haruya cũng không có gì lạ.

Chuyện Haruya lấy cờ du lịch để đi khắp các trường đua ngựa, đua xe đạp trên cả nước, gần một tháng mới trở về cũng là quá bình thường. Còn tiền thì hắn ăn chơi xả láng, đến khi hết tiền mới mò về chỗ Miwa để lấy thêm.

“Hắn có liên lạc với tôi bảo là đi du lịch.”

“Anh có nói với tôi thì cũng thế thôi.”

Kimura châm thêm điếu thuốc mới.

“Tôi đã cho hắn vay tiền.”

Đúng như những gì Miwa đã đoán.

“Vậy sao?” Chị cố tình tỏ ra lạnh nhạt.

“Tôi đang có việc cần tiền nên muốn hắn trả sớm một chút.”

“Anh đi mà nói với Haruya ấy.”

“Không liên lạc được với hắn thì tôi mới đến đây chứ. Cô là bồ của Haruya đúng không? Cô thay hắn trả tiền cho tôi đi!”

“Đừng có đùa. Bị anh ta cuỗm mất số tiền bán thân vất vả kiếm được, tôi cũng đang rầu đây.”

Miwa lách qua người Kimura, định lên xe thì tay trái bị tóm lại.

“Đừng vội chuồn. Tôi vẫn chưa nói xong mà.”

“Nếu anh làm gì tôi, ông Ozono sẽ không bỏ qua đâu.”

Miwa nói ra tên ông chủ của câu lạc bộ hẹn hò. Ozono là đàn em của thiếu chủ băng Seiryu.

“Tôi không động tay chân đâu. Tôi chỉ muốn nói chuyện một chút thôi.”

“Anh bảo tôi trả nợ thay, nhưng tôi cũng nói là không có tiền rồi mà. Gần đây tôi ít việc lắm. Khách quen chuyển sang mấy con nhỏ trẻ hơn hết rồi.”

Miwa đã hai mươi tư tuổi. So ra thì chị vẫn còn trẻ, nhưng trong cái ngành này thì đã được tính là già rồi. Những gã đàn ông dùng tiền mua gái thường chọn người tầm hai mươi tuổi thôi.

“Tại cô làm việc ở cái nơi xó xỉnh này mới vậy đấy. Sao cô không đi Kyoto hay Osaka ấy? Nếu đi đến mấy thành phố lớn, cô sẽ đắt hàng như tôm tươi cho xem.”

“Chuyện đó anh để nói với người khác đi!”

Miwa giật tay ra, trả tiền đỗ xe. Kimura không dai dẳng bám theo nữa.

“Tóm lại, hấn phải trả tiền cho tôi. Cô hãy nhắn Haruya gọi cho tôi nhé.”

“Tôi cũng có liên lạc được với anh ta đâu. Dù sao tiêu hết tiền kiếm được từ cá cược đua ngựa và đua xe đạp thì anh ta sẽ tự mò về thôi.”

“Thế tôi mới nói phải tóm được hấn trước khi hấn tiêu sạch số tiền.”

“Anh có nói với tôi thì tôi cũng chịu.”

Miwa lên xe. Chị đóng cửa, khởi động động cơ. Kimura vừa đứng một bên hút thuốc, vừa nhìn chăm chăm vào Miwa.

“Cô đá Haruya, chuyển sang tôi đi. Tôi sẽ mang lại cho cô những kỉ niệm đẹp.” Kimura chònh ghẹo.

“Đi chết đi!” Miwa nhẹ nhàng nhổ toẹt mấy chữ, rồi gạt cần xe.

Kimura kẹp điều thuốc ngán ngủn trong ngón tay. Tàn thuốc rơi trên kính chắn gió phát ra tia lửa.

Miwa mạnh mẽ phóng xe ra. Kimura tránh xe chị đầy cường điệu. Nụ cười nhạt luôn treo trên mặt hấn làm chị bực mình.

Khách đêm nay đòi chơi trò biến thái đã làm chị bực sẵn rồi. Kimura càng làm chị điên tiết hơn.

Đèn giao thông ở ngã tư trước khi ra đường lớn chuyển sang màu đỏ. Chị đạp phanh, xe dừng lại. Chân vẫn đạp mạnh trên phanh, Miwa nhắm mắt.

Chị nhớ tới khuôn mặt của Leo.

“Giúp chị với, Leo. Hãy thanh tẩy cho chị đi!” Chị cầu xin, hình ảnh Leo hiện lên.

Leo chỉ nhìn Miwa bằng ánh mắt nhìn thấu tất cả.

* * *

Miwa cẩn thận lái xe về chung cư. Không thể loại trừ khả năng Kimura đã về trước chị. Hắn vốn bám dai như vậy mà.

Lần này chị lo hã rồi. Kimura không ở đây. Miwa thở phào đi vào chung cư. Chị vào thang máy đi lên tầng sáu và mở cửa nhà.

Không thấy bóng dáng Leo ngồi chờ trước cửa như mọi khi.

“Leo?”

Chị vừa cởi giày vừa gọi, nhưng Leo không xuất hiện.

“Em sao thế, Leo?”

Nỗi bất an dâng tràn lồng ngực, Miwa ném túi, chạy như bay vào trong phòng. Leo đang nằm giữa phòng khách và phòng ăn. Xung quanh bẩn thỉu. Có vẻ nó đã nôn hết những thứ trong dạ dày ra.

“Leo, em bị làm sao thế? Đã có chuyện gì vậy?”

Chị không ngại bẩn mà ôm Leo lên. Leo kiệt sức trong vòng tay chị.

“Đừng mà! Xin em đẩy, Leo. Hãy cố gắng lên!”

Leo mở mắt. Nó ngẩng đầu, liếm má Miwa nhưng không mạnh mẽ như mọi lần.

“Chị sẽ đưa em đi bệnh viện! Em hãy gắng gượng nhé, Leo!”

Miwa bế Leo đứng lên, chạy một mạch ra phía ngoài. Chị đi thẳng mà không khoá cửa. Thời gian như thể ngừng trôi trong lúc thang máy đi xuống tầng một.

Chị chạy về phía xe, đặt Leo nằm trên ghế sau.

“Leo bị sao thế nhỉ?”

Miwa phóng xe như bay. Chị đi vội đến bệnh viện thú y đã đưa Leo tới khám vào hôm tìm thấy nó. Trên đường, Miwa gọi điện cho bệnh viện, thông báo tình trạng của Leo. Bên viện cũng bảo sẽ chờ sẵn để khám cho Leo ngay khi họ đến.

“Cố lên nhé, Leo. Em đừng chết.”

Nỗi sợ hãi và lo lắng làm ngực chị đau thắt. Dù chỉ chung sống một thời gian ngắn nhưng đối với Miwa, Leo đã trở thành một sự tồn tại không thể thiếu. Chị không thể nghĩ đến một cuộc sống mà không có Leo.

Miwa đến bệnh viện thú y trong mười phút. Nếu là ban ngày thì phải mất ba mươi phút. May là chị không bị cảnh sát phạt vì tội vượt quá tốc độ.

Như đã nói trong điện thoại, bác sĩ và y tá đang chờ sẵn ở bệnh viện. Họ còn mang cáng đến tận bãi đỗ xe, mau chóng chuyển Leo đến phòng điều trị. Trên đường đi, Miwa kể chi tiết tình hình cho bác sĩ biết.

“Nó có vẻ khó thở, nhưng không buồn nôn.” Bác sĩ nói sau khi kiểm tra mạch đập của Leo xong. “Trước tiên, chúng tôi sẽ làm xét nghiệm máu. Tùy vào kết quả, có thể sẽ phải chụp X-quang hoặc cộng hưởng từ.”

“Bác sĩ hãy làm bất kì điều gì cần thiết ạ.” Miwa nói như khẩn cầu.

Trong lúc đợi ở phòng chờ, Miwa cũng liên tục cầu nguyện.

Thánh thần ơi, con xin ngài. Xin ngài hãy cứu Leo. Xin ngài đừng cướp Leo khỏi con.

Từ khi có kí ức, chị chưa từng cầu thần khẩn phật điều gì. Vì chị không tin trên đời có thần thánh.

Thế nhưng, giờ đây chị muốn dựa dẫm vào cả thần phật mà mình không tin đó.

Bác sĩ thú y ra khỏi phòng chữa trị. Miwa từ sofa đứng dậy, chạy về phía bác sĩ. Trong tay bác sĩ cầm một tờ giấy.

“Nó bị suy thận cấp tính.”

Câu nói của bác sĩ đâm thẳng vào ngực Miwa. Bác sĩ thú y đưa tờ giấy trong tay cho Miwa xem. Trên đó có ghi kết quả xét nghiệm. Bác sĩ có nói urê gì gì đó, nhưng tất cả như trôi tuột qua tai chị.

Suy thận là bệnh nghiêm trọng mà, đúng không? Câu hỏi ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu chị.

“Cô Sugai?”

Được gọi bằng họ mấy lần, Miwa mới chột quay trở lại thực tại.

“V... vâng!”

“Gần đây lượng nước con chó uống nhiều bất thường phải không?”

Miwa gật đầu. Nói mới nhớ, mấy ngày này lượng nước Leo uống tăng gấp mấy lần trước kia.

“Chỉ xét nghiệm máu thì không thể biết được nguyên nhân gây bệnh nhưng tôi đoán là do virus.”

“Virus ấy ạ?”

“Chú cún này đã lang thang trong núi một thời gian đúng không? Có khả năng nó đã bị ve chó cắn. Chắc là loại virus có trong ve gây ra. Nhiều trường hợp nhiễm bệnh một thời gian mới phát. Để chiến đấu với loại virus này, sức ép lên thận lớn nên chức năng bài tiết urê không hoạt động như bình thường.”

“Bệnh này có chữa được không ạ?” Miwa hỏi.

Nếu có thể, chị muốn bám chặt lấy bác sĩ mà cầu xin họ hãy làm tất cả những gì có thể để cứu Leo.

“Vì là cấp tính chứ không phải mãn tính nên để đề phòng, cô hãy cho nó nhập viện một ngày theo dõi tình hình. Làm suy yếu khả năng miễn dịch bằng hợp chất hữu cơ Steroid, dùng thuốc thúc đẩy việc bài tiết độc tố thì tôi nghĩ nó sẽ khỏi trong vòng một tuần.”

“Trong một tuần sao ạ?”

“Vâng. Từ tình hình hồi phục vết thương có thể thấy thể lực cơ bản của chú chó rất tốt nên sẽ mất chừng đó, có khi còn hồi phục sớm hơn.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

“Khi nó khỏi rồi thì không cần, nhưng nếu cô lo lắng thì một tuần sau có thể làm xét nghiệm máu lại lần nữa.”

“Vâng. Cảm ơn bác sĩ. Cảm ơn bác sĩ rất nhiều.”

Bác sĩ cười khỏ.

“Đây là lần đầu cô Sugai nuôi chó phải không? Một con chó khoẻ mạnh tự nhiên nằm lả ra, nôn khắp nơi chắc cô giật mình lắm. Nhưng cũng nhờ cô nhanh chóng đưa nó đến bệnh viện nên bệnh mới không trở nặng đấy. Tôi chỉ làm xét nghiệm và kê thuốc thôi.”

“Dù vậy tôi vẫn rất biết ơn bác sĩ.” Miwa cúi đầu thật sâu.

* * *

Về đến nhà Miwa mới thấm mệt. Trời bắt đầu sáng.

Tắm xong, chị rót một li vang trắng, từ từ nhắm nháp.

Không có Leo. Chỉ vậy thôi mà chị thấy căn phòng như rộng gấp đôi.

Chị thấy buồn, và cô đơn làm sao. Chị rót thêm một li rượu vang để xua tan nỗi buồn.

“Đây là lần đầu cô Sugai nuôi chó phải không?”

Chị nhớ lại lời của bác sĩ thú y. Bản thân chị chưa từng nuôi chó. Thế nhưng chị nhớ ông mình từng nuôi một con.

Ông của chị làm nông dân và thợ săn ở ngọn núi gần ranh giới với tỉnh Fukui. Bà mất ở độ tuổi năm mươi trẻ trung nên ông vẫn sống một mình suốt. Nhưng vì ông làm thợ săn nên trong nhà luôn có chó.

Bố của Miwa là con trai thứ trong nhà. Sau khi tốt nghiệp đại học ở Nagoya, bố chị vì nghĩ đến ông mà tìm việc và chuyên tâm làm việc ở Otsu. Bác cả làm việc ở Tokyo, bác gái lấy chồng ở Osaka. Bố chị nói phải có ai đó sống ở gần ông. Nói vậy chứ công việc của bố cũng vô cùng bận rộn. Mỗi năm gia đình Miwa chỉ đến thăm ông được vài lần vào dịp Tết và Obon* hay Tuần lễ Vàng* mà thôi.

Ông là người khó tính và độc miệng. Ông ít khi nói chuyện hay cười với Miwa nên chị rất sợ ông. Thế nhưng khuôn mặt khó tính của ông cũng phải giãn ra khi nói chuyện cùng Yamato, chú chó giống Kishu ông nuôi lúc đó.

Lúc Miwa còn bé, cô từng nghĩ Yamato biết phép thuật. Yamato có khả năng làm người ông ghê gớm bật cười và không còn đáng sợ nữa. Cứ đến nhà ông là Miwa lại ở bên Yamato. Vì làm vậy, chị có thể thấy được khuôn mặt tươi cười của ông. Với cả sờ vào Yamato cũng rất ấm áp. Yamato rất hiền với Miwa.

Chị nghe tin Yamato chết vào lúc học lớp ba. Chị đã khóc suốt đêm vì Yamato và vì ông. Sau khi Yamato mất, ông không làm thợ săn nữa. Chắc cũng vì ông đã lớn tuổi rồi.

Sau đó, quanh Miwa không còn bóng dáng con chó nào.

Chị nhấp li rượu vang.

Đã bao lâu rồi chị mới nhớ lại chuyện của ông và Yamato nhỉ?

“Mình muốn gặp ông và Yamato quá.” Miwa thì thầm.

Chị nghĩ Leo giống Yamato.

Cũng như điều Yamato đã làm với ông, Leo đã sưởi ấm trái tim của Miwa và mang lại tiếng cười cho chị.

“Chị cô đơn quá, Leo ơi!”

Miwa đặt li rượu lên bàn, đi như bò về phía giường, chui vào trong chăn. Cái chăn lúc nào cũng được Leo sưởi ấm giờ lạnh đến đáng buồn.

4

“Không phải đằng đó đâu, Leo!”

Chị mắng Leo đang định đi ra khỏi tuyến đường đi dạo mọi khi. Leo ngoan ngoãn nghe theo, bắt đầu đi ngang với Miwa.

Miwa nén tiếng thở dài.

Gần đây, số lần Leo tùy ý rẽ tăng lên. Nếu đi bộ về phía Bắc, nó sẽ muốn rẽ trái, còn đi về phía Nam nó lại định rẽ phải. Lúc trên xe cũng vậy.

Leo muốn đi về phía Tây. Miwa tin chắc như thế.

Chắc hẳn nó lang thang trên núi, đánh nhau với lợn rừng rồi bị thương nặng trong lúc đang trên đường hướng về phía Tây.

Ở phía Tây có gì đó ư?

Hay người chủ đã lạc mất nó đang ở đó?

Không thể nào! Làm sao có chuyện đó được. Chủ của Leo ở Iwate mà.

Tuy từng phủ nhận, nhưng chị biết nếu là Leo thì rất có khả năng. Biết đâu chủ của nó đã chuyển từ Iwate đến nơi khác. Ngày trước chẳng phải có bản tin con chó vượt cả vài trăm, thậm chí vài nghìn cây số để gặp lại chủ nuôi đấy thôi.

Có lẽ bọn chó tiềm ẩn năng lực bí ẩn mà con người không thể so bì được.

“Em muốn gặp chủ cũ ư?”

Miwa hỏi Leo. Chắc chắn nó có nghe thấy, nhưng lại không phản ứng gì, chỉ điều chỉnh tốc độ với Miwa.

“Em không thấy vui khi ở cùng chị sao? Em không thấy hạnh phúc à?”

Leo dừng bước. Nó từ từ ngược đầu lên, ánh mắt thấu triệt nhìn thẳng vào Miwa. Thế nhưng, ở sâu bên trong con người đen nhánh như muốn hút mọi thứ vào đó, chị không tìm thấy câu trả lời cho câu hỏi của mình.

“Xin lỗi em nhé. Chị lại nói linh tinh rồi.”

Miwa tiếp tục bước.

Nhờ thuốc mà Leo đã khỏi hẳn. Kết quả xét nghiệm máu lại sau đó cũng tốt, bác sĩ xác nhận căn bệnh sẽ không tái phát.

Khi Leo đã khoẻ hơn, cả hai lại tiếp tục đi dạo vào sáng sớm.

Mỗi khi xong việc, Miwa về nhà, cho Leo ăn rồi đi tắm. Sau đó cả hai sẽ đi dạo. Không khí mùa đông làm cơ thể nóng lên sau khi tắm của chị cảm thấy thoải mái, nên quãng đường đi dạo cũng ngày một dài lên.

Ngày nào cũng đi dạo một quãng dài nên sức khoẻ của Miwa cũng được cải thiện.

Trước khi gặp Leo, chị chán ghét mùi của bọn đàn ông dính trên người, dù có tắm hay uống rượu cũng không sao ngủ được. Giờ lượng rượu chị uống cũng giảm đáng kể. Vì mỗi lần về nhà chị đều được Leo liếm tay, tẩy sạch ô uế.

Ra đến trục đường chính, cả hai rẽ phải rồi lại tiếp tục đi dạo trên con đường rộng thênh thang. Tiếp tục rẽ phải ở ngã tư tiếp theo sẽ đến khu phố mua sắm nhỏ. Đi xuyên qua đó là đến con đường nhỏ của khu dân cư.

Chiếc ô tô chạy trên đường chính đánh một đường vòng cung ngay trước mặt chị. Là xe thể thao của Honda. Có vẻ hệ thống giảm xóc và động cơ đã được độ, nên tiếng máy của xe kêu to một cách bất thường.

Chiếc xe thể thao dừng ở bên cạnh Miwa.

“Chào. Cô nuôi chó từ khi nào thế?”

Cửa ghế lái phụ bật mở, Kimura thò mặt ra.

“Mới đây thôi.” Miwa trả lời cộc lốc.

“Chẳng phải Haruya rất ghét động vật ư? Hắn mà quay lại sẽ lớn chuyện đấy.”

“Tôi bảo nếu không cho tôi nuôi chó thì tôi sẽ bỏ việc, nên anh ta phải đồng ý thôi.”

Lời nói dối của Miwa làm Kimura bật cười.

“Vậy thì đúng là chỉ còn nước đồng ý thôi. Mà cô nói chuyện với Haruya khi nào thế?”

“Trước khi anh ta đi du lịch.”

“Cũng một tháng rồi đấy.”

“Chắc lâu lắm rồi anh ta mới vào cầu. Không tiêu hết tiền thì anh ta không về đâu.”

“Nói ngược lại, hết tiền hẳn sẽ về với cô ngay thôi. Haruya đâu có giỏi mấy trò cờ bạc, sao thắng cả tháng liên tục được.”

“Biết đâu anh ta gặp vận đỏ cả đời mới có một lần. Đi nào.” Miwa nói với Leo rồi bước đi.

“Có mấy kẻ đồn là Haruya đã bị Miwa giết đấy.”

Câu nói của Kimura làm chị dừng bước.

“Cô từng nói với người làm cùng câu lạc bộ hện hò là muốn giết hẳn đúng không? Haruya quả là rác rưởi, cô giết hẳn cũng đúng nhưng có kẻ đang bàn ra tán vào như vậy đấy.”

“Nói muốn giết và giết thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Miwa phản bác. Tim cô đập thành thịch.

Leo nhe răng nanh, gầm gừ.

“Hôm nọ, cái đêm tôi gặp cô ở bãi đỗ xe ấy, thấy cô mãi không ra nên tôi đã nhìn vào trong xe của cô để giết thời gian. Và tôi

thấy trong cốp có cuộn tấm bạt màu xanh. Một đầu dính cái gì đó, nó không phải máu của Haruya đấy chứ?”

Miwa cố gắng để không run lên. Kimura đang gài chị thôi, không được mắc bẫy.

Lẽ ra chị nên xử lí luôn tấm bạt đó. Từ lúc sống cùng Leo, ngày nào của chị cũng bận rộn, nên chị vẫn để nguyên nó trong xe.

“Hay tôi đi báo cảnh sát nhỉ? Tôi sẽ nói với họ bạn thân Moriguchi Haruya của tôi mất tích một tháng rồi. Cô thấy sao, Miwa?”

“Anh muốn làm gì thì làm.”

“Tôi đã cho Haruya vay năm trăm nghìn, nếu cô trả đủ không thiếu một đồng thì tôi sẽ quên chuyện tấm bạt màu xanh kia.”

“Anh không cần quên cũng được.”

“Nếu tôi nói cậu ấy bị chôn trên ngọn núi nào đó, chắc cảnh sát sẽ tìm ra thi thể ngay ấy nhỉ.”

Miwa lắc đầu, chuyển hướng sự chú ý của Leo đang kéo dây, liên tục gầm gừ.

“Tôi sẽ chờ đến ngày kia. Năm trăm nghìn yên. Nhờ cô nhé.”

Khuôn mặt Kimura biến mất sau cửa xe. Động cơ xe thể thao gầm lên vang dội. Leo sủa. Chiếc xe thể thao vừa nhả khói vừa chạy đi.

“Đừng, Leo!”

Leo vẫn tiếp tục sủa.

“Đừng sữa nữa, Leo!”

Miwa giật mạnh sợi dây. Leo ngừng sữa. Nó ngẩng lên nhìn Miwa đầy bối rối. Ánh mắt của nó như đang nói: “Em định bảo vệ chị mà, sao chị lại ngăn em?”

“Xin lỗi em nhé.”

Miwa ngồi xổm xuống, ôm lấy Leo.

Sự kìm nén khi nói chuyện với Kimura đã vỡ vụn. Cơ thể chị run lên bần bật.

“Phải làm sao đây Leo? Chị nên làm gì bây giờ?”

Leo vẫy đuôi, liếm má Miwa. Cứ nghĩ nó đang động viên mình, nước mắt chị lại dâng lên.

“Cảm ơn em nhé Leo. Chị yêu em lắm.”

Sự ấm áp của Leo làm chị hết run rẩy. Sự dịu dàng của Leo ghim sâu trong lồng ngực Miwa.

“Phép thuật của các em không chỉ mang lại nụ cười cho con người. Chỉ cần ở bên, các em sẽ mang lại cho con người sự dũng cảm và tình yêu thương.”

Ông cũng nhận được sự dũng cảm và tình yêu từ Yamato. Thế nên dù sống một mình ở trong núi sâu, ông vẫn bình thản.

Sau khi Yamato mất, ông yếu đi thấy rõ. Bố Miwa khuyên ông nuôi thêm con chó khác, nhưng ông kiên quyết phản đối.

“Nếu bố chết rồi thì con chó phải làm sao? Mà có chăm nó thay bố được không?”

Bị hỏi lại như vậy, bố Miwa không nói thêm lời nào. Dù bố chị có nhận chăm sóc con chó, chắc mẹ cũng không đồng ý. Mẹ chị không yêu động vật. Bố thì hay vắng nhà vì công việc. Rốt cuộc, người chăm sóc con chó chỉ có thể là mẹ thôi.

Năm năm sau khi Yamato mất, ông bị phát hiện ngã quy trong nhà. Người phát hiện là nhân viên giao hàng. Ông được đưa đến bệnh viện, nhưng đã không còn thở nữa.

Nếu sau Yamato, ông nuôi con chó khác thì bây giờ nó sẽ ra sao nhỉ?

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng của Miwa.

“Nếu chị không còn nữa thì em phải làm sao đây, Leo?”

Miwa buông Leo ra, nhìn vào mắt nó.

Leo đón nhận ánh mắt của Miwa, nó chỉ nhìn lại chị, chú mục vào chị.

* * *

Khi Miwa xin ứng trước tiền lương, cửa hàng trưởng Yanagida nhăn mặt. Đến khi chị hứa sẽ làm việc chăm chỉ, ông ta mới đưa cho chị năm xấp một trăm nghìn.

“Cô là nhân viên nên tôi không tính lãi. Thế nhưng nếu cô không trả thì tôi sẽ đưa cô đến Ogoto đấy.”

Ý ông ta là bắt chị làm việc ở nhà thổ xà phòng. Miwa gạt đầu, nhét tiền vào trong túi.

Đúng lúc đó, có cuộc gọi đến. Là khách quen của Miwa.

Chị ra khỏi văn phòng, hướng tới nhà nghỉ khách đang chờ.

Người vừa gọi là thượng khách. Anh ta không đòi hỏi vô lí, trả tiền lại nhiều. Lúc rủng rỉnh thì anh ta còn boa cho chị kha khá nữa. Anh ta có xu hướng xuất tinh sớm nên chị chỉ cần thối kèn là xong, chứ không phải quan hệ.

Suy nghĩ khách như thế thật nhàn vừa xuất hiện, chị bèn lắc đầu xua nó đi.

Nhiều cô gái khác trong ngành này thích được xóc lọ hoặc thối kèn cho khách hơn là bán thân xác. Song bản thân chị thì sẽ thấy nhẹ nhõm nếu tránh được việc làm bằng miệng kia. Đằng nào mà chẳng phải quan hệ. Càng ít phiền toái càng tốt.

Miwa vừa gõ cửa, khách đã ra đón bằng khuôn mặt tươi cười. Chị đi tắm, rồi quấn khăn đi ra, nằm lên giường. Khách đè lên chị, gỡ khăn tắm ra, bắt đầu xoa nắn ngực và đũng quần của chị. Miwa chạm vào dương vật của người đàn ông. Nó đã dựng thẳng đứng rồi. Miwa vừa tuốt vừa nhắm mắt. Chị ném trái tim vào một xó, chia tách cơ thể và tâm hồn. Cơ thể chị mới quay lưng lại được với hiện thực ghê tởm này. Vấn đề là, chị không thể kiểm soát việc tâm hồn của mình bay đi đâu. Nó có thể quay về thời điểm một tiếng trước, hoặc ngày chị còn bé xíu. Còn hôm nay, tâm hồn chị trở lại ngày hôm đó.

Bạn thân của Haruya gọi điện tới. Người đó nói chị phải trả nợ cho mình vì Haruya mới vớ bẫm nhờ thắng cược đua ngựa.

Nội dung chỉ có vậy. Miwa không nói gì mà đập máy luôn, rồi chị gọi điện cho người bạn đua ngựa của Haruya.

Có thật Haruya đã thắng đậm không?

Thật. Trong cuộc đua tổ chức ở Hanshin vào hôm Chủ Nhật, Haruya đã chi một nghìn yên để mua một số vé đặt cược ba thứ hạng đầu tiên cho ba con ngựa bất kì, với số tiền cược gần một trăm nghìn yên. Tổng cộng hắn thắng được khoảng một triệu yên.

Hôm kia chị mới gặp Haruya. Tâm trạng hắn khá tốt nên chị nghĩ hắn trúng bạc, nhưng chị không ngờ tới việc hắn nhét túi được số tiền tới cả triệu yên.

Lúc nào hắn cũng xoen xoét rằng nếu thắng cược thì sẽ trả tiền cho chị. Chính vì hắn đến khóc lóc xin chị trả nợ cờ bạc giúp, nên chị mới bất đắc dĩ phải làm nghề buôn phấn bán hương. Chị càng kiếm được tiền từ việc này, Haruya càng chìm đắm trong bài bạc, nợ nần thêm chồng chất. Cứ mỗi lần như vậy, chị lại chuyển cửa hàng, rồi cuối cùng chính thức bán thân.

Chị đã dốc sức đến vậy, nhưng hắn thắng cược lại giấu chị.

Không phải chị muốn hắn trả lại chị nguyên số tiền triệu hắn thắng được kia, nhưng ít nhất thì hắn cũng nên tỏ lòng biết ơn chị bằng cách đưa chị đi du lịch đâu đó, hay đãi chị món gì ngon ngon chứ.

Chị giận sôi máu.

Nếu cứ ở trong phòng thì Miwa sẽ nổi điên lên mất. Vì thế chị lên xe, chạy không mục đích. Lái một vòng quanh hồ Biwa, chị

quay lại Otsu. Mặt trời đã lặn hoàn toàn. Chị nói dối trong người không khoẻ và xin nghỉ làm đêm hôm đó.

Lúc gặp đèn đỏ ở ngã tư lớn gần trung tâm thành phố, chị nhìn thấy bóng dáng Haruya qua lớp cửa sổ của quán bít tết sâu trong góc đường. Haruya ăn một miếng lớn, uống rượu vang. Ngồi ghế đối diện hẳn là một cô gái trẻ mà chị không biết mặt.

Có gì đó bật lên trong đầu chị.

Bít tết và rượu vang? Anh ta còn chưa từng đãi mình ăn thịt nướng bao giờ.

Rốt cuộc thì với Haruya, Miwa chỉ là công cụ kiếm tiền và giải quyết nhu cầu lúc cần.

Chị đã bán thân vì gã đàn ông như thế.

Kết thúc thôi. Chị đã chán ngấy cuộc sống xoay quanh Haruya rồi.

Miwa mua dao, dây thừng, tấm bạt xanh và xẻng ở Home Center. Sau đó, chị mua một chiếc vali siêu đại ở cửa hàng khác.

Chị không có kế hoạch cụ thể nào cả. Chị chỉ làm vì nghĩ mình cần làm.

Sáng hôm sau, Haruya về nhà. Dù có hỏi hôm qua làm gì, hẳn cũng chỉ thản nhiên nói dối là chơi mạt chược.

“Anh lại thua thảm rồi. Xin lỗi Miwa, em cho anh vay thêm chút tiền nhé?”

Vào khoảnh khắc nghe thấy câu nói đó, trong lòng chị đã quyết.

Chị cầm dao, thản nhiên lại gần Haruya đang quay lưng về phía mình, và đâm vào người hắn. Sau đó, chị nhét Haruya vào vali rồi đi tắm.

Chờ đến khi trời tối, Miwa bỏ vali vào trong xe. Để đề phòng máu chảy ra, chị trải tấm bạt xanh trong cốp. Cái xẻng và con dao đã rửa sạch máu cũng được ném vào cốp xe.

Miwa lái xe về phía ngọn núi gần nơi ông chị sống. Đó là ngọn núi chị từng leo với ông ngày trước. Có con đường rừng ô tô chạy được dẫn đến giữa chừng, nhưng sau đấy thì cây cối và bụi rậm dày quá nên chỉ có cách xuống xe và tự leo tiếp. Cũng chỉ duy nhất thợ săn là lên ngọn núi như thế này, nhưng gần đây, người thợ săn ấy cũng mất rồi.

Vừa leo, chị vừa nhớ lại lời lầm bầm của ông. Nếu chôn ở đó, có lẽ thi thể sẽ không bị tìm ra.

Miwa chạy xe đúng luật. Mỗi lần có xe đi ngang qua, tim chị lại đập thành thịch. Lúc thấy ánh đèn đỏ nhấp nháy của xe cảnh sát, chị cũng nghĩ thế là hết. Thế nhưng, xe cảnh sát không lại gần, Miwa không gặp vấn đề gì trên đường.

Toát mồ hôi, cả người lấm lem bùn đất, chị đào một cái hố lớn ở giữa lưng núi, ném cả vali và con dao vào bên trong. Lấp xong hố, cả người chị mệt lử.

Miwa muốn sớm về nhà, tắm vòi sen và ngủ một giấc ngon lành. Tỉnh dậy, chị sẽ rời khỏi nơi này. Haruya đã vay nợ khắp nơi. Nếu không thấy tung tích của hắn, chắc chắn chủ nợ sẽ tìm đến chỗ chị. Vì ai cũng biết Miwa là bạn gái của Haruya.

Đi đâu bây giờ nhỉ? Okinawa cũng đẹp, Hokkaido cũng tốt. Miwa rất giỏi thổi kèn. Dù đi đến đâu, chị cũng có thể kiếm tiền bằng miệng. Nếu vẫn không được thì lại bán thân là xong.

Đang lúc vừa suy tính như vậy vừa xuống núi, chị đã gặp Leo.

Nếu không phải đêm đó hay chỗ đó thì tốt biết bao. Từ khi bắt đầu sống với Leo, chị đã nghĩ như thế biết bao lần. Vậy nhưng thời gian sẽ không quay trở lại. Miwa và Leo đã gặp nhau như họ phải gặp.

* * *

Hơi thở thô ráp làm Miwa bừng tỉnh.

Chị mở mắt ra, thấy khách đang phủ phía trên mình, lắc hông. Khuôn mặt anh ta giống Haruya quá.

“Không!” Miwa đẩy khách ra theo phản xạ.

Khách hàng kia lộn một vòng rồi ngã xuống dưới giường.

“Tự nhiên cô làm cái quái gì vậy?”

Khuôn mặt khách hàng méo mó, giống hệt Haruya khi tức giận. Miwa đá vào mặt anh ta. Từ cẳng chân truyền đến một cơn đau nhói. Trên chiếc bàn đặt ở góc phòng có đặt một chai whisky. Là rượu khách đang uống dở. Miwa cầm ngược cổ chai, đập liên tục vào người khách đang cúi mặt rên rỉ. Anh ta đổ gục xuống sàn, không còn động đậy nữa.

Miwa vội vàng mặc lại quần áo. Chị vừa chú ý để không chạm mặt người khác, vừa đi ra phía sau khách sạn.

Một khi đã vào được trong xe, chị thở hỗn hển.

Lẽ nào anh ta chết rồi? Dù không chết, chắc chắn anh ta sẽ tố cáo với câu lạc bộ. Chị vừa vay năm trăm nghìn yên mà lại để xảy ra cơ sự này. Quản lí sẽ nổi giận và Miwa sẽ chẳng còn ngày lành nào nữa.

“Mình phải trốn thôi!” Miwa vừa lẩm bẩm, vừa khởi động xe.

Nhưng còn Leo thì sao? Một bản thân khác ẩn sâu trong chị lên tiếng hỏi.

Vừa phân vân không biết nên làm gì thì hình ảnh của người ông bỗng hiện lên trong đầu chị. Ông chị nói: “Nếu ông chết rồi thì con chó phải làm sao đây?”

“Nếu cháu vào tù thì Leo bị bỏ lại sẽ ra sao?”

Ông nhìn chăm chăm vào Miwa, ánh mắt giống hệt Leo.

Miwa gục đầu lên vô lăng, oà khóc nức nở.

5

Leo vẫn nhìn về phía Tây.

Miwa vừa cắn môi vừa điều khiển vô lăng.

Âm báo tin nhắn đến vang lên từ phía điện thoại di động trên ghế lái phụ. Thế nào cũng là từ Kimura. Nội dung vẫn vậy:

“Tiền tôi đâu?”

Miwa khịt mũi. “Anh ta định đến nhà lao mà lấy chắc.”

Lần này là cuộc gọi đến. Từ quản lí. Chị thử tìm mà không thấy tin tức người khách kia đã chết, tiền đã vay chị cũng để lại trong hộp thư ở văn phòng rồi. Chị cần gì phải bắt máy rồi chịu ăn mắng chứ.

Theo biển báo thì Miwa đã từ Shiga đi vào địa phận Kyoto. Đồng hồ xăng báo sắp hết. Nếu có thể, chị sẽ đi về phía Tây, đến khi hết xăng thì tìm đồn cảnh sát và tự thú.

Miwa lẩm bẩm.

Về phía Tây, phía Tây.

Leo muốn đi về phía Tây. Chị không biết đích đến của nó, nhưng chị cứ đưa nó đến gần nơi ấy nhất có thể thôi.

Miwa ra khỏi quốc lộ, đi vào đường núi. Chị nghĩ mình vẫn đang ở trong địa phận Kyoto, nhưng xung quanh toàn rừng với núi. Khác với quốc lộ, lượng xe qua lại cũng không nhiều.

Miwa đỗ xe trước cửa hàng tiện lợi mà chị nhìn thấy. Mua nước và đồ ăn cho chó xong, chị lại lái xe đi.

Đèn báo hết xăng bắt đầu nhấp nháy khi chị vừa vào thành phố Kyotanba. Con đường nhỏ chỉ nối phần chân núi, còn khu vực nhỏ hẹp giữa các ngọn núi là những cánh đồng chen chúc.

Miwa rẽ vào một nhánh đường rừng. Khu rừng ở ngọn núi gần đó đã vàng hết, lộ ra vẻ tiêu điều. Đi được khoảng mười phút, chị dừng xe. Chị đổ đồ ăn cho chó mua ở cửa hàng tiện lợi

vào cái bát đã chuẩn bị sẵn. Rồi chị xuống xe, cầm cái bát trên tay.

Cốp xe vừa mở là Leo đã nhảy ra.

“Em ăn đi!” Miwa bảo nó. “Lúc mình gặp nhau lần đầu, em gãy giò cả xương nhỉ? Đi săn mỗi vết vả lăm đúng không? Vậy nên em hãy tranh thủ ăn thật nhiều vào nhé.”

Chẳng mấy chốc cái bát đã trống không. Miwa lại đổ thêm đồ ăn ra, nhưng loáng cái tất cả đã chui vào dạ dày của Leo. Ăn xong, Leo ngẩng đầu nhìn Miwa.

“Em ăn no rồi chứ? Có muốn uống nước không? Chỉ một chút thôi nhé. Uống nhiều, em sẽ bị xoắn dạ dày mất.”

Miwa mở nắp chai nhựa, nghiêng đầu chai. Leo khéo léo uống phần nước chảy xuống. Khi nước trong chai vơi non nửa, Miwa đóng nắp.

“Với cả, cho em cái này.”

Miwa lấy từ trong túi ra một chiếc bùa hộ mệnh. Bên trong có tờ giấy viết tay được gấp nhỏ lại.

Tên của chú chó này là Tamon. Tôi tìm thấy nó lúc nó bị thương vì đánh nhau với lợn rừng.

Tôi nghĩ nó bị lạc chủ nên vẫn luôn nhìn về hướng Tây để mong được gặp lại chủ mình. Nếu có người gặp được chú chó này, xin anh/chị giúp tôi đưa Tamon về phía Tây, đến chỗ chủ nó. Xin hãy giúp chúng tôi. Tamon là một chú chó ngoan. Ở cùng nó, anh/chị sẽ muốn nuôi nó đấy ạ. Nhưng Tamon có gia

đình thật sự của mình. Tôi rất muốn nó được gặp lại chủ. Và tôi mong người đọc được dòng chữ này cũng có cùng suy nghĩ như tôi.

Ông Trời ơi, cầu xin Ông hãy để cho Tamon gặp được người tốt. Xin Ông giúp Tamon gặp lại gia đình của mình.

Miwa

Miwa buộc chặt lá bùa vào vòng cổ của Leo để nó không bị rơi ra.

“Leo!”

Miwa vừa gọi tên, Leo đã cúi người.

Thật là một chú chó thông minh. Nó biết đây là thời khắc chia tay.

“Gia đình của em là người như thế nào thế? Tại sao em lại đi lạc? Chắc họ đều là những người hiền lành nhỉ? Em muốn gặp lại họ như thế này cơ mà. Chị cũng mong mình có được một gia đình như vậy.”

Miwa ôm lấy Leo.

Từ khi hẹn hò với Haruya, Miwa dần xa lánh gia đình mình. Vì mẹ chị luôn mắng nhiếc Haruya. Sau khi chị làm cái nghề này thì hoàn toàn không qua lại với người nhà nữa. Vì chị không dám nhìn thẳng vào mặt bố mẹ và em trai. Và cũng vì chị không muốn thừa nhận là mẹ mình đã đúng.

Khi xem bản tin thời sự trên tivi, không biết bố mẹ hiền lành của chị sẽ đau lòng đến mức nào. Em trai chị sẽ nghĩ gì nhỉ?

Người vút bỏ sự ấm áp của gia đình và chọn Haruya là Miwa. Người nghe răm rắp theo lời Haruya là Miwa, mà người giết hấn cũng chính là Miwa.

Chị đã đi theo con đường bản thân chọn và đến đây. Chị không thể đổ lỗi cho ai được.

“May là chị gặp được em. Đây là điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời tăm tối của chị. Khoảng thời gian sống bên em, chị đã rất hạnh phúc.”

Leo liếm má Miwa. Nó như muốn nói: “Em cũng rất hạnh phúc.”

“Em đúng là chú chó thông minh và hiền lành. Cảm ơn em nhé, Leo. Em nhất định phải gặp lại gia đình mình đấy. Và nhất định phải sống thật hạnh phúc, nghe chưa?”

Miwa vừa luyến tiếc hơi ấm của Leo, vừa đứng dậy.

Leo nhìn Miwa.

“Em đi đi!”

Leo lắc mình, chạy vào sâu trong rừng.

“Em đừng đánh nhau với lợn rừng nữa nhé.”

Nói xong câu cuối cùng với bóng dáng càng lúc xa dần của Leo, Miwa cắn chặt môi.

ÔNG LÃO VÀ CHÚ CHÓ

1

Ông Yaichi vừa lấy điều khiển chuyển kênh tivi vừa nhấp rượu hâm nóng trong chén.

Ông cau mày vì chẳng có kênh nào hay, miếng thịt hươu khô ngậm trong miệng. Bản tin của đài NHK vừa xuất hiện trên màn hình, ông đặt điều khiển xuống bàn, lại tiếp tục uống rượu. Trên màn hình là gương mặt của Thủ tướng. Có vẻ vị nào đó trong nội các lại làm gì rồi.

“Trông mặt chẳng có tí phẩm cách nào.”

Ông chửi thâm độc vị Thủ tướng được tỉnh bên hậu thuẫn, tay rót rượu vào chén. Bàn tay đưa chén rượu lên miệng để nhấp chọt khựng lại.

Có âm thanh khác lẫn trong tiếng tivi. Ông Yaichi lắng tai nghe. Lại nữa. Là tiếng bước chân giẫm lên lá khô.

Ông Yaichi nhồm dậy, nhẹ nhàng di chuyển về phía bàn thờ. Ông mở khoá tủ súng ở bên cạnh bàn thờ, lấy ra khẩu súng săn. Ông lên đạn, quàng qua tay và khoác súng lên vai.

Nếu là gấu thì tiếng chân quá nhỏ. Hươu thường hành động theo bầy. Chắc là lợn rừng đói bụng đi lạc. May là đêm nay trăng

tròn. Bên ngoài đủ sáng để có thể hạ gục con mồi.

Ông xỏ giày đi bộ, ra ngoài từ cửa sau. Con mồi vẫn đang loanh quanh trong sân. Ông lấy súng từ trên vai, cầm bằng cả hai tay.

Bạn đồng hành đã mất vào mùa xuân năm nay nên ông không còn đi săn nữa. Thế nhưng tay nghề của ông vẫn chưa lui.

Ông men theo tường, hướng ra vườn. Mặt trăng toả sáng rực rỡ, không khí se lạnh của mùa thu khô khốc chà sát làn da. Dư âm của chén rượu vẫn luôn ẩn hiện trong đầu tan biến. Ông giơ súng lên ngắm, khép chặt hai cánh tay, áp báng súng lên má.

Thắng bại chỉ trong khoảnh khắc. Phải ra tay trước khi đối phương phát hiện ra mình.

Ông Yaichi bước nhanh. Ông xác định vị trí của đối phương từ tiếng bước chân, ngắm hòng súng về phía phát ra âm thanh. Ông nhả một phát vào trong vườn. Vào khoảnh khắc định bóp cò, ngón tay ông khựng lại.

Hoá ra thứ đang đi vòng quanh trong vườn là một con chó. Người nó gầy yếu, bản thủ. Nó nhìn thẳng về phía ông Yaichi đang giương súng bằng ánh mắt đầy sức sống.

“Làm tao cú tưởng... Mà đừng dọa tao thế chứ!”

Ông hạ súng.

Con chó vẫn đứng yên nhìn ông Yaichi. Có lẽ nó đã không ăn uống gì mấy ngày rồi. Trông nó gầy nhẳng nhưng không hề yếu ớt.

“Một con chó khoẻ mạnh.”

Ông Yaichi nhận ra trong thoáng chốc. Chắc chắn nó là con chó khoẻ mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần, có thể bảo vệ và dẫn dắt cả đàn. Nếu dạy bảo tốt, nó có thể trở thành chó săn ưu tú đây.

“Lại đây nào!” Ông Yaichi gọi.

Con chó đi về phía ông. Nó quen con người. Vậy là chó đi lạc. Yaichi mở cửa trước. Ông vừa vào trong thì con chó đã đi theo. “Mày ở đây nhé.” Ông chỉ đạo con chó ở lại sảnh. Con chó dừng chân, cứ như thể nó hiểu rõ lời của ông.

Ông Yaichi đi ngang qua phòng khách, đi về phía phòng bếp. Ông lấy đạn ra khỏi súng, chỉnh lại cò súng về vị trí cũ, rồi đặt súng lên cái bàn chẳng mấy khi dùng.

Ông mở tủ đá chuyên dụng. Bên trong có thịt hươu và lợn rừng đã được cắt thành từng tảng. Vừa lấy ra miếng thịt hươu nặng tầm nửa cân, ông cho luôn vào lò vi sóng, bấm nút rã đông. Rồi ông đổ nước vào xoong và quay về sảnh trước.

Con chó đang nằm trên sàn. Thấy ông Yaichi lại gần, nó ngẩng đầu. Không phải để lấy lòng, cũng không phải cảnh giác.

“Mày uống đi!”

Ông Yaichi đặt cái xoong xuống trước mặt con chó. Nó nhồm dậy, vục mõm vào xoong mà uống nước.

“Mày đến từ đâu thế? Suýt nữa tao đã bắn chết mày rồi đấy.” Ông Yaichi nói với con chó đang uống nước.

Nó vểnh tai nghe nhưng vẫn tiếp tục uống.

“Chắc mày cũng đói rồi đúng không? Thịt rã đông xong tao sẽ cho mày ăn.”

Con chó ngừng uống nước. Có vẻ nó phản ứng với câu cho ăn.

“Mày biết được cho ăn hay không ư? Thông minh lắm.”

Ông Yaichi vừa dứt lời, con chó lại bắt đầu uống nước.

Ông Yaichi quan sát con chó kĩ hơn. Có vẻ nó lai giữa chó Nhật và chó chăn cừu. So với chó Nhật thì thân dài hơn, hông thấp hơn. Đuôi cũng dài. Lá và cành cây khô bám đầy trên bộ lông chuyển sang màu xám. Nó gầy nhưng toàn thân vẫn được bao phủ bởi cơ bắp rắn chắc. Trên người không có thứ gì trông giống vòng cổ cả.

Uống nước xong, con chó lại nằm xuống.

Ông Yaichi cầm lấy cái xoong đã cạn mà quay vào bếp. Thịt vẫn chưa rã đông xong, nhưng ông vẫn tắt lò vi sóng và lấy thịt ra. Phần thịt bên trong vẫn đông cứng, nhưng là con chó đó thì chắc sẽ không sao.

Ông cắt thịt thành những miếng lớn, cho vào trong xoong rồi lại đi ra sảnh.

Con chó đang đứng. Vì nó ngửi thấy mùi thịt. Có lẽ nó muốn ăn ngay, nhưng vẫn nghe lời ông Yaichi mà không rời khỏi vị trí.

“Đúng là con chó khôn ngoan.”

Ông Yaichi thốt lên, đặt cái xoong dưới chân con chó. Không giống lúc uống nước, con chó vẫn đứng yên nhìn ông.

“Mày ăn đi!”

Ông Yaichi vừa dứt lời, con chó bắt đầu vục mõm xuống xoong. Nó nhai thịt vẫn còn đông đá rôm rốp.

“Phải cất súng đi mới được.” Ông Yaichi lăm bầm, cầm khẩu súng đặt trong bếp lên rồi đi về phía bàn thờ.

Đó là khẩu súng trường MI500 do Công ty Công nghiệp Howa chế tạo. Ông mua nó cũng được gần hai mươi năm rồi nhưng vì bảo dưỡng thường xuyên nên đến giờ vẫn còn dùng tốt. Dù vậy, tần suất sử dụng súng của ông đã giảm đi đáng kể.

Ngày nào ông Yaichi cũng tháo súng ra, vệ sinh rồi vừa lắp lại vừa than thở: “Làm thế này để làm gì cơ chứ.” Chỉ cần trả lại chứng nhận thợ săn rồi buông súng là xong, nhưng ông vẫn không làm được, có lẽ là vì chấp niệm với cái kế sinh nhai đã gắn bó với mình suốt hơn năm mươi năm nay.

Ông Yaichi cất súng vào tủ rồi khoá lại.

Ông quay lại sảnh thì đã thấy con chó ăn xong và nằm nhắm mắt.

Nó đang ngủ. Chắc nó mệt lắm rồi.

Ông Yaichi ngồi xuống phòng khách. Ông với tay cầm chén, vừa nhấp nháp rượu vừa ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ của con chó mà không biết chán.

Ông Yaichi đeo cho con chó vòng cổ và dây dắt của Masakado, dắt nó lên cốp xe tải hạng nhẹ, rồi lái về phía thị trấn sau một khoảng thời gian dài đã không tới đó.

Ông để xe ở bãi đỗ của bệnh viện thú y Kamata, rồi dắt con chó vào bên trong. Có lẽ vẫn chưa đến giờ khám bệnh nên trong phòng chờ không có ai.

“Ông Yaichi đây à?”

Đang định làm cho xong thủ tục thì ông nhìn thấy viện trưởng Kamata Seiji. Đó là bác sĩ thú y mở bệnh viện ở thị trấn này hơn ba mươi năm nay. Ông Yaichi luôn nhờ bác sĩ Kamata khám bệnh cho mấy đời chó săn của mình.

“Chà, ông vẫn nuôi chó à? Lúc Masakado chết, ông đã bảo sẽ bỏ nghề đi săn mà nhỉ.”

“Là chó đi lạc thôi, bác sĩ. Đêm hôm qua, nó lạc vào vườn nhà tôi.”

“Giờ mà còn có chó đi lạc ư? Hiếm thấy thật đấy.”

“Hôm nay tôi đến nhờ các ông khám và tắm cho nó. Nó khá gầy, lại bẩn nữa. Tôi đoán là vì nó đã lang thang trên núi trong một khoảng thời gian dài rồi.”

“Vậy thì có khả năng nó bị mắc bệnh truyền nhiễm và ve chó.”

“Nhân tiện tôi muốn nhờ ông chụp ảnh rồi đưa lên mạng luôn.”

Bác sĩ Kamata có mở mục tìm lại chủ của vật nuôi trên trang web của bệnh viện thú y. Ông đăng ảnh chúng lên cùng vài

dòng về đặc điểm ngoại hình và tính cách để tìm thông tin chủ nuôi. Nhờ đó mà khá nhiều chó mèo đã được bình an về bên chủ chúng.

“Chuyện đó thì đơn giản thôi. Tôi sẽ kiểm tra xem bên trong nó có gắn chip không. Ông điền tờ khai bệnh án đi, tôi sẽ khám cho nó ngay.”

Bác sĩ Kamata xoa đầu con chó hai, ba lần rồi đi ra khỏi phòng khám.

“Ông Katano, nhờ ông điền thông tin vào tờ khai bệnh án ạ.”

Y tá trực quây cát tiếng gọi. Ông Yaichi nhận tờ khai bệnh án, ngồi xuống ghế dài ở phòng chờ.

Ông đang định điền tờ khai thì bỗng dừng tay. Có mục điền tên con chó. Phân vân một hồi, ông viết “Noritsune” vào đó.

Masakado là lấy từ tên của Tairano Masakado, còn Noritsune là từ Tairano Noritsune. Yaichi thường đặt tên chó theo tên của các võ sĩ trong cuộc chiến Genpei.

Điền xong cái tên Noritsune, ông không còn gì để viết thêm nữa. Vì ông không biết tuổi cũng như tình trạng sức khỏe của nó.

“Xin lỗi, tôi chỉ viết được nhiều đây thôi.”

Ông Yaichi đưa tờ khai bệnh án cho y tá trực quây.

“Ông chỉ biết tên con chó thôi ạ?”

“Cái tên đó cũng là do tôi vừa đặt cho nó mới đây thôi.” Ông Yaichi đáp.

“Noritsune này, tên thật của mày là gì thế?”

Con chó - Noritsune - ngẩng đầu nhìn ông Yaichi và từ từ vẫy đuôi.

* * *

Ngoài việc gây ra, tình trạng của Noritsune không có vấn đề gì. Có lẽ vì ve chó hoạt động yếu trong thời gian này nên không thấy con nào. Trong cơ thể Noritsune có gắn chip. Theo thông tin trên đó thì có vẻ như chủ nuôi của nó ở Iwate. Còn tên nó là Tamon.

“Từ Iwate đến tận Shimane á?” Bác sĩ Kamata liên tục vặn cổ.

Ông Yaichi đi mua sắm trong lúc nhờ người ta tắm cho Noritsune. Ông mua rau và rượu ở siêu thị. Đạm thì ăn thịt hươu và lợn rừng để trong tủ đông là được, gạo cũng thu hoạch từ cánh đồng ông tự trồng.

Lúc vợ ông - bà Hatsue còn sống, việc đồng áng đều do bà một tay chăm sóc. Ông bắt đầu phụ trách việc đồng áng từ khi bà Hatsue đổ bệnh vào bốn năm trước. Thu nhập từ việc đi săn ngày càng giảm, đúng lúc ông đang nghĩ đến việc nghỉ hưu nên không có gì lặn tẩn cả. Sau khi bà Hatsue qua đời, ông cũng không bỏ bê việc đồng áng. Vì đó là những thửa ruộng bà Hatsue hết lòng chăm lo từ việc dưỡng đất. Bà nghĩ liên tục gieo trồng hoa màu cũng giống việc thờ cúng tổ tiên.

Ông Yaichi đi đến Home Center, chọn vòng cổ và dây dắt mới ở quầy thú cưng. Cuối cùng, ông bỏ túi thức ăn cho chó cỡ lớn

vào trong giỏ, đi về phía quầy thu ngân.

“Ồ, ông lại nuôi chó đấy à?” Bà cô đứng ở quầy thu ngân là người quen hỏi ông.

“Không, là chó đi lạc thôi.”

Vừa trả lời, ông vừa tự giấu bản thân rằng chẳng nào cũng trả nó về với chủ, mua túi thức ăn cho chó lớn thế này làm gì.

Chính bản thân ông cũng đã nghĩ mình sẽ sống cùng Noritsune.

Trong khi nhìn nhân viên thu ngân đưa túi đồ ăn cho chó lại gần máy đọc mã, ông Yaichi nhận ra điều đó.

* * *

Mua thuốc giảm đau ở hiệu thuốc xong, ông Yaichi quay lại bệnh viện thú y Kamata.

Noritsune vừa tắm xong ưỡn ngực tự hào.

“Mày ghét người bắn đúng không? Mày không chỉ thông minh mà còn kiêu hãnh nữa nhỉ.”

Ông Yaichi đeo vòng cổ và dây dắt mới mua cho Noritsune.

“Chúng tôi không liên lạc được với chủ chú chó. Chúng tôi cũng sẽ cập nhật thông tin chó đi lạc trên mạng trong ngày hôm nay.” Cô y tá trực quầy nói với ông sau khi làm thủ tục thanh toán xong.

“Nhờ cô.”

Ông Yaichi thấy tội lỗi. Vì đâu đó trong ông mong sẽ không tìm thấy chủ của nó.

Bà Hatsue đã mất được ba năm, Masakado mất cách đây nửa năm, ông cũng quen với sự cô độc rồi. Nhưng có lẽ ông đã từng hi vọng có người bầu bạn. Đêm qua, việc Noritsune xuất hiện làm ông nhớ lại ngày tháng vui vẻ sống cùng bạn đồng hành.

Về nhà, ông cho Noritsune ăn thức ăn của chó trộn cùng thịt hươu rồi thả nó ra vườn. Dù có đi vòng quanh thoả thích thì Noritsune nhất định cũng sẽ quay về nhà. Không hiểu sao, ông lại tin vào điều đó.

Noritsune đang đi vòng quanh ngửi hết xó này đến xó kia rồi bất giác ngẩng đầu. Nó nhìn về phía ngôi làng dưới chân núi, khịt mũi. Tai nó vểnh lên, đuôi dựng.

Dáng vẻ tràn đầy tự tin đó thật đẹp.

Noritsune sủa bằng giọng trầm thấp. Từ phía ngôi làng có một chiếc xe hạng nhẹ đang chạy leo dốc về phía này. Là xe của Tamura Isao.

“Không sao đâu, Noritsune. Đó không phải kẻ thù đâu.” Ông Yaichi nói với Noritsune.

Con chó bớt căng thẳng.

Nhà ông Yaichi ở lưng chừng núi. Ruộng nhà ông nằm ở phía dưới dốc. Xe của ông Tamura đi vào bãi đất trống và dừng lại. Noritsune thấp giọng rên rỉ nhưng không có ý định lại gần ông Tamura đang xuống xe.

“Ồ, Yaichi. Ông lại nuôi chó à?”

Ông Tamura đặt tay lên cái đầu hói của mình, nhìn Noritsune.

“Là chó đi lạc thôi. Tôi sẽ chăm sóc cho đến khi tìm ra chủ của nó.”

“Chó đi lạc? Ở chỗ này á? Ở ngôi làng dưới chân núi có biết bao nhiêu nhà, tại sao nó lại lên tới chỗ ông cơ chứ?”

Ông Tamura nhìn Noritsune với ánh mắt như nhìn của lạ.

“Có lẽ nó đã đi loanh quanh trên núi. Nếu vậy thì so với ngôi làng kia, khả năng nó đi lạc vào nhà tôi cao hơn.”

“Vì có gì mà nó lại đi lên núi chứ...”

“Nếu biết được điều đó thì đã chẳng phải lo lắng gì. Vì bọn chúng đâu có nói được. Mà ông đến có việc gì thế?”

“À, ông biết tháng sau có cuộc bầu cử ủy ban nhân dân xã đúng không? Tôi mong ông lại bầu cho ông Teppei.”

Trên tay ông Tamura đang cầm tờ rơi ghi tên ứng cử viên Nakamura Teppei. Nakamura đã làm ủy viên ban chấp hành xã gần hai mươi năm. Ông ta cũng là chủ tịch hội thợ săn của nơi này. Cả kĩ năng thợ săn hay khả năng bắn súng đều dở tệ, nhưng ông ta lại đang tư nhân hoá hội thợ săn với lí do bản thân là ủy viên ban chấp hành xã.

“Ông về đi. Tôi sẽ bầu cho người khác.”

“Ông đừng nói thế, Yaichi. Ông cũng thuộc hiệp hội thợ săn mà.”

“Tôi đã rời hội từ lâu rồi.”

“Ông vẫn có tên trong danh sách đấy. Ông Teppei bảo không thể nào để thợ săn giỏi nhất vùng giải nghệ được. Ông hãy bầu cho ông Teppei nhé?”

“Ông biết tôi ghét ông ta đúng không?” Ông Yaichi quát lên.

Ngay giây sau, Noritsune nhe răng nanh, cất tiếng sủa.

“Ấy, ông đừng làm thế. Ai biết chó đi lạc có được dạy bảo hay không. Ông xích nó lại đi.” Mặt ông Tamura xanh mét.

“Nó rất tốt, thông minh hơn ông và lũ chó ở đây nhiều.” Ông Yaichi cười khẩy.

Ông Tamura sợ hãi.

“Ông đừng mĩa mai như vậy, hãy hợp sức với bạn cùng hội một chút đi. Hiệp hội thợ săn của chúng ta đã được ông Teppei chăm sóc như thế nào ông cũng biết mà.”

“Ông mà không về là tôi thả chó đấy.” Ông Yaichi thấp giọng bảo.

“Yaichi...”

“Ông không biết tôi thừa hiểu hẳn ta giả vờ nhiệt tình với người đuổi lợn rừng và gấu phá hoại xóm làng, nhưng lại ăn chặn tiền của người cao tuổi ư?”

Ông Tamura cắn môi.

“Các ông cũng được chia một phần nhỏ trong đó đúng chứ? Một lũ bắn súng thì dở, lại chẳng biết dạy chó.”

“Ông thật là... Trước đây ông đã tùy hứng rồi, nhưng từ khi Hatsue mất, ông càng ngông cuồng hơn.”

Ông Tamura nhổ nước bọt rồi lên xe đi. Noritsune vẫn hướng về phía chiếc xe mà sửa.

“Đủ rồi, Noritsune!”

Ông Yaichi chìa lòng bàn tay về phía Noritsune. Lần đầu tiên ông làm hành động này, nhưng Noritsune đã nhận ra ý nghĩa ngay lập tức. Nó ngừng sửa, đứng cạnh ông Yaichi nhìn cái xe rời đi.

“Tuỳ hứng ư...” Ông Yaichi méo miệng, ngay lập tức cau mày. Cơn đau khó chịu chạy dọc sống lưng.

Ông mở gói thuốc giảm đau vừa mua, nuốt luôn viên thuốc mà không cần uống nước. Mồ hôi hột túa ra. Thuốc vẫn chưa phát huy tác dụng.

Yaichi cong lưng, vừa chịu đựng cơn đau vừa đi vào trong nhà. Ông cởi giày trên nền đất, đi như bò về phía phòng khách, rồi lấy đệm ngồi thay gối mà nằm xuống.

Noritsune quan sát dáng vẻ của ông Yaichi từ sảnh trước.

“Lại đây nào!”

Ông Yaichi vỗ chiếu. Noritsune nghiêng đầu.

“Không sao đâu. Mày cứ lại đây đi!”

Ông lại vỗ chiếu lần nữa. Noritsune đứng dậy, từ từ tiến lại gần phòng khách, phủ phục ở gần ông Yaichi.

Lũ chó ông nuôi trước đây tuyệt nhiên không dám bước lên nhà. Để dạy chúng thành chó săn giỏi thì nuôi dưỡng tính tự lập là điều cần thiết. Và để làm được điều đó thì để chúng sống một mình ở bên ngoài căn nhà là tốt nhất.

Thế nhưng Noritsune không phải là chó săn. Ông cũng không có ý định biến nó thành chó săn, bản thân ông cũng sắp bỏ nghề rồi.

Giờ thứ ông cần là hơi ấm.

Ông Yaichi đặt tay lên lưng Noritsune. Noritsune thật ấm. Sự ấm áp này làm dịu cơn đau của ông.

3

Loáng cái đã một tháng trôi qua kể từ khi Noritsune xuất hiện. Trời đã sang thu, ngọn núi được bao phủ bởi sắc vàng và đỏ.

Họ vẫn không liên lạc được với chủ của Noritsune.

Từ khi cùng chung sống, ông đã phần nào hiểu ra. Noritsune đã di chuyển một chuyến dài được một khoảng thời gian rồi, giữa đường thì ghé vào nhà ông. Có lẽ vì đói quá nên nó mới làm thế.

Từ xuân đến hè, núi non ở Nhật là kho lương thực. Trên núi không thiếu động vật nhỏ và trái cây làm đồ ăn. Thế nhưng vừa sang thu, tình hình trên núi hoàn toàn thay đổi. Không còn trái cây, cùng đó, bóng dáng các loài động vật nhỏ cũng biến mất. Sói, tổ tiên của chó, là loài sống theo bầy đàn. Chó cũng vậy. Dù

có khoẻ mạnh và thông minh đến mấy thì đi săn một mình cũng có giới hạn.

Noritsune đã mấy tuần không kiếm được đồ ăn, cuối cùng quyết định mượn của con người.

Cứ coi như thế cũng được, nhưng tại sao lại là Yaichi?

Lời của ông Tamura lại hiện lên trong đầu ông.

“Ở ngôi làng dưới chân núi có bao nhiêu nhà, sao nó phải chạy đến tận chỗ ông Yaichi chứ...”

Lúc đó ông đã trả lời là vì Noritsune di chuyển trên núi nhưng dù vậy, trên đường đi, Noritsune chắc chắn đã gặp không ít ngôi nhà. Tại sao nó lại đi vào nhà của ông?

Ông Yaichi nghĩ chắc là vì nó đánh hơi được sự cô độc và mùi của sự chết chóc.

Để Noritsune ngồi trên ghế lái phụ, ông Yaichi lái xe về phía thị trấn. Giống như cùng ngủ ở nhà, khi di chuyển bằng xe tải hạng nhẹ, ông cũng nâng hạng cho nó ngồi ở ghế lái phụ thay vì cấp xe.

Noritsune ngồi trên xe, nhìn ra ngoài cửa sổ. Khuôn mặt nhìn nghiêng như đang nói rằng nó đã quen ngồi xe hơi rồi.

“Chủ mày là người như thế nào thế? Tại sao mày lại đi lạc?”

Thi thoảng ông Yaichi lại bắt chuyện với Noritsune. Dù biết sẽ không nhận được câu trả lời nhưng ông vẫn không thể không hỏi.

Noritsune luôn quay đầu về một hướng nhất định. Là hướng Tây Nam. Ở phía Tây Nam có gì đó rất quan trọng với Noritsune.

Noritsune đang di chuyển, hướng về phía đó chẳng?

“Kyushu ư...? Nhà mày ở Kyushu hả?”

Noritsune vểnh tai nhưng vẫn nhìn về phía Tây Nam.

Trong một tháng nay, sự gắn kết giữa cả hai đã sâu sắc hơn, nhưng lúc nhìn về phía Tây Nam, trông Noritsune cứ như một con chó khác. Một cơn gió lạnh thổi vào thật sâu trong lòng ông Yaichi.

Noritsune là chó của ông mà cũng không phải của ông.

Ông yêu nó tha thiết là thế. Ông nên tìm chủ nuôi có vẻ đang ở Kyushu, đưa nó về nơi nó thuộc về thì hơn.

Nghĩ vậy nhưng mãi vẫn không chuyển sang hành động là sự cố chấp của người lớn tuổi. Với cả, ông không thích buổi tối tịch mịch phải ngủ một mình chút nào. Hồi trẻ ông không như vậy. Đuổi theo con mồi, mấy ngày phải ở lại trên núi cũng không vấn đề gì. Ông không thấy nhớ người chút nào.

Ông Yaichi giảm tốc độ, rẽ trái ở ngã tư trước mặt, đi thêm một đoạn nữa thì lại rẽ trái. Ông nhận vé ở lối vào bãi đỗ xe bệnh viện thị trấn, rồi dừng xe.

“Mày chờ tao ở đây nhé.”

Ông mở hé cửa sổ một chút, rồi đóng cửa chính và khoá lại. Đã cuối thu nhưng ánh mặt trời chiếu vào vẫn làm nhiệt độ trong xe tăng lên. Ông để vậy cũng có phần bất cẩn thật, nhưng nếu biết trong xe có chó thì có lẽ bọn trộm đồ sẽ không lại gần.

Ông Yaichi xuất trình phiếu khám ở quầy lễ tân, rồi mở báo ngồi đọc trong phòng chờ của khoa nội. Cũng giống tivi, trên

báo chẳng có tin gì đáng nói cả. Ông Yaichi từ bỏ việc đọc mà chơi giải câu đố để giết thời gian.

“Ông Katano, mời ông Katano Yaichi đến phòng khám số hai.”

Ông Yaichi vừa bước vào phòng đã thấy bác sĩ nội khoa Shibayama nhìn chăm chăm màn hình máy tính. Ông ngồi xuống chiếc ghế ở trước mặt bác sĩ.

“Ông Katano à, kết quả kiểm tra lần trước không tốt lắm. Khối ung thư đã tiến triển.” Bác sĩ Shibayama mở lời.

Ông Yaichi gật đầu. Vì ông không tiến hành trị liệu nên đã đoán trước được là bệnh sẽ trở nặng.

“Sao ông không làm hoá trị nhỉ? Nếu không thích thì ít nhất ông cũng nhập viện đi.”

Ông Yaichi lắc đầu.

“Hãy kê thuốc giảm đau cho tôi.”

“Ông Katano!”

“Tôi đã nói nhiều lần rồi, tôi sẽ không trị liệu. Thời điểm đó đến thì tôi chỉ việc sang thế giới bên kia thôi.”

Bác sĩ Shibayama thở dài. Từ lúc phát hiện ra ông Yaichi bị ung thư tuyến tụy, họ đã tranh luận rất nhiều vì ông một mực bảo rằng mình không muốn trị liệu.

“Ông đã nói với con gái chưa?”

Ông Yaichi lắc đầu.

“Ông Katano này, lần khám trước tôi cũng nói rồi, ông phải nói chuyện này với gia đình đi.”

“Rất xin lỗi bác sĩ. Ông già cứng đầu này đã làm bác sĩ lo lắng rồi.”

“Đó không phải là vấn đề.” Bác sĩ Shibayama nhăn mặt.

“Tháng sau tôi sẽ lại tới.”

Ông Yaichi đứng dậy.

“Ông thấy cứ như thế này mà được sao?”

Bác sĩ Shibayama đặt tay lên mắt kính, ngược nhìn ông Yaichi.

“Tôi đã nghĩ rất kĩ rồi mới quyết định mà, bác sĩ. Cảm ơn bác sĩ nhiều.”

Ông Yaichi cúi đầu thật sâu, rồi rời khỏi phòng khám.

Bà Hatsue cũng bị ung thư tuyến tụy như ông. Bà đã kêu không thoải mái từ lâu nhưng cứ dè dặt mãi không đi viện. Đến khi bà ngất vì đau đớn, được xe cấp cứu chở đến bệnh viện thì ung thư đã tiến triển đến giai đoạn bốn.

Con gái Misako độc nhất của ông bà đang làm việc ở Kyoto cũng vội vàng bay về, quyết định thử hết mọi cách, kể cả liệu pháp chữa trị bằng thuốc liều cao.

Misako hành động như thể ông Yaichi không tồn tại. Cô không hề hỏi ý kiến của ông, khi ông định phản nản thì bị cô nói thẳng thừng rằng: “Bố không có tư cách nói câu đó.”

Ông Yaichi không phải người chồng, người cha tốt. Ông hoặc là đuổi theo con mồi trên núi, hoặc đang nhậu ở đâu đó.

Đó là cuộc sống của ông.

“Tôi muốn về nhà” là câu cửa miệng của bà Hatsue khi nằm viện. Muốn về nhà. Muốn gặp Masakado. Thu hoạch khoai lang trồng trên đồng, nhấp chén trà, phơi nắng trước hiên nhà. Bà chỉ muốn làm mấy việc đó thôi.

Thế nhưng cơ thể bị ung thư phá huỷ không cho phép bà làm điều đó. Tác dụng phụ của thuốc chống ung thư cũng làm bà Hatsue mệt mỏi.

Sau gần một năm chống chọi với bệnh tật, bà Hatsue đã về trời với cơ thể suy yếu, gầy còm. Bà không thể về nhà, thậm chí không thể gặp lại Masakado.

Ông Yaichi không thể quên lời cuối cùng và ánh mắt nhìn mình của bà.

“Tôi muốn chết ở nhà.” Bà Hatsue đã nói như vậy.

Ánh nhìn chăm chăm của bà như muốn lên án rằng tại sao ông lại không phản đối Misako. Sao vào lúc cuối cùng này ông không làm gì đó cho ra dáng một người chồng?

Sâu trong mắt bà Hatsue là sự thất vọng và chán nản. Hồi bà còn khỏe, ông cũng liên tục làm bà thất vọng và chán nản. Lúc bà mất cũng thế. Từ đầu đến cuối, bản thân ông đã làm khổ người phụ nữ tên Hatsue.

Cứ nghĩ như vậy, ông lại thấy thương bà ghê gớm.

Khi biết mình cũng bị ung thư giống bà, ông đã quyết định ngay lập tức. Ông sẽ không điều trị. Ông sẽ sống và chết ở nhà, như bà Hatsue từng mong muốn. Ông sẽ chăm nom việc đồng áng mà bà Hatsue làm cả đời, cẩn thận cho đến khi chết. Chắc bà Hatsue cũng mong muốn điều đó.

Ông có thể dễ dàng tưởng tượng ra cảnh Misako nói: “Bố muốn làm gì thì làm.”

Cả bà Hatsue và Misako đều không tha thứ cho ông Yaichi.

Chỉ có lũ chó tha thứ cho ông.

Nhận đơn thuốc, thanh toán xong, ông Yaichi rời khỏi bệnh viện. Trên đường ra bãi đỗ xe, ông nhìn thấy Noritsune đang ngồi trên ghế lái phụ. Quả nhiên nó đang nhìn về phía Tây Nam, không hề nhúc nhích. Có lẽ nếu người không biết chuyện mà trông thấy thì sẽ nhầm nó với tượng trang trí.

Ông Yaichi đến gần, Noritsune quay sang nhìn ông. Khoé miệng nó nhếch lên. Nó đang cười. Từ đây không nhìn thấy nhưng chắc nó đang vẫy đuôi.

“Để mày chờ lâu rồi. Chúng ta về thôi!”

Vừa ngồi vào ghế lái, ông Yaichi vừa vuốt ve lưng Noritsune.

“Hôm nay chúng ta cũng đi dạo trong núi nhé? Trước đó tao phải ghé hiệu thuốc đã. Thuốc giảm đau sắp hết rồi.”

Ông Yaichi khởi động chiếc xe tải hạng nhẹ.

Trời càng lạnh, số lần ông đau lưng cũng tăng lên. Ông có cảm giác mình sẽ thăng thiên trước khi qua mùa đông. Trước đó, ông phải tính chuyện sau này cho Noritsune.

“Biết là thế nhưng có phải mình sẽ chết ngay ngày mai đâu...”

Ông Yaichi vừa lẩm bẩm vừa nhẩn ga.

* * *

Ông Yaichi liên tục thở sâu, tay vịn thân cây. Ông mới cùng Noritsune lên núi chưa được một tiếng. Vậy mà ông đã thấy khó thở, mỗi gỏi rồi.

“Đáng thương quá.” Ông bất giác cất tiếng.

Cho đến năm ngoái, tuần nào ông cũng cùng Masakado chạy lên núi, đi vòng quanh săn mồi. Từ lúc Masakado chết, ông cũng chưa lên núi thêm lần nào, nhưng ông không ngờ mới nửa năm ngắn ngủi mà cơ thể ông đã yếu tới mức này. Hồi còn trẻ, càng lên núi ông càng khoẻ, nhưng từ sau ngũ tuần, càng lên núi ông càng cảm nhận rõ thể lực đang giảm dần. Có lẽ sự hụt hơi hôm nay không chỉ là do tuổi tác. Con ma bệnh đang bòn rút thể lực của ông.

Noritsune đã dừng bước ở đầu bên kia đường mòn, nhìn xuống ông. Nó không lại gần, cũng không tiến lên. Nó chỉ đang chờ ông Yaichi đi đến.

Ông Yaichi lấy chai nhựa đựng nước ra khỏi túi bên hông của balo rồi đưa lên miệng uống. Cảm nhận như nước đi đến từng góc tế bào trong cơ thể mình, hô hấp của ông cũng bình tĩnh trở lại.

“Chờ tao một chút, tao qua ngay đây.”

Vừa cất chai nước vào túi, ông Yaichi nhìn xuống dưới chân. Ông tìm thấy một cành cây thích hợp nên dùng nó làm gậy chống. Ông thấy thật xấu hổ khi phải dùng thứ này. Thế nhưng để bảo vệ thứ quan trọng thì đành phải hi sinh những thứ khác.

Ông vừa chống cành cây khô xuống đất vừa đi lên đường mòn. Đây là đoạn dốc đứng nhất của ngọn núi này. Có điều, chỉ cần leo lên hết đoạn dốc, đường sẽ rất bằng phẳng. Ông cẩn thận, vừa thở bằng mũi vừa đưa chân về phía trước. Chiếc áo ướt đầm mồ hôi làm ông khó chịu.

Mất thời gian gấp mấy lần mọi khi, ông mới đến được chỗ Noritsune đang chờ. Noritsune đang chăm chú đánh hơi cây cối xung quanh.

Ông Yaichi cũng nhận ra dấu vết. Hình như gần đây đã có mẹ con lợn rừng đi qua khu vực này.

“Mày không được đuổi theo đâu đấy.” Ông Yaichi dặn.

Noritsune ngừng đánh hơi, nhìn ông Yaichi. Nó nghe theo lời ông.

“Lợn rừng dẫn con theo khoả lắm. Dù mày mạnh cỡ nào cũng không thể thắng lợn rừng mẹ muốn bảo vệ con đâu. Cứ để kệ chúng là tốt nhất.”

Noritsune khít mũi nhưng không lần theo mùi lợn rừng nữa.

“Thông minh lắm. Mà đã được người chủ như thế nào nuôi dạy vậy?” Ông Yaichi hỏi nó.

Tất nhiên ông sẽ không nhận được câu trả lời. Có điều, tiếp tục nói chuyện với con chó là thói quen của ông rồi. Dù không hiểu ngôn ngữ nhưng chó sẽ nhìn ra ý chí của con người. Thông qua việc bắt chuyện, giao tiếp giữa hai bên trở nên thân mật hơn, sợi dây gắn kết cũng thêm bền chắc. Vào lúc cần thiết, thứ hữu ích nhất chính là sức mạnh của sự liên kết giữa con người và chó mà.

“Đi thôi!”

Ông Yaichi giục Noritsune, tiến về phía trước. Đi thêm mười phút nữa, họ sẽ tới đỉnh núi. Ngọn núi này không cao, nhưng ông đã chặt cây cối xung quanh đỉnh núi nên họ có thể ngắm cảnh từ trên đó.

Trong lúc đi trên con dốc thoải, hô hấp của ông Yaichi dần bình ổn, đầu gối cũng không nhức mỗi nữa. Không còn cần gậy chống nhưng ông vẫn nắm chặt cành cây khô. Lúc đi xuống chắc chắn ông sẽ cần tới nó. Khi leo núi, lúc xuống sẽ cần sử dụng cơ nhiều hơn là lúc đi lên.

Tầm nhìn bỗng nhiên mở rộng. Họ tới đỉnh núi rồi. Ông Yaichi ngồi xuống một gốc cây đã bị chặt, lại uống nước. Ông lấy cái chảo ra khỏi balo, đổ nước vào rồi đưa cho Noritsune.

Noritsune uống nước xong cái đã đứng ở giữa đỉnh núi, ngoảnh mặt về phía Tây Nam.

Đi về phía Nam tầm mười cây số dọc theo dãy núi sẽ đến tỉnh Yamaguchi. Đi ngang qua Yamaguchi, vượt biển là đến Kyushu.

Nếu thẳng tuốt về phía Tây Nam thì chắc sẽ gặp Oita đầu tiên nhỉ.

“Tại sao mày lại bị lạc chủ thế?” Ông Yaichi hỏi Noritsune.

Nó chỉ vểnh tai lên chứ không nhúc nhích phân nào.

“Mày đã tìm chủ rất lâu rồi đúng không?”

Noritsune cuối cùng cũng quay đầu lại. Ông có cảm giác ẩn sâu trong con người đen nhánh kia là cảm xúc gì đó giống như buồn bã.

“Đó là người rất quan trọng với mày nhỉ? Nếu vậy thì mày không cần bận tâm đến tao đâu, cứ đi đi!”

Noritsune nghiêng đầu.

“Đó mới là gia đình thực sự của mày. Ở cùng gia đình là điều đương nhiên. Vì cái gì mà mày dừng lại ở nhà tao chứ?”

Vừa nói với Noritsune, ông Yaichi vừa tự mình đưa ra câu trả lời. Chẳng phải Noritsune đang tiến đưa ông về nơi cực lạc đấy sao? Noritsune đã chọn nhà của ông trong số vô số ngôi nhà. Ông tin rằng đó là vì nó đánh hơi được sự cô độc và cái chết đang tới gần của ông.

Nếu vậy thì Noritsune đang tạm dừng việc tìm kiếm gia đình để xoa dịu sự cô độc và ở bên ông trong thời khắc đón nhận cái chết không thể tránh khỏi.

Thật ngớ ngẩn. Chó là chó, đâu phải người.

Dù vậy, ông Yaichi hiểu được rằng với con người, chó là một sự tồn tại đặc biệt. Đó là sinh vật mà thần linh đưa đến gặp loài

người ngu ngốc. Chúng hiểu tâm lí con người và đến gần con người, điều mà không một loài vật nào khác có thể làm được.

“Noritsune, lại đây chút đi!”

Ông Yaichi vẫy tay. Noritsune lại gần. Ông vừa vỗ nhẹ lên đùi mình, nó đã gác cằm lên đó.

“Cảm ơn mày.”

Ông Yaichi xoa đầu Noritsune.

“Thật sự cảm ơn mày nhiều lắm.”

Ông Yaichi liên tục vuốt ve Noritsune mà không biết chán.

4

Có gấu xuất hiện ở ngôi làng dưới chân núi.

Nó leo lên cây hồng của gia đình ông Sugishita Ichiro, ăn quả rồi ném bừa bãi, sau đó phá tan mấy thửa ruộng ở gần đó. Con gấu đến để lấp đầy bụng trước khi ngủ đông.

Trước kia có đường ranh giới vô hình giữa núi và làng, nên động vật chưa từng đi xuống làng. Không biết từ bao giờ, sự suy giảm dân số và già hoá kéo đến, dẫn đến việc chăm sóc núi bị bỏ bê. Cùng với đó là sự biến mất của đường ranh giới, các loài vật sống trên núi bắt đầu thường xuyên xuất hiện trong làng xóm.

Lợn rừng và hươu còn đỡ, nếu là gấu thì bầu không khí căng thẳng sẽ bao phủ khắp xóm làng. Vì nếu lỡ chạm mặt thì bên bị

thương hay mất mạng chính là con người.

Noritsune sửa trong vườn. Nó đang thông báo nhà có khách.

Ông Yaichi cố chịu cơn đau, nhồm người dậy. Từ mấy hôm trước, lưng ông cứ đau mãi không thôi. Uống thuốc giảm đau bác sĩ kê cũng chỉ có hiệu quả trong thời gian ngắn, chừng hai tiếng cơn đau lại ập tới. Thuốc bác sĩ kê cũng hết rồi, ông đang uống tạm thuốc giảm đau bán trên thị trường nhưng ông có cảm giác mình gần đạt đến giới hạn rồi. Ông vẫn chần chừ không đi khám là vì biết thể nào bác sĩ cũng bảo ông nhập viện.

Ông Yaichi ra đến vườn cũng là lúc chiếc xe của ông Tamura tiến vào bãi đất trống.

“Yaichi, cấp trên lệnh ông đi một chuyến đây.” Vừa xuống xe, ông Tamura đã nói luôn.

“Tôi đã không còn là thợ săn nữa rồi.” Ông Yaichi đáp.

“Ông đừng nói thế. Chẳng phải ông là thợ săn giỏi nhất vùng này sao? Ông phải giúp hiệp hội một tay chứ.”

“Tôi không còn sức đi vòng quanh ngọn núi nữa đâu.”

Ông Tamura chớp mắt.

“Yaichi, ông gầy đi hả?”

“Giờ ông mới nhận ra à?”

“Lẽ nào...”

Ông Yaichi gật đầu.

“Ở đâu thế?”

“Tụy.”

“Tuyệt? Là giống Hatsue đúng không?”

“Chắc vì bà ấy mất khi vẫn còn oán giận tôi. Có lẽ đây là món quà bà ấy để lại cho tôi.”

“Có đùa thì ông cũng đừng nói như vậy chứ, Yaichi. Ông đi viện chưa?”

“Mỗi tháng một lần.”

Ông Yaichi quay vào trong nhà, ngồi xuống cái ghế để trên sàn đất. Chỉ đứng không cũng làm ông mệt mỏi. Ông Tamura và Noritsune cũng cùng vào phòng.

“Ông đang uống thuốc ức chế ung thư? Hay làm hoá trị thế?”

Ông Yaichi lắc đầu.

“Tôi không điều trị, chỉ nhờ bác sĩ kê thuốc giảm đau thôi.”

“Như vậy thì ông chết mất.”

“Isao, ông cũng biết tình hình lúc Hatsue mất đúng không? Lúc ở bệnh viện, bà ấy luôn miệng nói muốn về nhà. Cả lúc chết bà ấy cũng muốn được chết ở nhà...”

Ông Tamura cúi đầu. Lúc ông Yaichi bận việc đồng áng hay đi săn, người chăm sóc bà Hatsue là bà Kumi, vợ ông Tamura.

“Ông thấy trong người mệt mỏi lắm đúng không?” Một lúc sau, ông Tamura mới cất tiếng hỏi.

“Hôm trước tôi có cùng Noritsune lên núi, nhưng phải mất hơn một tiếng mới lên được đến đỉnh.”

Ông Tamura mặt cắt không còn giọt máu. Nếu là ông Yaichi khi còn khoẻ thì chỉ mất chưa đầy ba mươi phút để lên đến đỉnh

núi thôi.

“Nặng đến vậy ư...”

“Đấy, nên các ông săn gấu mà không có tôi đi.”

“Nói chứ trong hội của chúng ta chỉ toàn săn hươu và lợn rừng, chưa có ai từng săn gấu cả.”

“Cũng giống lợn rừng cả thôi. Tìm dấu vết của chúng, đuổi theo rồi bắn. Tóm lại, giờ tôi không cử động nổi nên không giúp được gì cả.”

“Ông định không điều trị thật sao?”

Ông Yaichi gật đầu.

“Đến lúc đó thì chết thôi.”

“Còn con chó này thì sao? Nếu ông mất thì nó sẽ bơ vơ một mình đấy.”

Ông Tamura nhìn về phía Noritsune.

“Tôi có chuyện muốn nhờ ông liên quan đến nó đây, Isao.”

Ông Yaichi nói.

“Ông nói đi!”

“Sau khi tôi chết, tôi muốn nhờ ông đưa nó đến Kyushu.”

“Kyushu á?” Ông Tamura tròn mắt.

“Chỗ nào cũng được, ông hãy thả nó ở trong núi thuộc địa phận Kyushu. Chỉ cần làm vậy thôi, chắc hẳn nó có thể tự tìm tới đích.”

“Đích đến của nó là ở đâu thế?”

“Nó đang đi tìm gia đình của mình. Nó chỉ tình cờ ghé vào nhà tôi khi đang trên đường thôi.”

“Tìm gia đình? Con chó này ấy ạ?”

“Nó là con chó thông minh như vậy đấy. Isao, nhờ ông nhé. Tôi chưa từng nhờ vả ông điều gì đúng không? Ông hãy nhận lời giúp tôi lần này đi.”

“Chuyện đó cũng được thôi, nhưng mà...”

“Cảm ơn ông, Isao.”

Ông Yaichi nắm tay ông Tamura, làm ông lão này vô cùng bối rối. Cũng phải thôi. Quen nhau đã hơn ba mươi năm nhưng ông Yaichi chưa từng tỏ thái độ như thế này bao giờ.

“Tôi sẽ nhận lời, nhưng tôi mong ông sống thật lâu, Yaichi ạ. Ông mới bước sang tuổi bảy mươi thôi, đúng không?”

“Tôi đã sống đủ rồi. Với cả, ông đừng nói chuyện tôi bị bệnh với ai nhé.”

“Chuyện đó thì đơn giản thôi. Đằng nào ông chả sống lánh đời. Ông có đột ngột sang thế giới bên kia cũng chẳng ai biết đâu mà lo.”

Ông Yaichi cười.

“Đúng vậy.”

“Ông nói với Misako rồi đúng không?”

“Vẫn chưa...”

Ông Yaichi ngập ngừng.

“Không được đâu. Ông phải nói với con bé đi. Nhà ông chỉ còn hai bố con thôi đấy.”

“Con bé ghét tôi lắm. Tôi chết có khi nó còn mừng ấy chứ.”

“Không được. Nếu ông không nói với Misako, tôi sẽ không nhận lời chuyện con chó đâu. Nếu ông thấy khó mở lời thì để tôi nói cho.”

“Isao!”

“Chuyện này thì ông hãy nghe tôi đi. Ông nhất định phải nói với con gái. Ông hứa với tôi đi!”

“Tôi biết rồi. Tối nay tôi sẽ gọi cho nó.” Ông Yaichi gật đầu.

“Nếu tôi không đến, ông sẽ không nói với Misako và thật sự định ra đi một mình ư?”

“Tôi đã từng muốn thế.”

Nếu không có Noritsune, có lẽ ông sẽ không nói chuyện bệnh tật với ông Tamura. Nhờ có Noritsune bên cạnh mà vận mệnh của ông Yaichi đang từng chút thay đổi.

Nhưng mình cũng sắp chết rồi. Vừa nhúu mảy vì đau, ông Yaichi vừa nghĩ.

“Vậy tôi đi đây. Nếu có việc gì thì ông hãy liên lạc với tôi ngay nhé, đừng ngại. Làm được gì tôi sẽ giúp nhiệt tình.”

“Ừ, tôi sẽ không giữ kẽ gì đâu.”

Ông Tamura cười nhẹ nhõm, đi ra ngoài. Noritsune lại gần, sát người lại gần đùi ông Yaichi. Ông vuốt lưng nó.

“Thật kì lạ, vuốt ve mảy làm cơn đau như dịu lại.”

Ông Yaichi vừa vuốt ve Noritsune vừa nhắm mắt.

* * *

Chuông điện thoại vang lên.

Thợ săn ngày nay đều dùng điện thoại thông minh, để tra cứu bản đồ hay xác định vị trí GPS.

Ông Yaichi không cần dùng mấy cái đó cũng có thể tùy ý đi lại trên núi. Ông đoán thời tiết còn chuẩn hơn cả mục dự báo thời tiết ngày hôm trước. Kinh nghiệm đúc kết nhiều năm hỗ trợ rất nhiều cho phán đoán của ông. Chỉ có ai không tự tin vào khả năng của bản thân mới ỷ lại vào điện thoại thông minh. Vì vậy, với ông, điện thoại có thể cầm đi được là đủ, và ông cũng chẳng mấy khi dùng đến nó.

“A lô.”

“Bố ạ?”

Giọng nói của Misako truyền vào tai. Chắc ông Tamura đã sớm nói với cô về bệnh tình của bố mình.

“Có chuyện gì thế?”

“Con vừa nhận điện thoại của chú Tamura.”

“À.”

“Con nghe nói bố không điều trị.”

“Ừ.”

Ông Yaichi kìm nén tiếng thở dài. Noritsune đi đến, gác má lên đùi ông. Ông Yaichi xoa đầu Noritsune.

“Bố nghĩ mẹ ra đi đau đớn như thế là tại con đúng không?”

Giọng điệu của Misako khá gay gắt. Lúc nào cũng vậy. Từ khi Misako lên cấp ba, ông không còn thấy cô nói chuyện dịu dàng với mình nữa, nhưng ông nghĩ đó là do ông tự làm tự chịu.

“Không phải.”

“Bố nghĩ là tại con ép mẹ làm hoá trị mà không nghe theo ý mẹ đúng không?”

“Ta đã bảo không phải mà.”

“Thế thì tại sao bố không trị liệu? Bố định một mình lặng lẽ ra đi mà không nói với con lời nào còn gì.” Misako nói như hét.

“Ta chỉ không muốn làm phiền con.” Ông Yaichi đáp.

“Làm phiền gì chứ. Chúng ta là cha con mà. Nhà mình chỉ còn bố với con thôi đấy.”

Yaichi yên lặng trước câu nói bất ngờ của con gái.

“Con vẫn luôn hận và không thích bố. Nhưng con chưa từng mong bố ra đi như thế. Bố có hiểu không? Dù không gặp thì chỉ cần nghĩ chắc hôm nay bố lại đang làm việc của mình và đi quanh ngọn núi, con lại thấy yên tâm. Nếu chú Tamura không nói cho con thì có khi bố qua đời rồi con cũng không biết gì cả mất.”

“Tại ta không muốn làm phiền con.” Giọng ông Yaichi như có như không.

“Bố đã làm phiền mẹ với con bao nhiêu rồi giờ mới nói.”

“Xin lỗi con.”

Ông Yaichi cúi đầu trước khoảng không chẳng có lấy một bóng người. Noritsune nhìn ông đầy khó hiểu.

“Con cũng rút kinh nghiệm chuyện của mẹ rồi. Mẹ muốn về nhà đến thế mà rốt cuộc con lại không thể đưa mẹ về. Vậy nên con không phản đối quyết định của bố. Nhưng con cũng không thể vờ như không biết được. Thứ Bảy tuần sau con sẽ dẫn Kinu về.”

Lâu rồi ông mới nghe thấy tên cháu trai. Năm nay Kinu đã lên đại học. Ông nghe nói thằng bé đang học đại học ở Osaka.

“Kinu vẫn khoẻ chứ?”

“Nó khoẻ như trâu ấy ạ. Bố này, bố phải sống đến khi chúng con về đấy nhé. Nếu bố chết, con tuyệt đối không tha thứ cho bố đâu.”

“Bố biết rồi. Con sẽ lái xe đến chứ?”

“Đi tàu điện vừa lâu, ga gần nhất lại xa mà. Kinu sẽ lái xe đưa con về.”

“Kinu lái xe sao?”

“Vừa vào đại học nó đã thi lấy bằng lái rồi. Cuối tuần cũng hay lái xe của Kazuo chạy vòng quanh.”

“Vậy ư?”

Ông Yaichi gãi đầu. Ông chẳng biết gì về chuyện của gia đình mình cả. Cũng phải thôi, vì ông đâu có ý định tìm hiểu.

“Bố thấy trong người thế nào?”

Misako đổi giọng.

“Vẫn khoẻ lắm.” Ông Yaichi nói dối.

“Vậy ư? Thế thì tuần sau con sẽ đến, mang món dưa muối Nara của nhà Kazuo nữa. Đó là món mẹ thích nên con sẽ thấp hương cho mẹ trước rồi bố ăn nhé?”

“Ừ, dưa muối của Nara ngon lắm.”

Chồng của Misako quê ở Nara, mẹ anh năm nào cũng muối dưa. Bà Hatsue khen ngon, lúc nào cũng ăn rất vui vẻ.

“Vậy con đập máy đây.”

“Ừ.”

Điện thoại đã ngắt nhưng tay ông Yaichi vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại như bị cái gì đó thu hút. Mãi sau ông mới cất điện thoại vào túi áo.

“Con người đúng là gốc ghéch.” Ông Yaichi nói với Noritsune. “Trong đó tao là kẻ gốc nhất. Loài chó chúng mày thông minh nên chắc chán ngấy con người rồi nhỉ?”

Noritsune thở hắt ra, rồi đi xa khỏi ông Yaichi. Chắc là nó chán lắm.

Yaichi mỉm cười, đứng dậy. Tức thì cơn đau buốt chạy dọc sống lưng làm ông co rúm cả người. Ông nằm sấp trên sàn nhà, thở hổn hển.

Noritsune đi vòng quanh ông Yaichi đầy lo lắng.

“Tao không sao.”

Ông Yaichi ngẩng đầu. Noritsune dừng chân, đưa mũi lại gần ông, liên tục đánh hơi.

“Cho đến khi Misako và Kinu đến, tao sẽ không chết đâu. Mà đừng lo.”

Nằm sắp một lúc, cơn đau đỡ dần. Ông Yaichi nằm ngửa, dang hai tay.

“Là thứ Bảy tuần sau. Còn mười ngày nữa. Cỡ đó thì nhằm nhò gì. Noritsune, mà cũng cầu xin thần linh giúp tao đi. Xin ngài hãy cho tao được trải qua những ngày tháng bình thường mười ngày nữa. Chúng mà là thuộc hạ của thần linh mà. Chỉ thế thôi chắc mà sẽ xin ngài giúp tao chứ?”

Noritsune cắn vạt áo khoác của ông Yaichi, kéo kéo. Nó như đang nói đừng nằm ở đây, hãy nằm trên chăn ấy.

“Tao biết rồi.”

Phải mất một lúc ông Yaichi mới đứng dậy được.

“Nào là ‘Đừng ngủ ở phòng khách’, ‘Ông uống nhiều quá’... Mà cứ như Hatsue ấy.” Ông Yaichi nhìn xuống Noritsune. “Chắc căn bệnh đã chuyển từ Hatsue sang tao nhỉ.”

Nói xong, ông đi về phía bồn rửa mặt để đánh răng.

Hội thợ săn không hạ được con gấu. Cả làng đều thấp thỏm khi biết tin con gấu đã bị thương.

Nghe nói Nakamura Teppei đã gọi một thợ săn gấu nổi tiếng từ thị trấn Tanba ở tỉnh Hyogo đến. Thế nhưng hắn cũng chỉ là kẻ kém cỏi. Do quá vội vàng mà bắn hụt, chỉ đục được một lỗ ở nách con gấu. Con gấu trốn nhanh một cách đáng kinh ngạc, và nhóm thợ săn đã mất dấu của nó.

“Đúng là kém tầm!”

Ông Yaichi vừa uống thuốc giảm đau vừa thở dài.

Ông đã đi đến bệnh viện, nhờ bác sĩ kê thêm thuốc giảm đau. Tuy phải nghe bác sĩ cảm rằm mấy câu đến phát nhàm như “ông nên vào viện thì hơn” “bây giờ chữa trị vẫn còn kịp” thật phiền, nhưng ông không thể cứng đầu trước cơn đau ngày càng dữ dội nữa.

Cơn đau càng dữ dội, thời gian thuốc có tác dụng càng ngắn. Ông phải nói dối là bận không đi khám được để nhờ bác sĩ kê thêm thuốc, nhưng ông không biết số thuốc này sẽ uống được đến lúc nào. Thuốc bán ngoài tiệm đã không còn tác dụng nữa. Khi dùng hết số thuốc đang có, chắc ông sẽ phải nói chuyện nghiêm túc với bác sĩ. Ông sẽ không nhập viện. Cũng không chữa trị. Ông chỉ việc đi theo con đường mà Yaichi này cần đi là được.

Noritsune hướng ra ngoài mà sửa. Nó chỉ sửa một tiếng rồi lại nhìn xuống nền đất. Tiếng động cơ xe hơi tiến lại gần. Có lẽ là ông Tamura. Noritsune phân biệt được tiếng xe máy của người

giao hàng, tiếng xe tải của bên vận chuyển và xe hạng nhẹ của ông Tamura.

“Tôi đến thăm ông đây, Yaichi!”

Ông Tamura tự ý mở cửa, đi vào sảnh trước.

“Tôi biết ngay thể nào ông cũng đến.” Ông Yaichi nói.

Nhìn thấy dáng vẻ của ông Yaichi, ông Tamura khựng lại.

“Sắc mặt ông xấu lắm đấy.”

“Tôi là người bệnh mà.”

“Ông vẫn đi viện đấy chứ?”

“Tôi mới đi hôm kia.”

“Tôi lo cho ông lắm.”

Ông Tamura ngồi xuống chiếc ghế đặt ở sảnh trước.

“Ông nghe tin rồi đúng không? Hôm qua tên kia đã không hạ được con gấu.”

“Tên thợ săn có tay nghề giỏi ở Tanba ấy hả?”

“Hắn chỉ là kẻ thùng rỗng kêu to thôi. Tối qua tôi hỏi hội thợ săn Tanba và bị họ chê cười hắn chỉ được cái miệng.”

“Bị kẻ như thế lừa, Teppei đúng là già rồi nên lú lẫn.”

Ông Yaichi nhếch môi.

“Vì sắp đến thời điểm bầu cử nên ông ấy vội vàng muốn đánh bóng tên tuổi bằng việc đuổi gấu ấy mà. Nếu ông giúp một tay thì đã không nên cơ sự này.”

“Ông định đổ lỗi cho tôi hả?”

Ông Tamura vội vàng lắc đầu.

“Không phải. Nhưng lần này ông giúp tôi được không? Ông biết rõ gấu bị thương khó nhằn đến mức nào mà.”

Gấu bị thương sẽ chìm trong sợ hãi và giận dữ mà tấn công tất cả mọi thứ nó nhìn thấy. Chính vì vậy, nếu dùng súng thì cần phải bắn hạ nó ngay trong một phát.

“Các ông các bà trong làng đang lo lắng lắm. Có người nói sẽ không bầu cho ông Teppei nữa cơ.”

“Tôi cũng muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm.” Ông Yaichi tự giễu. “Chưa nói đến việc đi lại trong núi, tôi còn lo không biết mình có cầm được súng không đây.”

“Ông bị nặng đến vậy rồi ư? Ông nên nhập viện thì hơn đây.”

“Sống qua ngày thì không đến nỗi, nhưng cứ lên núi tôi lại thấy mình thật thảm thương.”

“Thế thì không được rồi...”

“Xin lỗi ông.”

“Đành chịu thôi, ông đang bị bệnh mà. Chúng tôi sẽ tìm cách đối phó với con gấu.”

Ông Tamura cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Noritsune nhìn chăm chăm ông Yaichi. Ông có cảm giác nó đang hỏi như vậy cũng được sao?

“Còn cách nào khác đâu. Ta có đi cũng chỉ làm vướng tay vướng chân bọn họ.”

Ông Yaichi ngoảnh mặt đi.

* * *

Ông Yaichi mở khoá ngăn để súng, lấy khẩu MI500 ra. Lâu không dùng nhưng ông vẫn không bỏ bê việc bảo trì. Ông tháo súng ra, lau sạch rồi lại lắp súng vào. Ông tạo dáng, bóp cò. Không vấn đề gì.

Ông thở ra một hơi dài tích trong phổi.

Ông cứ nghĩ sẽ không dùng đến nó nữa, nhưng lại đến phiên khẩu súng này xuất hiện rồi.

Hôm qua, hội thợ săn do Nakamura Teppei dẫn dắt đã đi lên núi để tiêu diệt con gấu. Thế nhưng họ gặp phải sự phản công của con gấu khiến một người tên Suzuki trong nhóm bị thương nặng.

“Vậy nên phải hạ bằng được nó.”

Ông Yaichi thay quần áo. Quần leo núi và áo sơ mi nỉ mỏng. Ông mặc thêm áo lông cừu và khoác vào chiếc gile nhiều túi. Ông cho đạn dự phòng và dao vào túi rồi nhét thêm cái còi. Đi giày leo núi, đeo đôi găng tay hay dùng, ông đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Noritsune!”

Ông vừa gọi, Noritsune đã chạy tới.

“Ta chưa dạy mày cách đi săn lần nào, nhưng mày vốn thông minh nên chắc không sao đâu nhỉ? Mày chỉ cần làm theo lời ta là được. Hiểu rồi chứ?”

Noritsune nhìn lên ông Yaichi. Đôi mắt nó sáng đến đáng sợ.

“Hạ gục con gấu đó về, tao sẽ thả mày đi. Mày không cần đi theo tao đâu. Hãy đi tìm chủ của mày ấy!”

Ông Yaichi gõ nhẹ lên đầu Noritsune, bước ra ngoài. Ông lên xe tải hạng nhẹ, đi xuống ngôi làng dưới chân núi.

Hội thợ săn đã tập trung lại ở bãi đỗ xe của ngôi đền. Ông Yaichi vừa xuống xe, mọi người đã tiến lại gần.

“Nhờ ông nhé, Yaichi.”

Nakamura Teppei nói với giọng sốt sắng. Có người bị thương làm mất thể diện của hội thợ săn. Có khi nó sẽ làm ảnh hưởng tới cuộc bầu cử.

“Như tôi đã nói với Isao, mọi người hãy đuổi con gấu từ đỉnh núi xuống Tsurudamari.” Ông Yaichi nói.

Tsurudamari là cái hồ nhỏ ở lưng chừng núi. Nghe nói ngày xưa có hạc nghỉ chân ở cái hồ này trên đường di chuyển.

“Chỉ một mình ông có ổn không?” Ông Tamura hỏi.

“Ừ. Một mình tôi thì tốt hơn.” Ông Yaichi đáp.

Gọi là hội thợ săn cho oai, chứ thành viên toàn là những người đi săn kém cỏi. Ông biết thừa dẫn theo họ chỉ tổ vướng tay chân.

“Gã thợ săn giả mạo từ Tanba nói sẽ chịu trách nhiệm việc làm con gấu bị thương và một mình lên núi rồi.” Nakamura Teppei nói.

“Sao ông không ngăn hẳn?” Yaichi hỏi bằng giọng sắc bén.

Nakamura Teppei nhăn mặt.

“Tôi đã ngăn rồi, nhưng hắn có nghe đâu.”

“Ông đúng là hồ đồ khi mời hắn đến giúp.”

Ông Yaichi khoác súng lên vai.

“Một mình đi vào ngọn núi không quen chắc cũng không gặp phải chuyện gì đâu. Mọi người biết rồi nhưng tôi cứ nói lại, hiệu lệnh chỉ có tiếng còi. Mọi người cũng đừng thả chó.”

Mọi người gật đầu trước lời của Yaichi.

“Vậy thì đi thôi. Tôi sẽ chờ ở Tsurudamari.”

Mấy thanh niên chia nhau đi lên núi từ ngang ngôi đền. Đám chó săn hưng phấn, cứ nhao nhao lên.

“Rõ thật. Huấn luyện chó cũng không nên thân...”

Ông Yaichi thở dài, lên núi từ hướng khác. Chỗ ông đang đi chẳng ra hình thù một con đường nào hết. Ông không đưa chỉ thị gì đặc biệt nhưng Noritsune vẫn bám sát ông.

Đi chưa được năm phút, ông đã hối hận, lẽ ra ông nên dùng gậy chống. Mất tầm hai mươi phút để đi lên Tsurudamari. Ông đã coi thường, nghĩ chỉ cỡ đó thôi thì cần gì đến gậy. Nhưng sự suy yếu của cơ thể đã vượt quá tưởng tượng của ông. Balo đeo trên lưng và khẩu súng khoác trên vai nặng trĩu. Mỗi lần đi lên dốc, cơ đùi của ông run lên, hơi thở gấp gáp.

“Yếu ớt!” Ông Yaichi lẩm bẩm một mình. “Con người sẽ chết như thế này nhỉ?”

Ông ngoảnh lại, nói với Noritsune.

“Chỉ mới một năm trước thôi, tao còn chạy quanh ngọn núi phủ đầy tuyết, ai ngờ bây giờ thê thảm thế này.”

Noritsune không phản ứng với lời nói của ông mà liên tục đánh hơi không khí.

“Phải rồi. Có thời gian than thở thì thà tiến lên phía trước còn hơn nhĩ.”

Ông Yaichi lau mồ hôi trên trán, uống nước. Cứ đà này, khéo ông phải mất một tiếng mới đến được Tsurudamari mất. Dù hội thợ săn mất ba mươi phút mới lên đến đỉnh núi thì cũng chỉ vừa kịp. Ông cần phải tăng tốc.

Ông Yaichi nghiêng rặng, bước vội về phía trước. Mồ hôi ông túa ra như mưa. Chân nặng như đeo chì. Phổi nóng rát. Lúc nhìn thấy cái hồ, ông có cảm giác cả tinh thần và thể lực đều cạn kiệt.

Ông Yaichi ngồi như đổ xuống bóng một tảng đá lớn, bình tĩnh lại nhịp thở. Nhìn vào đồng hồ, ông thấy mình đến muộn mười lăm phút so với dự tính. Có lẽ hội thợ săn đã lên đến đỉnh núi và đang bắt đầu chuẩn bị đuổi con gấu xuống chân núi rồi.

Nhịp thở bình tĩnh trở lại, ông Yaichi chậm chậm đi quanh hồ. Cái hồ này đã trở thành nơi uống nước của động vật trong núi. Quanh hồ rải rác dấu vết của hươu, lợn rừng, chồn hay lửng. Trong đó có cả dấu vết rất mới của gấu. Con gấu bị thương cũng uống nước ở đây.

Hiện giờ không thấy bóng dáng của con vật nào. Chúng sợ sát khí của đám thợ săn và đang trốn ở đâu đó.

Từ đỉnh núi vang đến tiếng gõ thùng rỗng. Âm thanh tản ra bốn phía, họ cố tình vừa tạo ra tiếng động vừa đi xuống núi. Là đám thợ săn đuổi con gấu về phía Tsurudamari.

Ông Yaichi quay lại phía sau tảng đá, lên đạn khẩu súng săn.

“Noritsune, mày tuyệt đối không được cử động đâu đấy.”

Ông ra lệnh cho Noritsune xong, bò rạp xuống đất. Ông chỉnh súng, điều hoà hơi thở, loại bỏ tạp niệm.

Hoà mình với ngọn núi. Đó là châm ngôn định nghĩa nghệ thuật săn bắn của ông Yaichi. Ông sẽ bắn hạ con mỗi khi nó yên tâm, không thấy bất an gì.

Chờ một lúc, ông thấy bụi cỏ phía bên kia bờ hồ lay động. Ông dồn sức vào ngón tay đang đặt trên cò súng. Thế nhưng, ông Yaichi ngay lập tức thả lỏng ngón tay. Ông có cảm giác bên kia bụi cỏ không phải là động vật hoang dã.

“Là gã thợ săn giả mạo từ Tanba sao?”

Ông Yaichi tắc lưỡi, ngồi dậy. Nếu không nhanh chóng đuổi kẻ kia đi, con gấu sẽ nhận ra điều bất thường và không lại gần khu vực này nữa. Ông đang định đứng lên thì lão đảo một cái. Ông bị mất đà, tay chống lên tảng đá.

Từ bụi cây bên kia hồ xuất hiện bóng người. Là gã thợ săn từ Tanba.

Phải mau chóng rời khỏi nơi này. Ngay khi vừa định vẫy mạnh tay, ngực ông đã bị bắn trúng. Ông vừa ngã xuống vừa nghe thấy tiếng súng.

Gã thợ săn kia đã nhảm ông Yaichi thành gấu và bắn trúng ông.

“Thằng ngu!”

Giọng ông Yaichi nhỏ dần, máu tuôn ra.

Noritsune sủa. Tiếng sủa mạnh mẽ, sắc bén.

Ông không thấy đau. Chỉ thấy lạnh. Đầu ngón tay, ngón chân đã lạnh cóng trong nháy mắt.

Ông sẽ chết như thế này ư?

Ông Yaichi mở mắt. Lọt vào tầm mắt ông là bầu trời xanh của mùa đông. Bầu trời xanh trong suốt, giống mắt Noritsune.

Trong cuộc đời làm thợ săn của mình, ông đã cướp đi biết bao sinh mệnh. Giờ đây, ông lại bị một gã thợ săn ngu ngốc lấy mạng.

“Đây là nhân quả báo ứng ư?” Ông định cất tiếng nói nhưng không biết có thành tiếng không.

Một thứ mềm mại chạm vào má ông.

Là lưỡi của Noritsune. Noritsune đang liếm mặt ông.

“Được rồi. Tao chết đây. Mà đi tìm chủ của mày đi!”

Ông Yaichi nâng bàn tay nặng trĩu lên, vẫy vẫy. Noritsune không cử động. Nó ngừng liếm má ông, nhìn chăm chăm vào ông.

“Vậy ư? Đây là lí do mày đến chỗ tao ư? Mày đến tiễn đưa tao trong giây phút cuối đời đúng không?”

Mắt Noritsune quả nhiên giống hệt bầu trời trong xanh của mùa đông. Con người đen nhánh, nhưng trong suốt.

“Tao cứ nghĩ mình sẽ phải chết trong cô độc. Như vậy mới hợp với tao. Thế nhưng Noritsune à, mày đã đến bên tao.”

Ông Yaichi mỉm cười.

“Cảm ơn mày nhé, Noritsune.”

Và rồi ông qua đời.

CẬU BÉ VÀ CHÚ CHÓ

1

Từ khu rừng bên phải phía trước có gì đó lảo đảo tiến đến. Uchimura Toru đạp phanh chiếc xe tải hạng nhẹ. Anh nghĩ là lợn rừng con. Nếu vậy thì lợn rừng mẹ chắc hẳn đang ở gần đây. Phải mau chóng đi qua thôi. Thế nhưng đường đi hẹp, lợn rừng con lại đứng ở ngay giữa đường. Còi xe vang lên. Thế này thì không chỉ lợn rừng con mà cả lợn rừng mẹ đang ở gần sẽ đuổi theo mất.

Lợn rừng con nép mình. Có lẽ nó giật mình vì tiếng còi.

Uchimura tặc lưỡi, bật đèn pha. Hoàng hôn làm trời hơi tối nhưng bóng núi càng làm tầm nhìn hẹp hơn.

“Ơ?”

Dưới ánh sáng đèn pha không phải lợn rừng con, mà là một con chó. Người nó bắn thủ, gầy nhảnh. Hình như nó bị thương ở đầu đó.

Uchimura xuống xe.

“Sao thế? Mày bị thương à?”

Anh vừa nói bằng giọng nhẹ nhàng vừa lại gần con chó.

Hình như là tạp chủng. Trông nó giống lai giữa chó chăn cừu và chó Nhật. Giờ nó gầy chỉ có da bọc xương, nhưng nếu khoẻ mạnh thì chắc cân nặng phải lên đến hai mươi, ba mươi cân chưa biết chừng.

Con chó nhìn Uchimura như nhìn kẻ dưới. Đuôi nó vẫy nhẹ, có vẻ rất thân quen với con người.

“Mày gầy quá.”

Uchimura ngồi xổm xuống, đặt nhẹ tay lên trước mũi con chó. Con chó liếm đầu ngón tay anh.

“Mày bị thương ở đâu à? Cho tao xem chút nhé?”

Con chó vẫn nằm sụp xuống đường. Uchimura thử chạm vào người nó. Bộ lông thô ráp, có nhiều chỗ còn dính bết vào nhau. Có thể thấy chỗ máu đông cứng lại. Có lẽ nó bị lợn rừng tấn công lúc lang thang trên núi. Không phải vết thương nặng, nhưng nó hẳn đã kiệt sức và đói lả rồi.

“Chờ tao một chút!”

Uchimura quay trở lại ô tô. Trong xe có chai nước và chuối mua làm bữa xế. Đầu tiên, anh cho nó uống nước. Con chó dùng lưỡi đón nhận dòng nước chảy ra từ miệng chai đang nghiêng, uống ừng ực. Uchimura bóp nhỏ quả chuối, cho nó ăn. Con chó vừa vẫy đuôi vừa ăn hết quả chuối.

“Tao muốn đưa mày đi đến bệnh viện thú y, mày chịu không?” Uchimura hỏi con chó. Nó khép mắt. Coi như đó là dấu hiệu của sự đồng ý, Uchimura ôm con chó lên.

Con chó nhẹ đến đáng buồn.

* * *

“Nó bị suy dinh dưỡng.”

Bác sĩ Maeda kết luận. Đó là bác sĩ thú y mà chủ nông trại người quen giới thiệu cho anh. Con chó nằm sấp trên bàn khám, nhắm mắt.

“Tôi nghĩ không có gì nguy hiểm đến tính mạng đâu. Cứ truyền nước rồi xem xét tình hình vậy. Với cả, bên trong con chó có gắn chip đấy.”

“Chip ấy ạ?”

“Giống thẻ căn cước cá nhân của loài chó ấy. Nếu dùng máy đọc chip, có lẽ ta sẽ biết chủ của nó là ai.”

“Xin bác sĩ hãy xem giúp. Nếu được, tôi muốn đưa nó về nhà.”

“Tôi biết rồi. Vậy cậu hãy đợi ở phòng chờ một lúc nhé.”

Uchimura đi ra khỏi phòng khám. Anh rời bệnh viện, gọi điện thoại.

“Ừ, anh đây.”

“Có chuyện gì thế? Em cứ lo anh gây ra tai nạn.”

Trái ngược với lời nói, giọng của Hisako, vợ anh khá bình tĩnh.

“Trên đường về anh có gặp một con chó.”

“Chó á?”

“Nó gãy trơ cả xương, không thể tự đi lại. Vậy nên anh đã đưa nó đến bệnh viện thú y. Giờ nó đang được truyền nước.”

“Bệnh viện thú y không dùng được bảo hiểm đúng không? Phí khám bệnh đắt lắm đấy?”

Tài chính của gia đình anh không dư dả cho lắm. Anh hiểu tại sao Hisako lại cầu nhàu.

“Không còn cách nào cả. Anh đâu thể để mặc nó được.”

“Anh nói đúng. Nếu làm vậy thì lương tâm mình sẽ bị cắn rứt lắm.”

“Tóm lại hôm nay anh sẽ cho nó nhập viện. Làm xong thủ tục và thanh toán các thứ xong anh sẽ về. Em cứ ăn tối trước đi.”

“Em biết rồi.”

“Hikaru thế nào rồi?” Anh hỏi tình hình con trai.

“Thằng bé vẫn vẽ tranh như mọi khi. Tâm trạng của nó có vẻ tốt.”

“Vậ ư? Thôi, mình nói chuyện sau nhé.”

Anh dập máy, quay lại phòng chờ.

“Mời anh Uchimura vào phòng khám.” Cô gái trực quầy gọi anh, Uchimura mở cửa phòng khám.

“Theo thông tin trên chip thì chú chó này đã sống ở Iwate.” Bác sĩ Maeda vừa nhìn màn hình vừa nói.

“Iwate ấy ạ?”

“Thành phố Kamaishi. Chủ của nó tên là Deguchi Haruko. Năm nay nó sáu tuổi rồi. Tên nó là Tamon. Chắc là lấy từ tên

Tamonten.”

Bác sĩ Maeda vừa làm thao tác bàn phím, máy in đã hoạt động. Ông đưa cho Uchimura xem tờ giấy máy in vừa nhả ra.

“Không biết nó đi từ Iwate đến Kumamoto bằng cách nào... Cậu có muốn liên lạc với chủ nó không?”

“Vâng. Tôi cũng định làm thế.”

Trên tờ giấy có ghi địa chỉ ở Kamaishi và số điện thoại của người chủ chú chó.

* * *

“Từ Kamaishi ư?”

Hisako đang giặt cũng phải dừng lại. Vòi nước ngừng chảy thì cô chỉ nghe thấy tiếng Hikaru tô màu soạt soạt trong phòng khách. Mỗi ngày Hikaru vẽ mấy bức tranh, thường là tranh động vật. Chó hoặc mèo, hoặc một loài gì đó không nhìn ra. Thế nhưng, nhìn vào là biết cậu bé vẽ động vật.

“Và anh không liên lạc được với người chủ đó à?”

“Ừ. Hình như số điện thoại được đăng kí trên con chip không còn được sử dụng nữa.”

“Nó đi từ Kamaishi đến tận đây bằng cách nào thế nhỉ?”

“Anh không biết nữa.”

“Đúng là cơ duyên kì lạ mà.”

Uchimura gật đầu đồng ý với Hisako. Cho đến khi thảm họa kép xảy ra, gia đình họ vẫn sống ở Kamaishi. Sau khi bị mất nhà và thuyền do sóng thần, họ đã định cố gắng làm lại từ đầu, nhưng Hikaru đặc biệt sợ biển nên hai vợ chồng đành phải từ bỏ. Họ nhờ cậy họ hàng xa và chuyển đến sống ở Kumamoto từ bốn năm trước.

Chuyển từ ngư dân sang làm nông dân quả là vất vả. Giờ hai vợ chồng mới kiếm được nguồn thu nhập ổn định.

“Anh đã gọi cho Yasushi nhờ đi xác nhận giúp xem có người sống ở địa chỉ đăng kí trong con chip kia không.”

Lâu lắm rồi anh mới liên lạc với bạn ngư dân ngày xưa.

“Em nhớ Kamaishi quá. Giờ nơi ấy thế nào rồi nhỉ?”

Từ khi chuyển đến đây, họ chưa về Kamaishi lần nào. Không, phải nói là họ cố tình loại bỏ suy nghĩ trở về Kamaishi ra khỏi đầu mới đúng.

“Nếu không tìm được người chủ kia thì anh tính sao?”

“Dù là mối nhân duyên kì lạ nhưng anh đã nói rồi mà.”
Uchimura trả lời.

“Vâng. Nhưng thằng bé sẽ nghĩ gì nhỉ?”

Hisako liếc mắt về phía phòng khách. Hikaru vẫn chăm chú vẽ tranh.

Bà Deguchi Haruko đã mất lúc thiên tai xảy ra. Yasushi bảo bà bị sóng thần cuốn đi. Bà cũng có họ hàng ở Kamaishi, nhưng không ai có ý định nhận nuôi Tamon.

Sau khi làm xong việc đồng áng buổi sáng, Uchimura đi tới bệnh viện. Tamon được cho vào cái chuồng ở căn phòng sâu trong dãy phòng khám. Nhận ra Uchimura, nó ngẩng đầu lên, vẫy đuôi mừng. Có lẽ nhờ được truyền nước, tình trạng của nó có vẻ tốt hơn hôm qua. Cả bộ lông lấm lem cũng được chải chuốt mượt mà.

“Nó đang hồi phục rất tốt. Tôi sẽ theo dõi tình hình thêm một ngày. Ngày mai nó có thể ra viện được rồi.” Bác sĩ Maeda nói. “Tôi đã làm rất nhiều xét nghiệm. Ngoài suy dinh dưỡng ra thì có vẻ nó không có vấn đề gì. Nó bị thương nhiều chỗ nhưng vết thương đều khép miệng cả rồi. Để đề phòng, tôi đã tiêm vắc xin phòng dại và các bệnh khác.”

“Cảm ơn bác sĩ. Có vẻ người chủ ở Kamaishi đã mất trong thảm họa kép rồi.”

Bác sĩ Maeda nghiêng đầu suy nghĩ trước câu nói của Uchimura.

“Vậy là chú chó này đã mất năm năm để đi từ Kamaishi đến Kumamoto nhỉ.”

“Không biết nó đã vượt biển bằng cách nào.”

“Chó bơi giỏi lắm đấy.” Bác sĩ Maeda cười.

“Vậy nên tôi muốn nhận nuôi chú chó này thì có vấn đề gì không ạ?”

“Không vấn đề gì đâu. Vì chủ đã mất nên thực chất chú chó này là chó hoang. Chỉ cần đăng kí thì cậu sẽ trở thành chủ nuôi của nó thôi.”

“May quá.”

“Tôi sẽ làm thủ tục đăng kí ở đây. Cậu có muốn đi chào Tamon một chút không? Nó không thân thiện với tôi và y tá lắm nhưng thấy cậu đến là vẫy đuôi liên. Nó tin tưởng cậu lắm đấy.”

Uchimura gật đầu. Anh đi tới bên cạnh chuồng của Tamon, ngồi xổm xuống.

“Chào Tamon. Tao là chủ mới của mày đấy. Mong mày giúp đỡ nhé.”

Anh thử đưa ngón tay vào khe hở của chuồng. Tamon liếm ngón tay đó, vẫy mạnh đuôi.

* * *

Uchimura vừa định đeo vòng cổ cho Tamon thì nó lùi lại, thể hiện sự khó chịu ra mặt.

“Không đeo cái này vào thì mày không được sống cùng tao đâu đấy.” Uchimura nhẹ nhàng nói.

Tamon nhìn Uchimura. Miệng nó nhỏ dãi.

“Tao sẽ không làm mày buồn đâu. Tao hứa đấy. Hãy tin tao. Tao là ân nhân cứu mạng mày mà.”

Tamon không lùi lại nữa. Uchimura nhẹ nhàng đeo vòng cổ cho nó.

“Đấy, có sao đâu nào?”

Anh móc vòng cổ vào dây dắt rồi đứng lên. Tamon rụt rè ra khỏi chuồng.

“Đi thôi!”

Cúi đầu chào bác sĩ Maeda, Uchimura cùng Tamon ra khỏi phòng khám. Anh thanh toán viện phí và làm nốt thủ tục ra viện.

Vẫn chỉ có da bọc xương nhưng bước chân của Tamon vững vàng. Bác sĩ Maeda đã nói nếu hồi phục, có lẽ nó sẽ nặng khoảng hai mươi đến ba mươi cân.

Uchimura bế Tamon lên, đặt nó vào ghế lái phụ.

“Chỉ lúc này thôi đấy. Mày khoẻ rồi thì chỗ của mày chính là cốp xe nhé.”

Uchimura xoa đầu Tamon, ngồi vào ghế lái. Tamon khịt mũi, xác nhận mùi trong xe.

“Mày hãy mau khoẻ lại để đi dạo nhé.”

Uchimura lại xoa đầu Tamon, rồi từ từ lái xe. Đi vào đường ruộng, lượng xe đi ngang qua giảm rõ rệt. Đoạn đường bình thường chỉ cần mười lăm phút chạy xe, mà lần này anh lái về nhà mất tới ba mươi phút. Nghe thấy tiếng động cơ xe, Hisako chạy ra ngoài.

“Hikaru ơi, Tamon đến rồi kìa.”

Cô gọi vào trong nhà nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Hikaru. Chắc cậu bé lại đang mải mê vẽ tranh.

Uchimura bế Tamon đặt xuống đất. Nó cẩn thận ngửi mặt đất một lần rồi tiến lại gần Hisako. Cô ngồi xổm xuống, để Tamon làm gì tùy thích. Tamon ngửi mùi của Hisako, liếm má cô.

“Mày thích tao không?”

Tamon vẫy đuôi.

“Mày gây thật đấy. Hãy ăn nhiều để quay lại số cân như cũ và khoẻ mạnh lên nhé. Đồng ý không nào?”

Hisako vừa xoa đầu Tamon vừa đứng lên.

“Nhưng trước đó phải tắm rửa sạch sẽ cho mày đã nhỉ.”

Cô đã chuẩn bị sẵn xô và khăn trước hiên nhà. Cô nghĩ có lẽ giờ mà tắm thì sẽ hơi quá sức với nó nên chỉ lau người cho Tamon bằng khăn ướt.

Có tiếng động ở phía cửa. Tamon nhìn về phía đó. Nó vẫy đuôi với khí thế trước nay chưa từng có.

Hikaru đi chân trần ra ngoài.

“Hikaru à, con phải đi giày...”

Hisako chưa nói hết câu buộc phải ngưng lại. Hikaru nhìn thẳng vào Tamon. Tamon càng vẫy đuôi mạnh hơn. Hikaru phá lên cười. Cậu bé vừa cười vừa lại gần, chạm vào Tamon.

Uchimura nuốt nước bọt.

Đây là lần đầu tiên anh thấy Hikaru cười, kể từ sau thảm họa kép.

* * *

Hisako than thở Hikaru trở nên kì lạ vào ngày thứ ba sau khi gia đình họ bắt đầu sống ở nơi lánh nạn.

“Thằng bé không nói một lời, cũng không cười, không khóc, không tức giận.”

Hai vợ chồng Uchimura nghĩ cậu bé bị sốc. Đến người lớn còn sợ đến mất hồn, nói gì đến một đứa bé ba tuổi. Anh liên tục nói với bản thân rằng thời gian sẽ chữa lành tất cả. Thực ra trong cuộc sống hỗn loạn ở khu lánh nạn, anh không có thời gian đưa Hikaru đi khám.

Tiếp tục sống ở nơi lánh nạn, hai vợ chồng anh đã thử mọi cách có thể nghĩ ra được như liên tục nói chuyện với cậu bé, rủ nó cùng chơi, nhưng Hikaru vẫn không nói lời nào. Cậu bé cũng không bộc lộ cảm xúc ra mặt. Hikaru chỉ tỏ ra quan tâm đến giấy và bút. Cậu bé đưa bút lên giấy, liên tục vẽ ra những bức tranh vợ chồng Uchimura không đoán nổi là gì.

Phải một tháng sau khi trận động đất xảy ra, hai vợ chồng mới đưa Hikaru đi khám được. Uchimura mượn xe lái đến tận Sendai, tới khoa thần kinh nhi.

Kết quả chẩn đoán giống với những gì người không chuyên như Uchimura đã nghĩ. Do cú sốc từ thảm họa kép, điều gì đó đã

xảy ra với tâm lí của Hikaru. Có lẽ thời gian sẽ chữa lành cho cậu bé. Chỉ là một tháng trôi qua, rồi ba tháng, cậu bé vẫn không nói một lời, chỉ liên tục vẽ tranh. Hai vợ chồng đã thử phương pháp hữu hiệu mà bác sĩ khuyên, nhưng không có hiệu quả.

Một ngày nọ, Uchimura và Hisako bế Hikaru ra bến cảng. Họ đã nghe kể về tình trạng thê thảm của bến cảng nhưng vẫn muốn nhìn thấy tận mắt. Thành phố vẫn còn mùi cây cối cháy. Gạch vỡ vương vãi khắp nơi, tàu đánh cá bị đánh dạt vào đất liền chặn kín đường phố.

Hikaru được Uchimura bế, mắt nhắm chặt. Lúc đó anh cũng đã bế Hikaru như thế này mà chạy thẳng lên chỗ cao, liều mạng trốn sóng thần. Có lẽ cậu bé đang cố không nghĩ đến chuyện xảy ra lúc đó.

Đến gần biển, mọi người nghe thấy tiếng sóng. Mùi cây cháy khét bị mùi muối của biển đánh tan. Hikaru bắt đầu giãy giụa trong vòng tay bố. Cậu bé mở miệng, bắt đầu rên rĩ. Tiếng kêu the thé như chọc thủng màng nhĩ. Uchimura vội vàng quay gót, đi xa khỏi biển. Hikaru vẫn kêu mãi không ngừng.

Đêm đó, Hikaru mơ thấy ác mộng. Nhận sự khiển trách âm thầm từ những người lánh nạn khác, Uchimura và Hisako bế Hikaru ra ngoài, chờ đến khi trời sáng.

Sau đó, mỗi khi đến gần biển, Hikaru lại hét lên, và lại mơ thấy ác mộng khi đêm xuống.

Hai vợ chồng Uchimura và Hisako không tốn thời gian mà quyết định chuyển đến một nơi cách biển thật xa.

Hikaru bám riết lấy Tamon. Kể cả lúc ngủ, cậu bé cũng muốn ngủ cùng Tamon.

Dù đã lau bằng khăn ướt nhưng người Tamon vẫn còn bẩn. Bình thường có lẽ Hisako sẽ không để một con chó như thế ngủ cùng Hikaru. Vậy nhưng nụ cười của Hikaru đã đánh tan điều đó.

Tamon cũng ngoan. Nó không đi bậy ra nhà, cách hành xử cứ như thể đã từng sống trong nhà người ta. Khi thảm họa kép xảy ra, nó hẳn bé đến mức có thể gọi là chó con. *Sau khi người chủ Deguchi Haruko qua đời, nó đã được ai đó nhận nuôi chẳng?* Uchimura thắc mắc.

Ban ngày, Hikaru và Tamon chơi ngoài vườn. Cả hai vui vẻ nằm phơi nắng, cùng đi vòng quanh khu vườn không tính là rộng lắm, không rời nhau lấy một khắc.

Từ khi Tamon đến, Hikaru không còn vẽ tranh nữa.

Cân nặng của Tamon tăng lên từng ngày. Uchimura cho Tamon ăn thức ăn của chó, loại thực phẩm trị liệu mà bác sĩ Maeda giới thiệu. Nhưng thay vì nói Tamon tăng cân vì thức ăn giàu dinh dưỡng, có vẻ nó hấp thụ dưỡng chất từ tình yêu của Hikaru thì đúng hơn.

Hikaru vẫn không nói lời nào. Thế nhưng cậu bé cười, rất thường xuyên. Nụ cười đó lúc nào cũng chỉ hướng về phía

Tamon. Tamon cũng cười theo Hikaru. Căn nhà cũ kĩ luôn u ám kể từ khi gia đình họ chuyển tới, nay bỗng tươi vui hẳn lên. Cứ như được ánh mặt trời chiếu rọi sau một đêm u tối.

Ở giữa ánh sáng là Hikaru và Tamon.

Uchimura và Hisako nhìn Hikaru cười với Tamon, rồi lại nhìn Tamon tiếp nhận nụ cười đó mà trong lòng thấy thật ấm áp.

“Tamon đúng là món quà của thần linh.” Hisako nói. “Với chúng ta, nó chính là thiên sứ.”

Uchimura gật đầu.

Hikaru đang chơi bóng với Tamon ở ngoài vườn. Tamon đuổi theo quả bóng Hikaru ném ra, ngậm lấy rồi mang trở lại. Mỗi lần Tamon quay lại, Hikaru lại vui mừng xoa bụng và đầu Tamon. Tamon thì uốn ngực đẩy tự hào.

Uchimura trầm nghĩ, phải chăng Hikaru và Tamon có duyên từ kiếp trước? Cả hai hoà thuận đến vậy, cứ như đôi nam nữ rơi vào tình yêu định mệnh trong khoảnh khắc gặp mặt ấy. Sự gắn kết giữa Hikaru và Tamon mạnh mẽ, không gì có thể lay chuyển sự tin tưởng lẫn nhau kia.

Nếu một bên chết, bên kia sẽ không thể sống nổi.

Uchimura lắc đầu. Không được nghĩ tới mấy chuyện không hay. Giờ anh chỉ cần bảo vệ khoảng thời gian hạnh phúc của Hikaru và Tamon này thôi.

“Anh à...” Hisako gọi Uchimura.

Cô vừa nhìn Hikaru, vừa lấy hai tay che miệng.

“Có chuyện gì thế?”

Uchimura nhìn về phía Hisako. Không biết bọn trẻ đã ngừng chơi bóng từ bao giờ. Hikaru ngồi ngoài hiên, Tamon thì nằm úp sấp, gác cằm lên đùi Hikaru. Hikaru nheo mắt xoa đầu Tamon.

“Ta... mon.”

Nghe thấy rồi. Họ đã nghe thấy, cũng nhìn thấy miệng Hikaru mấp máy.

Uchimura nắm chặt chén trà đang định đưa lên miệng.

“Hikaru đang nói.” Hisako rên rỉ thốt lên.

Uchimura kiểm chế Hisako, lắng tai nghe.

“Ta... mon.”

Hikaru gọi tên Tamon. Từ miệng của Hikaru đã phát ra âm thanh.

“Hikaru, con vừa nói gì thế?”

Uchimura nhẹ nhàng lại gần Hikaru. Hikaru quay lại.

“Tamon.” Miệng Hikaru cử động.

“Đúng rồi. Là Tamon. Nó tên là Tamon đấy.”

“Tamon! Tamon! Tamon!”

“Đúng rồi, là Tamon. Con đã gọi được tên của Tamon rồi nhỉ, Hikaru?”

Hikaru gật đầu. Uchimura quay sang nhìn Hisako.

“Hikaru nói rồi.”

Hisako gật đầu, mặt đầm nước mắt.

* * *

Vào buổi tối một tuần kể từ khi sống cùng Tamon, Akita Yasushi gọi điện tới.

“Hôm trước cảm ơn cậu nhé. Làm phiền cậu quá.”

“Cái đó thì có gì đâu. Mà cậu thấy sống cùng con chó thế nào?”

“Hikaru nói chuyện rồi.”

Uchimura trả lời. Yasushi cũng biết tương đối sự tình gia đình anh.

“Hikaru á? Thật không?”

“Dù nó chỉ gọi tên con chó nhưng đó đã là tiến bộ lớn rồi. Tớ rất biết ơn Tamon.”

“Ồ, gọi tên con chó ư...”

“Hai đứa bám nhau như sam ấy. Nó còn cười với Tamon nữa cơ.”

“May quá.”

“Ừ. Nếu tình hình được cải thiện như thế này có khi thằng bé có thể đến trường rồi.”

“Nghe giọng nói vui mừng của cậu, đến tớ cũng thấy vui lây. Mà đổi chủ đề một chút, cậu chụp ảnh con chó tên Tamon đó rồi gửi vào mail cho tớ được không?”

“Ảnh của Tamon á? Tại sao cậu cần nó?”

“Tớ vừa nghe được một chuyện kì lạ nên muốn xác nhận chút.”

“Chuyện gì vậy?”

“Xác nhận xong tớ sẽ nói. Tóm lại, cậu nhớ gửi ảnh cho tớ nhé.”

“Chuyện đó thì đơn giản thôi...”

“Thi thoảng cậu cũng phải về chơi đi chứ. Mấy đứa bạn nổi khổ tụi mình cùng đi làm vài chén.”

“Ừ, tớ sẽ tính. Chào cậu.”

Uchimura đập máy, đi về phía phòng ngủ của Hikaru. Hikaru đang ngủ. Gần đây cậu bé ngủ khá nhiều. Lúc trước chỉ chuyên chú vẽ tranh, giờ chơi với Tamon, vận động nhiều nên mới thế chẳng. Tamon nằm bên cạnh Hikaru. Thấy Uchimura vào phòng, nó ngẩng đầu lên. Thay vì nói ngủ cùng, nó giống như đang bảo vệ Hikaru thì hơn.

“Phiền mày chút nhé.”

Uchimura bật đèn phòng, giơ điện thoại ở sẵn chế độ máy ảnh lên để chụp hình Tamon.

“Thế này được chưa nhỉ?”

Uchimura kiểm tra màn hình, tắt đèn. Ra khỏi phòng, anh gửi cho Yasushi bức ảnh vừa chụp.

“Mà chuyện kì lạ cậu ấy nói là gì vậy ta?”

Uchimura suy tư nhưng vẫn không nghĩ ra được gì.

Được bác sĩ Maeda đảm bảo rằng không có vấn đề gì, Uchimura quyết định đưa Tamon đi dạo. Tất nhiên là cùng với Hikaru.

Không kể lúc đi bệnh viện thì rất lâu rồi Hikaru mới đi từ nhà ra bãi đất trống.

Rẽ trái ở con đường đi qua trước nhà họ, đi bộ khoảng mười phút là sẽ thấy những cánh đồng trải dài. Vừa đi từ đường huyện sang đường xuyên qua khu đất nông nghiệp đã thấy lượng xe giảm đáng kể.

Tamon không tỏ vẻ gì là ghét bỏ vòng cổ và dây dắt, bước đi bên trái Uchimura. Đi đường xuyên qua khu đất nông nghiệp một lúc, Hikaru bước lên trước, quay đầu lại, chìa tay phải về phía Uchimura.

“Con muốn cầm dây à?” Uchimura hỏi.

Không đưa ra câu trả lời nhưng Hikaru nhìn Uchimura chăm chăm không chớp mắt, ánh mắt đầy chờ mong.

“Có được không, Tamon?”

Uchimura nhìn xuống Tamon. Mắt của Tamon cũng sáng rực như Hikaru. Uchimura cúi người, nhìn vào mắt Hikaru.

“Con không được buông dây dắt ra đâu đấy, hiểu chưa?”

Nói xong, Uchimura đưa đầu dây cho Hikaru nắm. Mặt Hikaru nhăn tít lại. Cậu bé không kiềm nổi mà nở nụ cười vui

sướng.

“Tamon!”

Hikaru gọi tên Tamon. Tamon đi bên cạnh Hikaru, vẫy mạnh đuôi.

“Tamon!”

Hikaru bắt đầu bước. Tamon điều chỉnh tốc độ cho phù hợp với Hikaru, như thể từ trước đến nay nó vẫn luôn làm điều ấy.

Uchimura lùi lại một đoạn, nhìn Hikaru và Tamon đi dạo. Tamon đã lấy lại cân nặng, bước đi càng thêm vững vàng. Sâu trong lòng, Uchimura tin tưởng dù có chuyện không hay xảy ra, Tamon sẽ bảo vệ Hikaru. Anh hít một hơi đầy lồng ngực.

Bầu trời xanh trong của mùa xuân trải dài trên đầu, áng mây in bóng trên cánh đồng no nước. Uchimura nghe thấy tiếng nước chảy của suối nguồn gần đó. Kamaishi vẫn đang trong thời kì cuối đông, nhưng tháng Ba ở Kumamoto rất dễ chịu. Ta có thể cảm nhận như đang tắm mình trong không khí của mùa xuân.

Hikaru và Tamon rảo bước trong thế giới tràn ngập màu sắc, mùi hương và âm thanh của mùa xuân. Uchimura không ngờ có ngày mình được chứng kiến khung cảnh này. Anh đã cố hết sức vì Hikaru, nhưng không thể phủ nhận từng có lúc anh gần như đã bỏ cuộc.

Cứ thế này thì chỉ còn cách để Hikaru vẽ tranh cả đời mất. Cậu bé còn không thể ra khỏi nhà chứ đừng nói gì đến việc đi học. Có lẽ Uchimura và Hisako phải cố sức che chở cho Hikaru, cả nhà ba người khiêm tốn mà sống.

Anh đã mơ hồ nghĩ như vậy.

Thế nhưng giờ đây, Hikaru đang đi dạo ở bên ngoài. Cậu bé đang cười dưới ánh mặt trời ngày xuân, trân trọng Tamon bước đi bên cạnh.

Uchimura cứ ngỡ mình đang nằm mơ. Cả khung cảnh hôm nay lẫn việc anh cứu Tamon, phải chăng tất cả đều là mơ? Liệu khi tỉnh giấc, mọi chuyện lại quay về như trước sao? Cứ nghĩ như vậy, Uchimura lại lắc mạnh đầu, kích lệ bản thân.

Thần linh đã chìa tay về phía Hikaru phải chịu bao ngày tháng khổ sở. Tamon chính là sứ giả của thần linh. Vậy nên chỉ cần biết ơn việc Hikaru chơi đùa, cười nói với Tamon là được rồi.

“Hikaru!”

Uchimura gọi với bóng lưng Hikaru. Hikaru quay lại. Trước kia dù Uchimura và Hisako có gọi như thế nào, cậu bé cũng không phản ứng.

“Con lại đây một chút nào. Đây là cánh đồng của bố mẹ đấy.”

Uchimura thuê hai thửa ruộng của hội nông dân khu vực để trồng lúa. Lượng lúa thu hoạch được từ hai thửa ruộng quá nhiều cho một gia đình ba người. Khi anh gửi gạo ăn không hết cho người quen ở Kamaichi thì họ rất vui. Gạo dành cho cả Hikaru ăn nên anh rất chú ý khi gieo trồng. Ruộng ở khu này phần lớn là để cho gia đình ăn nên rất ít dùng thuốc trừ sâu.

Nắm tay Hikaru, cả ba rẽ vào lối đi giữa các thửa ruộng. Nếu là ruộng của người khác thì Uchimura không dám, nhưng ruộng nhà mình nên anh để con trai và chó chơi một lúc cũng

không vấn đề gì. Sâu trong ruộng có nơi giống thung lũng nhỏ, đường ở đó đủ rộng để xe tải hạng nhẹ có thể đi được.

Đưa Hikaru tới chỗ đường rộng, Uchimura tháo dây dắt trên cổ Tamon.

“Mày cứ đi lại thoải thích nhé, Tamon. Cả Hikaru nữa.”

Tamon chạy. Được vài mét nó dừng chân, quay đầu lại nhìn. Dáng vẻ như đang rủ Hikaru. Hikaru hiểu động tác của Tamon. Thằng bé chạy theo. Tamon nhảy lên rồi chạy tiếp. Thi thoảng nó ngoái lại, kiểm tra Hikaru rồi điều chỉnh tốc độ chạy.

“Tamon đúng là thông minh.”

Hikaru cất tiếng đuổi theo Tamon. Trên mặt nước của cánh đồng in hình bóng Tamon và Hikaru.

Thật hạnh phúc làm sao! Uchimura chợt nghĩ.

Gia đình anh thật hạnh phúc. Năm năm sau thảm họa kép kia, cuối cùng nhà anh đã tìm lại được hạnh phúc.

Vừa nhìn Hikaru chơi đuổi bắt, Uchimura vừa đi loanh quanh cánh đồng.

Mùa vụ bắt đầu thu hoạch từ tháng Năm. Thu hoạch xong lại phải chiến đấu với đám cỏ dại. Đây là việc năm nào anh cũng thấy ngán ngẫm, nhưng giờ lại có cảm giác năm nay chắc sẽ vui lắm đây.

Hikaru đuổi kịp Tamon, chạm tay vào lưng chú chó. Tamon cố tình giảm tốc độ. Hikaru trông có vẻ vui. Trông Tamon cũng vui vẻ không kém.

Hikaru nhìn Uchimura rồi giơ tay lên vẫy.

“Đằng này!” Hikaru cất tiếng gọi. “Bố... đến đây.”

Nước mắt bất chợt dâng trào.

“Con gọi bố ư? Con vừa bảo bố đến đây, đúng không Hikaru?”

“Bố... đến đây.”

“Ừ, bố đến ngay đây.”

Uchimura vừa khóc vừa chạy về phía Hikaru.

* * *

“Thằng bé đã gọi mẹ.”

Vừa chống tay lên bàn, Hisako vừa nói. Vẻ mặt như đang nằm mơ.

“Anh cũng nghe thấy đúng không?”

Trong lúc ăn, Hikaru đã gọi “Mẹ ơi!” với Hisako. Chỉ một lần thôi nhưng chắc chắn cậu bé đã nói với cô.

“Em không ngờ ngày này sẽ đến.”

Nét mặt của Hisako ôn hoà. Uchimura uống thêm lon bia nữa, cô cũng không lườm nguýt như mọi khi.

Tamon xuất hiện một mình trong phòng khách. Sau khi Hikaru đánh răng xong thì sẽ đi ngủ. Gần đây Tamon hay ước lượng thời gian Hikaru đi ngủ và ra phòng khách như thế này.

“Hikaru ngủ rồi à?” Uchimura hỏi.

Tamon gác đầu lên đùi Uchimura thay cho câu trả lời.

“Hiểu rồi. Mà đến làm nũng đúng không?”

Có vẻ như Tamon coi mình là anh trai của Hikaru. Khi có Hikaru, nó ra dáng người bảo hộ, nhưng lúc Hikaru đi ngủ, nó rũ bỏ vai trò đó, chạy tới làm nũng với Uchimura và Hisako.

Uchimura dịu dàng xoa đầu Tamon.

“Tamon này, lần tới tao sẽ nướng thịt bò cho mày. Đó là phần thưởng cho những gì mày làm cho Hikaru.” Hisako nói.

Tamon vẫy mạnh đuôi.

“Ơ kìa, người dẫn Tamon về là anh đấy. Em phải thưởng bò bít tết cho cả anh nữa chứ!”

“Anh uống bia rồi còn gì.”

“Bia làm sao so sánh với bít tết được.”

Chuông điện thoại vang lên. Uchimura vừa cười vừa vươn tay ra lấy. Là Yasushi gọi đến.

“A lô, cậu gọi tớ có việc gì thế? Cậu đã nhận ra điều gì từ ảnh của Tamon à?”

“Cậu đừng ngạc nhiên nhé, Toru.”

Giọng Yasushi cao vút đầy cảm xúc.

“Có chuyện gì vậy?”

“Hikaru và con chó tên Tamon có duyên từ hồi các cậu còn ở đây cơ.”

“Ý cậu là sao?”

Uchimura điều chỉnh lại tư thế.

“Trước khi thảm họa xảy ra, bác Sada hay đưa Hikaru ra công viên gần bến cảng chơi, đúng không?”

“Ừ.” Uchimura gật đầu.

“Bác Sada” là bà Sadako, mẹ của Uchimura. Để giúp đỡ gia đình, Hisako đã đi làm thêm ở siêu thị gần nhà nên ban ngày mẹ anh đến trông Hikaru giúp hai vợ chồng.

“Tớ nghe nói bà Deguchi Haruko cũng hay ghé qua công viên đó, trên đường đưa Tamon đi dạo.”

“Hả? Có thật không?”

Bàn tay đang cầm điện thoại của Uchimura run lên. Hisako nhìn Uchimura bằng vẻ mặt đầy nghi ngờ. Tamon vẫn gác đầu trên đùi Uchimura.

“Tớ có quen một ông chú. Trước thăm họ, ông ấy hay ra công viên giết thời gian. Hình như ông ấy cũng thường nói chuyện với bác Sada. Lúc nghe cậu kể chuyện con chó tên là Tamon tớ mới nhớ ra. Ngày xưa ông ấy từng nhắc tới chuyện hồi đó có một bà cô trung niên dẫn chó đến đi dạo, và con chó đó ngay lập tức thân quen với đứa bé bác Sada dẫn tới. Ông ấy còn bảo có lẽ trẻ con và chó đều hồn nhiên nên dễ thân thiết.”

“Lẽ nào con chó đó cũng tên là...”

“Là Tamon. Tên đó lạ quá nên ông ấy hay nhắc tới.”

Cổ họng đáng lẽ phải ảm ứót vì vừa uống bia bỗng trở nên khô khốc.

“Thế nên tớ mới bảo cậu gửi ảnh của Tamon. Tớ đã cho ông ấy xem bức ảnh, và ông ấy bảo có lẽ đúng là nó đấy. Có vẻ ngày trước ông ấy từng hỏi nó là có phải là giống chó chăn cừu không, thì chủ nuôi của nó bảo là lai giữa chó chăn cừu và chó Nhật.”

“Ý cậu là Tamon đi từ Kamaishi đến tận Kumamoto để gặp lại Hikaru mà nó thân thiết năm năm trước á?”

Sao có chuyện đó được. Làm thế nào con chó biết chuyện nhà Uchimura chuyển đến sống ở Kumamoto? Nó cũng không thể lần theo mùi của cậu bé được.

“Cậu thấy có lạ không? Tớ nghĩ con chó mất chủ do sóng thần đã đi một chuyến dài để tìm Hikaru, người nó yêu quý nhất ngoài chủ của mình.”

“Tớ nghĩ chuyện này không thể nào xảy ra được.”

“Nhưng bên trong con chó đó có gắn chip đúng không? Bên trong con chip có thông tin của Tamon ở Kamaishi còn gì? Giả sử nó gặp Hikaru lúc một tuổi thì tuổi tác cũng thích hợp. Lại còn là giống lai giữa chó chăn cừu và chó Nhật. Trong người Tamon cũng đang chảy dòng máu của chó chăn cừu đúng không?”

“Thì đúng là như vậy...”

Uchimura nhìn Tamon. Giờ nó đã có da có thịt, nặng cũng gần được ba mươi cân rồi. Thế nhưng lúc Uchimura đứng ra bảo hộ cho nó, nó còn chưa được mười lăm cân, lại thương tích đầy mình. Có thật là nó đi lang thang khắp Nhật Bản là để tìm Hikaru không? Và liệu có phải nó chỉ vô tình xuất hiện và ngất trước xe của Uchimura?

“Tớ sẽ cho cậu cách thức liên lạc với ông ấy. Cậu thử hỏi trực tiếp xem nhé?” Yasushi nói tiếp.

“Ừ, cảm ơn cậu.” Uchimura trả lời.

Người quen của Yasushi là một ông lão tên Tanaka Shigeo. Ông là ngư dân đã về hưu, Uchimura vẫn còn nhớ mang máng vậy. Nghe nói ông bị sóng thần cuốn mất nhà cửa nên đang sống nương nhờ vợ chồng cậu con trai ở Sendai. Có lẽ vì đã nghe Yasushi nói nên khi Uchimura gọi điện, ông trả lời bằng giọng khá ôn hoà.

Theo lời ông Tanaka thì Hikaru và Tamon gặp nhau lần đầu vào đầu thu năm 2010. Buổi chiều, mẹ Uchimura đưa Hikaru ra công viên chơi, như thường lệ sẽ chào ông Tanaka đang hút thuốc lá ở ghế đá, rồi bế Hikaru ngồi lên xích đu. Hikaru từng rất thích xích đu. Mẹ Uchimura vừa nhẹ nhàng đung đưa xích đu vừa nói chuyện với Hikaru, thì thoảng cũng nói chuyện với ông Tanaka. Vào lúc đó, bà Deguchi Haruko dẫn chó đi dạo qua gần công viên. Thấy bảo nếu là mọi khi thì bà ấy sẽ đi ngang qua công viên mà không dừng lại. Thế nhưng lúc đó con chó con kéo dây dắt đòi chủ vào công viên.

“Tôi có cảm giác nó nhắm đến Hikaru mà chạy thẳng đến.” Ông Tanaka đã nói như vậy.

Bà Deguchi Haruko có vẻ bối rối trước dáng vẻ của con chó, còn Hikaru lại nhìn con chó vừa đến gần và mỉm cười.

“Chó con, chó con!” Thằng bé nói rồi nhảy từ đầu gối mẹ Uchimura xuống, tiến lại gần con chó con.

“Nói thế nào nhỉ? Cảm giác như đôi người yêu gặp lại sau bao ngày xa cách ấy. Về sau tôi, bà Sadako và bà Haruko còn nói với nhau là hoá ra còn có chuyện như thế này cơ mà.”

Từ hôm đó, trừ ngày trời mưa hay đổ tuyết, bà Haruko đều dắt chó ra công viên. Ở bãi cát trong công viên, Hikaru và Tamon bám sát như anh em, cùng nhau nô đùa.

“Tôi rất dễ nhớ tên người và chó, nhưng lại nhớ ngay đến tên con chó đó. Tamon, lấy từ tên Tamonten. Nghe nói khuôn mặt của nó lúc chào đời trông giống hệt bức tượng Tì Sa Môn Thiên bày ở nhà bà Haruko nên bà ấy đã gọi nó là Tamon.”

Uchimura nhớ Tì Sa Môn Thiên là một trong Tứ đại Thiên vương.

“Sadako luôn mỉm cười nhìn Hikaru và Tamon chơi thân thiết với nhau. Bà ấy không kể lại gì sao?”

“Dạ không, mẹ cháu không nói cụ thể.”

Uchimura có nhớ anh đã nghe mẹ kể chuyện Hikaru chơi thân với một chú chó con. Nhưng tất cả chỉ có thế, không hơn không kém. Sau khi nhận điện thoại từ Yasushi, anh đã thử xác nhận lại, nhưng Hisako cũng chỉ nhớ như vậy. Cả hai bọn họ đều bận rộn kiếm tiền nên không có nhiều thời gian nghe mẹ kể chuyện.

Thu qua, đông đến, mẹ Uchimura không dẫn Hikaru ra công viên hằng ngày nữa. Dù vậy, vào hôm trời đẹp hay tương đối ấm áp, bà vẫn đưa Hikaru ra công viên. Thấy bảo là vì Hikaru mè nheo nói muốn gặp Tamon. Hai bà cháu vừa đến công viên là đã gặp bà Haruko và Tamon đang chờ sẵn. Dù bà Deguchi Haruko có nói Hikaru sẽ không đến đâu bao nhiêu lần, Tamon vẫn kéo dây dắt bà đi về phía công viên. Bình thường, nó sẽ không làm

vậy, nhưng cứ liên quan đến Hikaru là nó lại rất cố chấp. Bà Deguchi Haruko đã thở dài và nói với ông Tanaka như vậy.

“Bà Haruko nói không hiểu tại sao nó lại thích Hikaru đến vậy. Thế mới nói thích thì cần gì có lí do. Là yêu từ cái nhìn đầu tiên thôi. Cả hai đã hợp tính ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi. Tôi đã nói vậy đấy.” Ông Tanaka kể. “Có vẻ giữa bà Haruko và Tamon đã có sợi dây liên kết, hai người cũng khá hoà hợp. Giá như không có thảm hoạ kia.”

Ông Tanaka thở dài, không nói gì nữa trong chốc lát. Uchimura yên lặng chờ ông nói tiếp.

“Lúc sống ở nơi lánh nạn, đôi lúc tôi có gặp Tamon. Có lẽ là một tháng sau trận động đất. Tôi có gọi Tamon, nhưng hình như nó không nghe thấy, cứ thế đi đâu đó. Tôi cứ nghĩ nó đi tìm bà Haruko. Lúc đó tôi có nghe tin bà Haruko mất nên rất đau lòng. Hôm sau tôi thử đi ra công viên. Mà nói là công viên, chứ nó đã bị sóng đánh cho tan tác rồi. Quả nhiên, tôi đã gặp Tamon ở đó.”

Ông Tanaka kể Tamon đã nhìn chăm chăm nơi lúc trước là bãi cát. Chắc nó lo cho Hikaru lắm. Ông Tanaka báo Tamon rằng bà Deguchi Haruko đã về trời. Tamon không nhúc nhích. Dáng vẻ đó anh dũng mà cũng thật thương tâm. Ông Tanaka định dẫn Tamon về nhưng cuộc sống ở nơi lánh nạn không cho phép ông làm điều đó. Thay vì dẫn Tamon về, ông cố gắng xoay sở thức ăn và mang ra công viên cho nó.

“Chắc là nó đói lắm rồi. Tôi chỉ chuẩn bị được mấy thứ như cơm nắm nhưng nó vẫn ăn ngấu nghiến.”

Ông Tanaka đã nhờ họ hàng và người quen báo cho mình nếu thấy mẹ của Uchimura. Nếu bà Deguchi Haruko đã không còn trên đời, thì ông muốn để Tamon gặp Hikaru mà nó yêu mến.

“Không ngờ bà Sadako cũng mất rồi. Tôi cũng biết cậu là con trai bà ấy, nhưng tên cũng không biết, mặt chỉ nhớ mang máng. Tôi chỉ có thể nói tên bà Sadako và nhờ mọi người tìm giúp.”

Bà Deguchi Haruko không còn, lại không gặp được Hikaru, ngày nào Tamon cũng xuất hiện ở công viên.

“Khoảng hai tháng sau lần đầu tiên tôi mang thức ăn đến công viên. Lúc đó hoa anh đào đã rụng hết nên chắc vào tầm cuối tháng Năm. Tôi không còn thấy bóng dáng của Tamon đâu nữa.”

Ngày nào ông Tanaka cũng đến công viên, nhưng Tamon vẫn không xuất hiện.

Ông biết là nó chín chắn, nhưng xét thế nào đi nữa nó vẫn chỉ là chú chó con chưa đầy một tuổi. Lẽ nào nó đã gặp tai nạn bất ngờ hay gì đó và qua đời rồi? Nghĩ vậy, ông Tanaka ngửa mặt lên trời. Nhưng ngay giây tiếp theo, một ý nghĩ nảy ra trong đầu ông.

Một con chó có thể sống sót sau trận thảm họa kia sao lại chết dễ dàng như vậy được. Chắc chắn nó đã đi tìm Hikaru. Chắc chắn là như vậy.

Tamon vẫn còn sống. Ông Tanaka tin chắc điều đó mà rời khỏi công viên.

“Sau đó tôi không gặp Tamon nữa nên cũng quên luôn. Nhưng không ngờ nó đuổi theo Hikaru đến tận Kumamoto.” Ông Tanaka thở dài. “Mà ngạc nhiên thì ngạc nhiên thật, nhưng tôi không thấy bất ngờ. Thay vào đó, giống như là xác nhận cho suy nghĩ rằng nó quả nhiên đã làm vậy thật. Tamon là chú chó như vậy đấy. Quan trọng hơn cả là nó vô cùng yêu mến Hikaru.”

Uchimura lịch sự nói lời cảm ơn rồi kết thúc cuộc gọi.

* * *

“Tamon đó chính là Tamon đang ở nhà mình?”

Nghe chồng kể lại chuyện ông Tanaka kể, Hisako tròn mắt ngạc nhiên.

“Đúng thế.” Uchimura gật đầu.

“Sao nó có thể làm được như vậy nhỉ?”

Hisako ngồi lên chiếu, vẫy tay gọi Tamon. Cô nhẹ nhàng ôm lấy Tamon vừa đến gần.

“Mày đã gặp những chuyện gì trên đường từ Kamaishi đến Kumamoto thế? Mày tiếp tục tiến bước với tâm trạng như thế nào? Một lòng muốn gặp Hikaru ư? Tại sao mày lại quý mến Hikaru đến mức đó nhỉ?”

Tamon nghiêng đầu, sau đó liếm má Hisako.

“Anh vừa nảy ra ý này...” Uchimura vừa sắp xếp suy nghĩ vừa nói.

“Anh nói đi!”

“Anh tính đăng chuyện này lên mạng xã hội. Anh sẽ đăng ảnh và kể chuyện Tamon đi từ Kamaishi đến Kumamoto và hỏi xem có ai biết Tamon trong thời gian đó không. Hi vọng câu chuyện sẽ lan toả được.”

“Đăng lên mạng xã hội á? Sao anh lại nghĩ đến chuyện đó thế?”

“Anh nghĩ không phải lúc nào Tamon cũng đi một mình. Vì nó mất tận năm năm để đi đến đây mà. Chắc hẳn trong khoảng thời gian nó đã từng được nuôi ở nhà ai đó, hoặc đi cùng người nào đó. Chó và sói là loài sống theo bầy đàn, nên nếu chỉ có một mình sẽ rất khó kiếm đồ ăn. Nó làm sao chịu nổi cơn đói trong suốt năm năm chứ. Chắc chắn nó đã được người khác cho ăn.”

“Liệu có người phản hồi không nhỉ? Ngay cả cái tên Tamon, nếu không đọc thông tin trong chip thì làm sao người ta biết được.”

“Không làm thử thì sao biết. Em không muốn biết trong năm năm qua, Tamon đã ở đâu và làm những gì ư? Làm cách nào nó đến được Kumamoto, nơi Hikaru đang ở... Nếu biết được điều đó, anh muốn nói cho Hikaru.”

“Vâng. Nếu biết được điều gì, em tin là Hikaru sẽ rất muốn biết.” Hisako lại ôm Tamon.

Không ai có phản hồi với bài đăng trên mạng xã hội của Uchimura. Nếu có cũng chỉ là bài trêu đùa hay từ người nhận nhầm Tamon với con chó khác.

Đã xác định từ trước là sẽ không thu được tin gì, Uchimura nhiều lần tự nhủ đừng hi vọng quá nhưng vẫn thấy buồn với phản ứng quá đỗi ít ỏi này. Bài đăng trên mạng không thu được kết quả gì, nhưng những ngày tháng từ khi Tamon xuất hiện rất viên mãn.

Điều làm Uchimura và Hisako vui mừng nhất là Hikaru đã bắt đầu nói chuyện. So với những đứa trẻ cùng tuổi thì vốn từ của cậu bé ít hơn, nhưng đã cũng đang tăng từng ngày.

“Cái này gọi là gì ạ?”

Đó là câu nói của miệng gần đây của Hikaru. Cậu bé gắng sức học từ tên đồ ăn đến các loại cỏ dại mọc ven đường. Cả trong đoạn nói chuyện hằng ngày với Uchimura và Hisako cũng thế, dù vẫn còn nhiều chỗ ngữ pháp kì cục nhưng cậu bé đã có thể truyền đạt rõ ràng ý của mình.

Hikaru cũng bắt đầu vẽ tranh trở lại, việc cậu bé đã từ bỏ ngay khi gặp được Tamon.

Đối tượng trong tranh vẽ chỉ có một: chính là Tamon. Những bức tranh Hikaru vẽ từ trước tới nay lẽ nào là Tamon ư? Vô số bức tranh không rõ là chó, mèo hay loài động vật nào khác. Tất cả chính là tranh vẽ Tamon.

Hikaru đã vẽ Tamon, đối tượng đã dành cho cậu bé tình yêu thương vô điều kiện trước khi thảm họa kép đáng sợ kia xảy ra.

Uchimura và Hisako tin chắc điều đó. Chắc hẳn ánh sáng duy nhất chiếu rọi trái tim đóng băng vì sợ hãi của Hikaru chính là những kỉ niệm với Tamon.

Việc Uchimura và Hisako lần lượt ôm Tamon trước khi đi ngủ đã là nghi lễ thường ngày. Đó là lời cảm ơn tới đấng cứu thế đã kéo Hikaru ra khỏi vực sâu tăm tối.

Tamon được ôm với khuôn mặt không hề ghét bỏ. Nó vẫy đuôi, đến khi nghi lễ kết thúc, thì quay về phòng Hikaru và ngủ chung với cậu bé.

Một người một chó nằm ngủ giống bức tranh tôn giáo. Uchimura vừa cẩn thận không làm Hikaru thức giấc, vừa chụp lại gương mặt lúc ngủ của cả hai.

Uchimura hi vọng một ngày nào đó, Hikaru sẽ vẽ tranh dựa trên những bức ảnh này.

* * *

Nhà rung lắc. Tiếng Hikaru rên rỉ phát ra từ trong phòng ngủ. Cơn rung lắc ngày một dữ dội. Uchimura vừa giữ thăng bằng vừa vội vàng đi đến phòng ngủ của Hikaru.

Đó là một trận động đất lớn. Miệng khô khốc do ám ảnh tâm lí. Kí ức về thảm họa kép miền Đông Nhật Bản vẫn còn in sâu trong lòng anh.

“Hikaru!”

Uchimura vừa gọi vừa chạy về phía phòng ngủ của Hikaru. Ánh đèn từ hành lang rọi vào chiếu sáng Hikaru đang khóc. Đứng trước là Tamon đang đứng hiên ngang. Nó đang cố gắng bảo vệ Hikaru.

“Không sao đâu, Hikaru. Chỉ là động đất thôi. Biển ở xa lắm, sóng thần sẽ không đến đây đâu.” Uchimura vừa an ủi vừa ôm lấy Hikaru. Hikaru run rẩy dữ dội. “Không sao đâu. Con đừng sợ. Bố và mẹ đang ở đây. Tamon cũng sẽ bảo vệ Hikaru mà.”

“Tamon?”

Hikaru ngừng khóc.

“Đúng vậy. Đây, Tamon đang ở đây này. Tamon ở đây để bảo vệ Hikaru đấy. Ở cùng Tamon, con không phải sợ gì hết. Đúng không nào?”

Hikaru gật đầu. Ngay sau đó, đèn phụt tắt. Mất điện rồi. Hikaru lại bắt đầu kêu gào.

“Hisako, em mang đèn pin lên đây đi!” Uchimura hét lên với Hisako, tay ôm chặt lấy Hikaru. “Con đừng sợ, chỉ là mất điện thôi.”

Uchimura dỗ dành Hikaru, nhưng bản thân anh cũng bắt đầu lo lắng.

Không ngờ ở Kumamoto họ đến tránh động đất và sóng thần này cũng xảy ra động đất không kém gì lúc đó. Không lẽ cả nhà anh đã bị nguyên rủa?

Ngay khi ý nghĩ tiêu cực ấy loé lên trong đầu, thì một thứ ấm áp chạm vào người Uchimura. Là Tamon. Tamon áp sát thân

mình vào anh. Cơ thể rắn chắc và hơi ẩm của chú chó như đang nói với Uchimura rằng anh không cần phải sợ gì hết. Thông điệp của Tamon rất rõ ràng: *Anh là chủ của gia đình này mà, hành xử cho ra dáng ông chủ xem nào!*

Uchimura gật đầu. Nhiệm vụ của anh là bảo vệ Hisako, Hikaru và Tamon. Giờ đâu phải lúc sợ sệt.

Ánh sáng đến gần hơn. Là Hisako đang cầm đèn pin trong tay.

“Anh...”

“Em mau lại đây đi!”

Trong phòng ngủ của Hikaru không có gì ngoài chiếc giường. Ở phòng này thì không sợ đồ đạc đổ xuống làm bị thương. Dù vậy để phòng hờ, Uchimura đắp chăn cho Hisako và Hikaru.

“Hãy ở yên đây nhé. Đừng cử động cho đến khi anh quay lại. Nhé, Hisako?”

Rung lắc nhẹ dần. Thế nhưng không thể lơ là. Đó là bài học từ thảm họa kép. Động đất không phải chỉ một lần là hết.

Bên ngoài tối om. Cả khu đều bị mất điện. Uchimura nhìn về phía trung tâm thành phố Kumamoto. Bên đó cũng tối om. Uchimura đang vô thức tìm kiếm lửa. Hồi đó, khắp nơi là những đám cháy. Song hiện tại vẫn chưa có dấu hiệu nào của hỏa hoạn.

Uchimura lên xe tải hạng nhẹ, khởi động xe. Anh mở đài phát thanh trên ô tô, chỉnh tần số của đài NHK.

Phát thanh viên thông báo Kumamoto đã xảy ra động đất gần sáu độ Richter. Tại thị trấn Mashiki còn lên tới cấp bảy.

Có vẻ trận động đất đã ảnh hưởng đến toàn bộ tỉnh Kumamoto.

Trong khoảnh khắc nghe phát thanh viên nói rằng không phải lo lắng về nguy cơ sóng thần, cơ thể đang căng cứng của Uchimura bỗng thả lỏng. Anh hiểu về mặt địa lí, sóng thần không thể đánh đến tận đây, ngay cả khi có xảy ra siêu sóng thần đi nữa. Nhưng Uchimura vẫn không thể khống chế cơn sợ hãi theo bản năng.

Uchimura lái xe đến trước hiên nhà và đi vào bên trong. Cơn rung lắc gần như không còn.

“Hai mẹ con ra ngoài đi. Chúng ta sẽ đi đến nhà văn hoá.”

Nơi lánh nạn được chỉ định gần nhà họ nhất là nhà văn hoá. Nhà văn hoá được dựng bằng khung thép, chỉ ít nơi ấy cũng chịu được rung lắc hơn nhà của Uchimura.

“Mau lên!”

Hisako đẩy chần ra, bế Hikaru rời khỏi phòng ngủ. Tamon bám theo sau hai mẹ con. Uchimura đi về phía phòng khách, lấy ví tiền và sổ tiết kiệm, con dấu rồi ra khỏi nhà. Hisako và Hikaru ngồi ở ghế lái phụ, Tamon nhảy vào cốp xe.

“Mình đi nhé!”

Uchimura đưa sổ tiết kiệm và con dấu cho Hisako, rồi bắt đầu lái xe. Hàng xóm của họ cũng đang đi ra ngoài. Mặt ai cũng tái xanh, nhưng không có sự căng thẳng. Vì họ không cảm thấy cần phải cấp bách đi lánh nạn.

“Bác Tanahashi!” Vừa lái xe qua, Uchimura vừa nói với ông cụ sống ở nhà bên. “Cháu nghĩ bác nên đi lánh nạn thì hơn ạ. Vì nhất định vẫn còn dư chấn. Bây giờ nhà cửa vẫn ổn nhưng nếu dư chấn lặp lại mấy lần thì chưa chắc đã chịu nổi đâu. Còn có nguy cơ ngọn núi phía sau bị sạt lở nữa.”

“Chắc không đến mức đó đâu.”

Ông Tanahashi từ chối.

“Cháu đã cảnh báo bác rồi đấy nhé.”

Uchimura nhấn ga. Người chưa từng trải qua động đất không thể hiểu được nỗi đáng sợ thực sự của nó.

“Tại sao họ không đi lánh nạn nhỉ?” Hisako ngồi ở ghế lái phụ tặc lưỡi.

Trong gương chiếu hậu, ánh sáng từ đèn pin những người dân thị trấn cầm trên tay nhỏ dần rồi biến mất.

* * *

Quá nửa đêm lại có một trận rung lắc lớn. Mọi người biết tin cường độ dư chấn cũng lên đến gần sáu độ Richter qua chiếc đài chạy pin do mấy người lánh nạn ở nhà văn hoá như nhà Uchimura mang tới.

Những ngôi nhà cũ của người dân xây bằng gỗ dù có thể chịu được một lần dư chấn, nhưng nếu động đất mạnh liên tiếp xảy ra thì nguy cơ bị sập rất cao.

Bác Tanahashi và người dân trong làng có ổn không nhỉ?

Hikaru tiếp tục run rẩy. Hisako và Tamon động viên Hikaru. Dẫn chó vào nhà văn hoá là vi phạm quy tắc nhưng khi vợ chồng Uchimura giải thích tình hình, mọi người cũng thông cảm cho vì người đến lánh nạn vẫn còn ít. Có điều, gia đình Uchimura chỉ được ở cùng Tamon cho đến khi trời sáng.

Uchimura thức suốt đêm.

Có lúc anh cảm thấy rung lắc nhẹ, nhưng không có trận dư chấn lớn nào. Chắc sau này sẽ có thêm vài đợt dư chấn nữa nhưng quy mô và độ lớn sẽ giảm dần.

Trời sáng, Hikaru cũng bình tâm trở lại. Bản tin trên đài lần lượt công bố thiệt hại do động đất gây ra. Quả nhiên nơi chịu thiệt hại nặng nề nhất chính là thị trấn Mashiki.

Sau khi lấp đầy bụng bằng cơm nắm và mì li do nhân viên nhà văn hoá chuẩn bị cho bữa sáng, Uchimura quyết định quay về nhà. Dư chấn hẳn đã giảm, sóng thần cũng không có nguy cơ xuất hiện. Tổng hợp ba món động đất, sóng thần và hoả hoạn. Đại thảm hoạ đáng sợ đến vậy không thể xảy ra hai lần trong vòng năm năm được.

May mắn là không thấy căn nhà nào trong làng bị sập. Ai nấy cũng bận rộn dọn dẹp sau trận động đất.

Trong nhà Uchimura lộn xộn đúng như dự đoán. Giá đựng bát đĩa và giá sách, tủ quần áo đổ rạp trên đất, phòng khách và bếp ngổn ngang mảnh bát đĩa vỡ, không còn chỗ đặt chân. Điện vẫn mất, nước cũng không chảy.

Dù vậy, căn nhà vẫn còn đó, không bị sóng thần cuốn trôi, cũng không bị hỏa hoạn thiêu rụi. Chỉ còn mái nhà và bốn bức tường chống mưa tránh gió cũng đủ để họ thấy mãn nguyện rồi.

Uchimura và Hisako phân chia công việc, bắt đầu dọn dẹp. Hikaru cũng giúp Hisako. Thi thoảng có cơn rung lắc nhẹ, cậu bé khựng lại như bị đông cứng, nhưng vừa hết rung cậu bé lại cắn răng tiếp tục công việc.

Hikaru như vậy thật đáng tin cậy. Uchimura cảm kích Tamon vẫn luôn ở bên Hikaru.

Bữa tối của gia đình họ là mì Ý được luộc trên bếp ga mini trong nước xin ở nhà có giềng, thêm sốt đông lạnh. Món ăn giản dị nhưng thật ngon. Nụ cười đã quay trở lại trên môi Hikaru.

Trời tối, Uchimura thắp đèn lồng. Có lẽ những người đã trải qua thảm họa kép miền Đông Nhật Bản đều chuẩn bị sẵn đồ dùng lúc thiên tai. Cẩn tắc vô ưu. Nhưng vào lúc đó lại chẳng có mấy người chuẩn bị kỹ càng.

“Cũng sợ nhưng không bằng lúc đó anh nhỉ.” Vừa dọn dẹp sau bữa ăn, Hisako vừa nói. “Vẫn còn nhà là tốt lắm rồi.”

“Ừ. Thoải mái hơn chen chúc nhau ở nơi lánh nạn nhiều. Có vẻ đồng ruộng không bị hư hại gì. Mai anh sẽ đi một vòng xem sao.”

“Bác Yoshizawa nói mai sẽ có điện trở lại.”

Hisako nhắc tên một người lớn tuổi trong làng.

“Điện và nước khôi phục rồi thì mình có thể sinh hoạt bình thường. Nào, để chuẩn bị cho lúc đó, đêm nay phải ngủ sớm

thôi.”

“Đúng vậy. Đêm nay mình trải chăn ở phòng khách, cả nhà ngủ cùng nhau nhé? Cả Tamon nữa.”

“Thật ạ?” Hikaru cất cao giọng hỏi.

“Ừ. Tamon cũng là một thành viên trong gia đình mình mà. Mọi người sẽ ngủ cùng nhau. Như vậy Hikaru sẽ không sợ nữa, đúng không?”

“Con không sợ động đất đâu.”

“Ừ. Hikaru là con trai mà. Động đất cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.”

“Chuyện nhỏ như con thỏ là sao ạ?”

Uchimura và Hisako cùng bật cười trước câu hỏi của Hikaru. Cả hai vừa giải thích vừa trải chăn đệm rồi nằm xuống.

Hồi ấy họ còn không thể nghĩ đến chuyện vừa cười vừa đi ngủ ngay sau động đất.

Uchimura nhắm mắt với nụ cười trên môi. Cơ buồn ngủ ập đến ngay lập tức.

* * *

Sàn nhà rung mạnh. Uchimura cứ ngỡ mình đang mơ. Tiếng rên rỉ của Hikaru lọt vào tai cậu.

Là động đất. Rung lắc còn mạnh hơn hôm qua. Cột nhà và tường kêu lên kẽo kẹt. Uchimura vươn tay ra tìm chiếc đèn lồng

để gần gũi mà không thấy. Có lẽ rung lắc mạnh quá làm đèn lặn đi đâu mất rồi.

“Anh à!” Hisako hét lên.

Uchimaru ngã ngối xuống chần. Rung lắc mạnh đến nỗi anh không thể đứng dậy được.

“Hisako, đèn pin đâu rồi? Anh không tìm thấy đèn lồng.”

Ngay giây sau, ánh sáng vụt lên. Hisako đã bật đèn pin đang cầm trong tay.

Bụi từ trên trần rơi xuống. Cột nhà rung lắc như sóng đánh nhấp nhô. Tiếng gõ kêu kéo kẹt.

“Anh!” Sau tiếng thét của Hisako, trần nhà sụp xuống.

Uchimura nằm sấp tại chỗ. Cột nhà gãy đổ xuống sượt qua ngón tay anh. Hisako và Hikaru cùng kêu lên. Uchimura bị sặc bụi. Hisako nắm lấy tay phải chồng để kéo anh ra. Vẫn còn rung lắc. Có gì đó cứ rơi từ trên xuống không ngừng.

Uchimura đảo mắt tìm Hikaru trong lúc được Hisako kéo.

Hikaru ôm đầu, ngối co chân. Tamon đứng canh chừng ngay bên cạnh Hikaru. Với loài chó, tình huống này chắc hẳn khá đáng sợ. Thế nhưng anh không nhìn thấy một tia sợ hãi trong mắt Tamon. Ý chí mạnh mẽ muốn bảo vệ Hikaru của Tamon thật đáng tán dương.

Uchimura đứng dậy. Cùng với tiếng vang lớn, sàn nhà nghiêng ngả. Ngôi nhà có tám mươi năm tuổi không chịu nổi trước những đợt tấn công liên tiếp, bắt đầu sụp xuống.

“Hikaru!”

Uchimura ngồi bệt xuống chiếu, với tay ra. Giữa phòng khách chông chất gạch ngói rơi từ trần nhà xuống cứ như đang chắn ngang đường. Sàn nhà nghiêng theo núi gạch vụn. Hikaru và Tamon đang ở góc trong phòng khách. Ba phía là tường, không có cửa sổ. Muốn cứu Hikaru thì phải làm gì đó với mớ gạch vụn.

Cơ rung lắc đã giảm. Căn nhà vẫn phát ra âm thanh kéo kẹt khó chịu.

“Con đừng cử động, Hikaru. Tamon, nhờ mày trông chừng Hikaru nhé.”

Uchimura đứng dậy, đưa chân bước về phía Hikaru.

“Hikaru!” Hisako hét lên. Bức tường phía Nam đổ dần về phía trong. Cùng lúc đó, mái ngói rơi ra, đổ ập xuống.

“Hikaru!” Uchimura hét lên.

Tường đổ về phía Hikaru và Tamon, một phần mái nhà rơi xuống.

Tamon nằm đè lên Hikaru. Đó là hình ảnh cuối cùng của chú chó mà Uchimura nhìn thấy.

6

“Gay quá nhỉ, Uchimura!”

Uchimura ngẩn người nhìn kết cục cuối cùng của ngôi nhà gia đình anh đã sống suốt mấy năm qua thì có tiếng nói phát ra từ phía sau.

Là ông Tanahashi. Ông mặc quần áo lao động, đi ủng, khăn vắt trên cổ. Nhà của ông Tanahashi cũng bị sập một nửa. Ông đang phải dọn dẹp đồng đồ nát.

“Cả bác Tanahashi cũng thế ạ.”

“Cháu cũng gặp nạn trong thảm họa kép đúng không? Đã chuyển đến Kumamoto sau đó mà không ngờ lại gặp cảnh tượng y như vậy nhỉ.”

“Có oán tự nhiên cũng không có ích gì ạ.” Uchimura trả lời.

Thật kì lạ, anh không oán trách thiên tai rơi xuống đầu gia đình mình.

“Đó là tro cốt của con chó à?”

Ông Tanahashi hất cằm về chiếc bình Uchimura ôm trên tay.

“Vâng.”

Uchimura đã nhờ bên hỏa táng mới làm việc lại thiêu thi thể của Tamon. Anh dừng tại đây trên đường quay về sau khi nhận lại tro.

“Nó đã bảo vệ Hikaru nhỉ. Chú chó thật giỏi giang, đáng nể ghê.”

“Vâng, nó giỏi lắm ạ.”

Uchimura mỉm cười.

Lực lượng cứu hỏa đến sau gần một tiếng khi động đất dừng hẳn. Uchimura và Hisako đứng bên ngoài ngôi nhà sụp đổ, liên tục gọi tên Hikaru.

Hikaru vẫn còn sống và có phản ứng trước tiếng gọi của Uchimura. Nhưng có gì đó đè lên người làm cậu bé không sao cử động nổi. Có Tamon bên cạnh nên Hikaru không sợ. Cậu bé đã nói vậy. Tamon cũng còn sống. Tamon đã bảo vệ Hikaru.

Đội cứu hộ khẩn cấp bắt đầu dọn dẹp gạch ngói từ giữa đêm. Gần một tiếng sau, Hikaru và Tamon được cứu ra ngoài.

Thần kì là Hikaru không bị thương, nhưng cơ thể Tamon bị gỗ đâm trúng. Là một phần dầm của mái nhà.

Hisako chăm sóc Hikaru đã được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện, còn Uchimura đặt Tamon lên thùng xe, chở nó đến bệnh viện thú y. Đường sá bị nứt vỡ khắp nơi, vòng qua vòng lại cuối cùng cũng đến được bệnh viện thú y, nhưng bác sĩ Maeda lại nói không thể tiến hành phẫu thuật do mất điện.

“Có lẽ bệnh viện khác cũng ở trong tình trạng tương tự. Dù có đưa nó đi đến bệnh viện không bị mất điện thì cũng tốn quá nhiều thời gian.” Vừa khám cho Tamon bằng đèn pin, bác sĩ Maeda vừa nói. “Có lẽ nội tạng của nó cũng bị tổn thương. Chắc nó đang đau đớn lắm. Cậu có muốn cho nó dùng thuốc không?”

Uchimura không hiểu lời của bác sĩ Maeda lắm.

“Để nó có thể ra đi nhẹ nhàng. Tôi nghĩ đó là cách tốt nhất hiện giờ với chú chó này.”

“Chuyện đó...”

Uchimura chạm vào Tamon đang nằm trên bàn khám. Cơ bắp luôn căng tràn sức sống và khoẻ mạnh giờ đây yếu ớt, run rẩy.

“Mày đau lắm hả, Tamon?”

Uchimura vừa lên tiếng, Tamon đã mở mắt ra nhìn anh.

“Hikaru không sao. Nhờ có mày bảo vệ nên thằng bé không bị thương ở đâu cả.”

Tamon nhắm mắt. Dù bị thương nhưng nó vẫn lo lắng cho Hikaru. Con chó này thật là...

Uchimura nhẹ nhàng xoa đầu Tamon.

“Xin nhờ bác sĩ.”

Anh nói với bác sĩ Maeda, nỗi bi thương tột độ dâng lên từ sâu thẳm đáy lòng Uchimura.

Uchimura khóc. Anh vừa thẫn thức vừa nhìn bác sĩ Maeda tiễn đưa Tamon về thiên đàng.

“Cảm ơn mày, Tamon. Cho tao xin lỗi nhé.”

Tamon lại mở mắt, nhìn Uchimura. Rồi mắt nó nhắm lại, từ đó không còn mở ra nữa.

Uchimura đặt Tamon không còn động đậy lên ghế phụ của xe tải hạng nhẹ. Tamon được bọc trong tấm khăn sáng màu sạch sẽ. Đó là tất cả những gì bác sĩ Maeda có thể làm cho nó.

Vừa cùng Tamon đi qua cung đường lắc lư, Uchimura mấy lần buông tiếng thở dài. Anh có nên nói chuyện Tamon đã chết cho Hikaru? Cậu bé đang dần hồi phục nhưng nếu biết tin, có lẽ

nó sẽ lại phải chịu cú sốc lớn. Rồi biết đâu cậu bé sẽ lại thu mình trong thế giới riêng. Thế nhưng không thể giấu cậu bé được. Nếu bị hỏi Tamon đâu rồi, anh chỉ còn cách nói ra sự thật.

Anh sẽ không nói dối Hikaru. Từ khi Hikaru ra đời, anh đã quyết định như vậy.

Uchimura đánh thức Hisako đang gà gât ngủ trong phòng bệnh. Cả hai cùng đi ra hành lang. Uchimura báo tin Tamon đã chết cho cô.

Hisako đứng yên tại chỗ, khóc nỉ non.

Khóc cho thoả nỗi lòng xong, Hisako bảo muốn nói lời tạm biệt với Tamon. Trên đường đi từ toà nhà ra bãi đỗ xe, Hisako nắm tay Uchimura. Uchimura nhẹ nhàng siết tay cô.

Hisako chạm vào Tamon, thì thầm nói tiếng cảm ơn.

“Cho đến cuối cùng, Tamon vẫn lo lắng cho Hikaru.” Uchimura nói.

“Cả hai được gắn kết bằng mối liên hệ đặc biệt mà. Gặp nhau ở Kamaishi, gặp lại ở Kumamoto, Tamon đã bảo vệ Hikaru. Quả thật Tamon cứ như vị thần hộ mệnh mà thần linh gửi tới để bảo vệ Hikaru.”

“Nói với Hikaru thế nào bây giờ nhỉ?”

“Phải nói sự thật thôi. Chúng ta đã quyết định sẽ không nói dối Hikaru rồi mà.”

“Nhưng nếu con bị sốc và lại như trước đây thì sao?”

“Có Tamon ở bên con rồi nên sẽ không sao đâu.” Giọng Hisako tràn đầy tin tưởng.

“Hisako...”

“Vì đó là Tamon mà. Dù đã qua đời, nó cũng không bỏ mặc Hikaru đâu.”

Nghe lời đó của vợ mình, Uchimura cảm thấy nỗi lo trong lòng anh như nhẹ bớt.

“Đúng vậy. Vì nó là Tamon kia mà. Dù không còn nữa, nó vẫn sẽ ở bên Hikaru và bảo vệ Hikaru suốt đời.”

“Vâng, vì nó là Tamon.”

Hisako chạm vào Tamon lần nữa, sụt sịt mũi.

* * *

Hikaru chén bay bữa sáng một cách ngon lành. Bác sĩ nói dưới tình huống đó mà không bị thương chút nào thì quả là kì tích. Uchimura và Hisako không nói đó là nhờ Tamon. Chỉ cần gia đình họ biết đến sự hi sinh hết mình của Tamon là được rồi.

“Hikaru này, bố có chuyện muốn nói với con.” Uchimura bảo với Hikaru vừa ăn xong bữa sáng và đang muốn xuống giường.

“Chuyện gì thế ạ?”

“Liên quan đến Tamon.”

Uchimura thấy Hisako đứng bên cạnh đang rất khẩn trương.

Hisako đang cầu nguyện, với Tamon. *Xin mày hãy bảo vệ Hikaru nhé, Tamon.*

“Tamon sao rồi ạ?”

Uchimura cũng cầu nguyện. *Xin mày đẩy Tamon. Xin mày hãy bảo vệ Hikaru.*

“Tamon đã bảo vệ Hikaru. Con hiểu, đúng không?”

Hikaru gật đầu.

“Khi bị tường đổ ập xuống, Tamon đã bị thương nặng. Nó mất rồi.”

Hikaru liên tục chớp mắt.

“Tamon không còn nữa.”

“Không phải đâu bố.” Hikaru nói. Giọng rõ ràng.

“Con bảo sao cơ?”

“Tamon vẫn ở đây mà.”

Hikaru chỉ vào lồng ngực mình.

“Lúc đó, con đã nghe thấy giọng của Tamon. Tamon nói: Đừng sợ, Hikaru. Tổ sẽ luôn ở bên cạnh cậu nên cậu đừng lo lắng gì nhé.”

Uchimura quay sang nhìn Hisako. Nước mắt Hisako rơi lã chã.

Đây là lần đầu tiên Hikaru nói được dài đến như thế.

“Dù đã chết nhưng không phải là Tamon không còn nữa đâu, bố à.”

“Con nói đúng.”

“Không được ôm Tamon nữa con cũng buồn lắm nhưng không sao hết. Vì con vẫn cảm nhận được sự tồn tại của cậu ấy.

Bây giờ cậu ấy cũng đang ở bên con. Bố không cảm nhận được ả? Còn mẹ thì sao?”

Hikaru quay sang nhìn Hisako.

“Mẹ cũng cảm nhận được. Tamon đang ở đây nhỉ.”

“Vâng.”

Hikaru cười. Hisako vừa khóc vừa mỉm cười theo.

Uchimura có cảm giác Tamon đang ngồi trên sàn, vui vẻ nhìn Hikaru và Hisako.

“Con thích Tamon lắm.”

“Tamon cũng rất yêu quý con.”

Uchimura nắm tay con trai, gật đầu thật mạnh.

* * *

“Vậy sau này cậu tính sao?”

Uchimura nhớ lại câu hỏi của ông Tanahashi.

“Cháu không biết chính quyền trợ cấp bao nhiêu, nhưng cháu sẽ làm lại ở đây.”

“Vậy hả? Thế thì may quá. Vùng này toàn người lớn tuổi, hiếm gia đình nào có trẻ em mà. Hikaru khỏe mạnh thì mấy ông già, bà già chúng tôi cũng có thêm động lực cố gắng.”

Uchimura biết người lớn tuổi trong làng quan tâm đến Hikaru. Họ biết Hikaru không giống những đứa trẻ khác song lại không nói ra.

“Từ khi con chó kia đến, Hikaru đã khoẻ lại rồi đúng không? Thằng bé đã cất tiếng nói, còn chạy nhảy vòng quanh nữa.”

“Vâng.”

“Nhìn dáng vẻ đó của Hikaru, tôi thấy vui lắm. Chú chó kia đã mang lại niềm vui cho không chỉ Hikaru mà còn cho cả chúng ta nữa. Thật đáng tiếc khi nó chết. Hikaru vẫn ổn chứ?”

“Bác đừng lo ạ. Dù Tamon không còn nữa nhưng nó vẫn luôn sống trong trái tim của Hikaru.”

“Vậy hả? Thế thì may quá.”

Ông Tanahashi mỉm cười. Cơn gió xào xạc thổi qua cánh đồng lúa dập dềnh.

Uchimura có cảm giác anh nhìn thấy Tamon chạy nhảy trên mặt nước.

7

Một ngày nọ sau mùa mưa, có tin nhắn từ một người lạ gửi tới tài khoản mạng xã hội của Uchimura.

Thân gửi anh Uchimura,

Xin chào. Tôi xin lỗi vì đường đột gửi tin. Hôm trước, tôi có đọc được bài đăng của anh Uchimura liên quan đến chú chó tên Tamon. Em trai tôi đã từng sống với chú chó đó một thời

gian. Tuy chỉ nhìn qua ảnh nhưng tôi tin chắc đó là Tamon. Mắt chúng rất giống nhau, đều toả ra ý chí vô cùng mạnh mẽ... Là giống lai giữa chó chăn cừu và chó Nhật. Em trai tôi cũng gọi chú chó đó là Tamon. Năm năm trước, em trai tôi đã qua đời trong một tai nạn bất ngờ, và cũng không thấy bóng dáng Tamon từ đó nữa. Nếu anh muốn biết thêm điều gì, xin hãy trả lời tin nhắn của tôi.

Tên người gửi là Nakagaki Mayumi. Có vẻ cô sống ở Sendai. Uchimura đã phản hồi tin nhắn của cô.

Ngày 11/3/2011, ngoài khơi bờ biển Nhật Bản xảy ra động đất mạnh 9 độ Richter, là trận động đất mạnh nhất từng được ghi nhận tại quốc gia này, đồng thời là trận động đất mạnh thứ tư trên thế giới. Trận động đất đã gây ra sóng thần huỷ diệt cực mạnh với độ cao lên đến 40,5 mét, ảnh hưởng tới ít nhất hai mươi quốc gia khác. Tại Fukushima (Nhật Bản), sóng thần gây ra sự cố rò rỉ phóng xạ tại nhà máy điện hạt nhân, khiến hàng chục ngàn người phải sơ tán và biến nhiều nơi thành khu vực cấm. Theo thống kê, đã có hơn 27.000 người thiệt mạng, 6.152 người bị thương, 2.572 người mất tích tại mười tám tỉnh của Nhật Bản, và hơn 125.000 công trình nhà ở bị hư hại hoặc phá hủy hoàn toàn trong thảm hoạ kép này.

Cử chỉ của người Nhật để chỉ tiền.

Cửa hàng bán đồ gia dụng hay những món đồ tạp hóa cần thiết cho cuộc sống.

Túc Tì Sa Môn Thiên vương, hay Đa Văn Thiên vương, là vị thần cai quản phương Bắc, một trong Tứ Thiên vương của Phật giáo.

Trò chơi may rủi giải trí rất phổ biến ở Nhật Bản, được chơi trên một cái máy tương tự máy đánh bạc.

Xe hai cầu hay còn gọi là xe dẫn động bốn bánh, một dạng xe mà cả bốn bánh đều nhận được lực từ động cơ.

Hai tỉnh giáp ranh nhau. Thành phố Sendai là thủ phủ của tỉnh Miyagi.

Đường cao tốc Banetsu là đường cao tốc nối từ Iwate (tỉnh Fukushima) đến Echigo (tỉnh Niigata).

Tạm biệt nhé, anh bạn. (Tiếng Tây Ban Nha)

Chạy đường mòn hay còn gọi là chạy trail, là một hình thức chạy bộ kết hợp với leo núi.

Gấu ngựa hay còn gọi là gấu đen Tây Tạng, gấu đen châu Á. Là loài gấu có kích thước trung bình, vuốt sắc, màu đen với mảng lông màu trắng hay kem hình chữ V trên ngực.

Một thửa ruộng trong trường hợp này có diện tích khoảng 990 m².

Thế vận hội Mùa đông được tổ chức vào năm 1998 tại Nagano, Nhật Bản.

Đụng tường (hit the wall) là hiện tượng gặp trong chạy, tập thể dục hay chơi thể thao. Nó xảy ra khi năng lượng dự trữ trong cơ thể cạn kiệt khiến vận động viên không thể tiếp tục chạy nhanh, tệ hơn là chỉ có thể đi bộ.

Một loại hình kinh doanh mại dâm tại Nhật Bản. Nhà thổ xà phòng có các phòng được trang bị vòi hoa sen và bồn tắm, cung cấp các dịch vụ tình dục khác nhau trong đó.

Dịp lễ của người Nhật, diễn ra vào tháng Tám dương lịch hàng năm, có ý nghĩa tương đồng với ngày lễ Vu Lan báo hiếu của Việt Nam.

Tuần lễ kéo dài từ cuối tháng Tư đến đầu tháng Năm hằng năm, khoảng thời gian có nhiều ngày nghỉ lễ của Nhật Bản.